

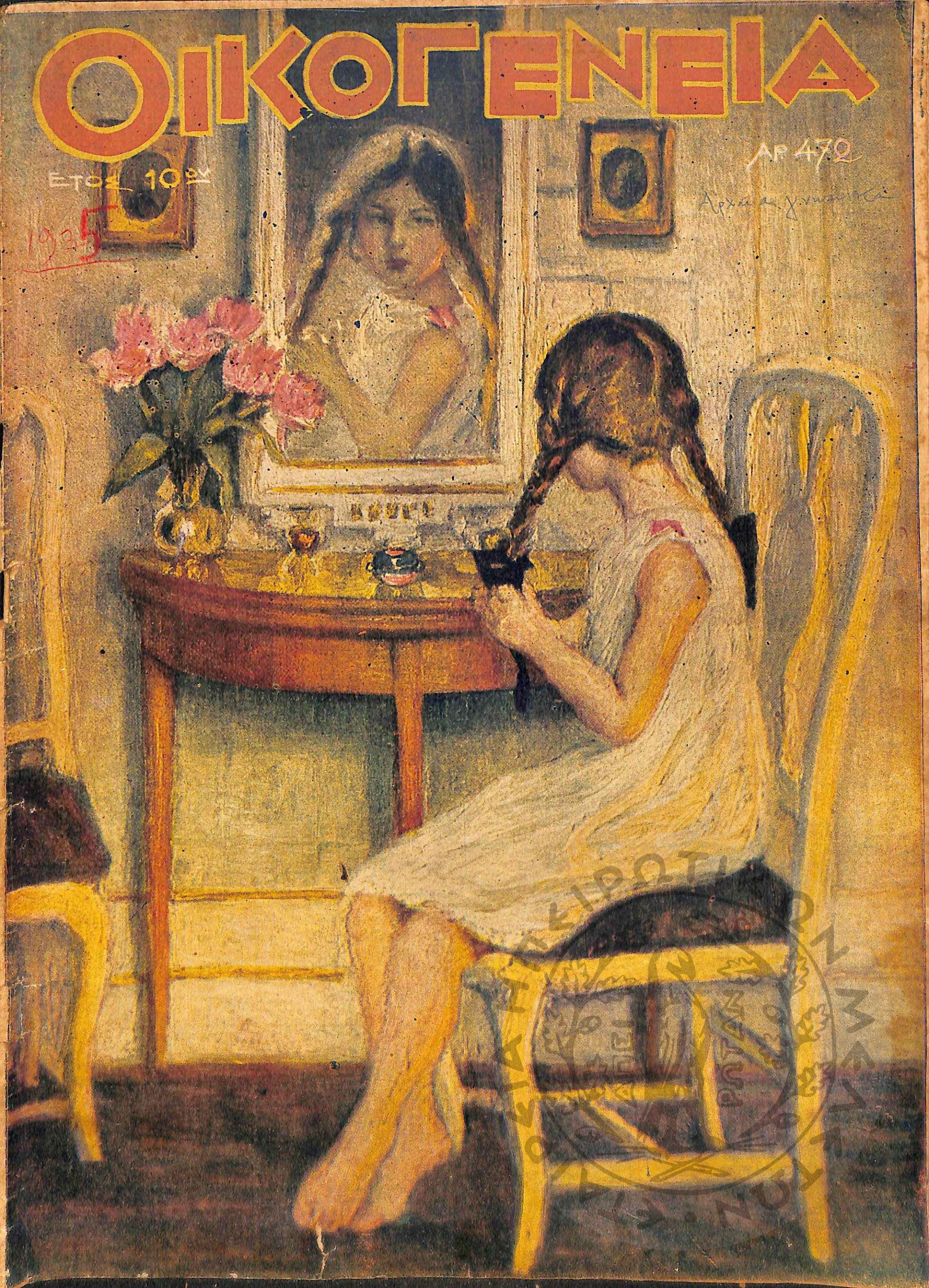
OIKOGENEIA

ΕΤΟΣ 102^ο

1935

ΑΡ 470

Αρχιμ. Χρυσόστομος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΤΟΣ 1935

Μία
Νεόνυμφος
της Ανατολής

λέγει με
ποιον τρόπον
θα σαγηνεύσητε
τους άνδρας

"Ημούν απελπισμένη. Άλλα νέ-
αι έκαμαν πλουσίους γάμους και
ήσαν ευτυχείς. Εγώ δέν είχα καμ-
μιά πρότασιν. Μία Τσιγγάνα με
έπιπροσέφερεν ότι μαραμένη δίψις,
γαλιωτέρη μύτη και λιπαρά επι-
δερμς, όπως ή ιδική μου, ήνάγκας
έαν τους άνδρας να άπομακρύνων-
ται. Με συνεβούλευσε να δοκιμάσω
την πούδρα Τοκαλόν με Μousse de
Crème. Το άποτέλεσμα υπήρξε σχε-
δόν μαγικών, τελείως διαφορετικών
έκείνου των άλλων ειδών πούδρας,
των οποίων έκαμα χρήση. Κάθε
ίχνος γυαλάδας έφυγεν, οι διεσταλ-
μένοι πόροι ήλαττώθησαν και νέα
δίψις μάτ ένεφανίσθη θαυμασίας α-
ραιότητας, ή οποία έκαμνε την καρ-
διά των άνδρων να σκιρτά. Μία μό-
νον επίθεσις πούδρας διαρκεί καθ'
όλην την ήμέραν ή όλην την νύκτα,
όπου και άν εδρίσκωμαι ότι κι
άν κάμω. Είμαι βεβασά ότι κάθε γυ-
ναίκα ήμπορεί ν' άποκτήση άμέσως
χάριν πιδ σαγηνευτικήν, μεταχειρι-
ζομένη πούδρα Τοκαλόν με Μousse
de Crème. Γεν. Άντιπο. Α. Π. Ρε.
ιπποτιστάκος, Πραξιτέλους 42, Ά-
θήναι.

Με τό
Persil
έξαοφαιζέτε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ΞΕΜΟΥΡΑΔΙΝ
ΑΠΟΧΥΜΑΣΜΕΝΗΝ
ΑΠΑΟΙΡΑΠΛΟΥΔΗΣ
ΜΑΔΑΡΙΟΛΗΤΟΣ
είναι ιδιώδες διά ηγύσιον
μοχλίων, μιλαζών, ηγυλίων κλπ.

30 ΕΙΔΩΝ ΚΟΛΩΝΙΕΣ
50 ΕΙΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΑ
ΧΥΜΑ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
ΣΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ: Κορνάρου 4, Έμμ. Μπενάκη 8, Θεμ-
στοκλέους 33, Πατησίων 18α.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Θεσσαλονίκη, Βόλος, Πά-
τραϊ, Δράμα, Ζάκυνθος.

Μη λησμονήτε το έρωμα - θαύμα

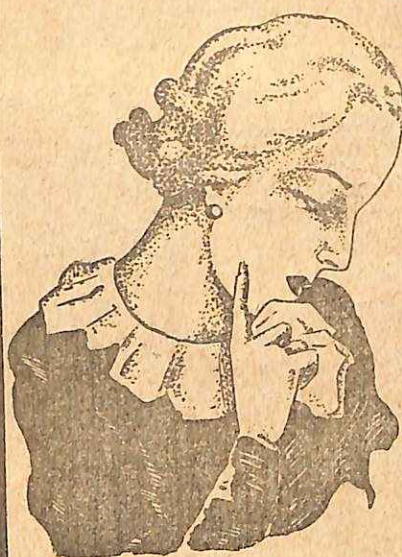
NUIT D'ATHENES

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Άποφεύγετε τά πολυδάπανα ταξείδια εις τάς διαφόρους
ιαματικάς πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τό
έν Άθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τά ιαματικά τεχνητά λουτρά
των διαφόρων λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ - ΜΕΘΑΝΩΝ -
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, άναπληρούν τελείως τά ιαματικά
λουτρά των ως ένω άναφερομένων ιαματικών πηγών.

Ίατρικαί συμβουλαί δωρεάν. Τελεία άνακαίνισις.

Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. - 8 μ. μ.

ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΩ-
ΤΙΚΟ ΤΗΣ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟ ΣΤΑ-
ΜΑΤΗΣΕ....

Νέα, ωραία, είχε
όλα τά προσόντα
για ν' άρέση, αν
τό δέρμα της δέν
γυάλιζε...

Τόν κίνδυνον αυτόν μπορεί-
τε να τόν άποφύγετε. Οία-
δήποτε και αν είνε ή κατά-
στασις του δέρματός σας, ή

ΜΑΤΙΤΕ

ή πούδρα καλλονής L. T. PIVER θα σας δώση τό υπέροχο
και βελούδινο MAT χρώμα, που τόσοι θαυμάζουν οι άνδρες.
Η ΜΑΤΙΤΕ είνε ή κατ' έξοχήν ΜΑΤ πούδρα, διότι είνε
χωρίς τάλκ και όλα τά συστατικά της είνε μάτ.

Άρωματοποιία L. T. PIVER, Paris.

«ΜΗΝΥΤΡ»

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Όδοντοίατρος

Μαυροκορδάτου 3

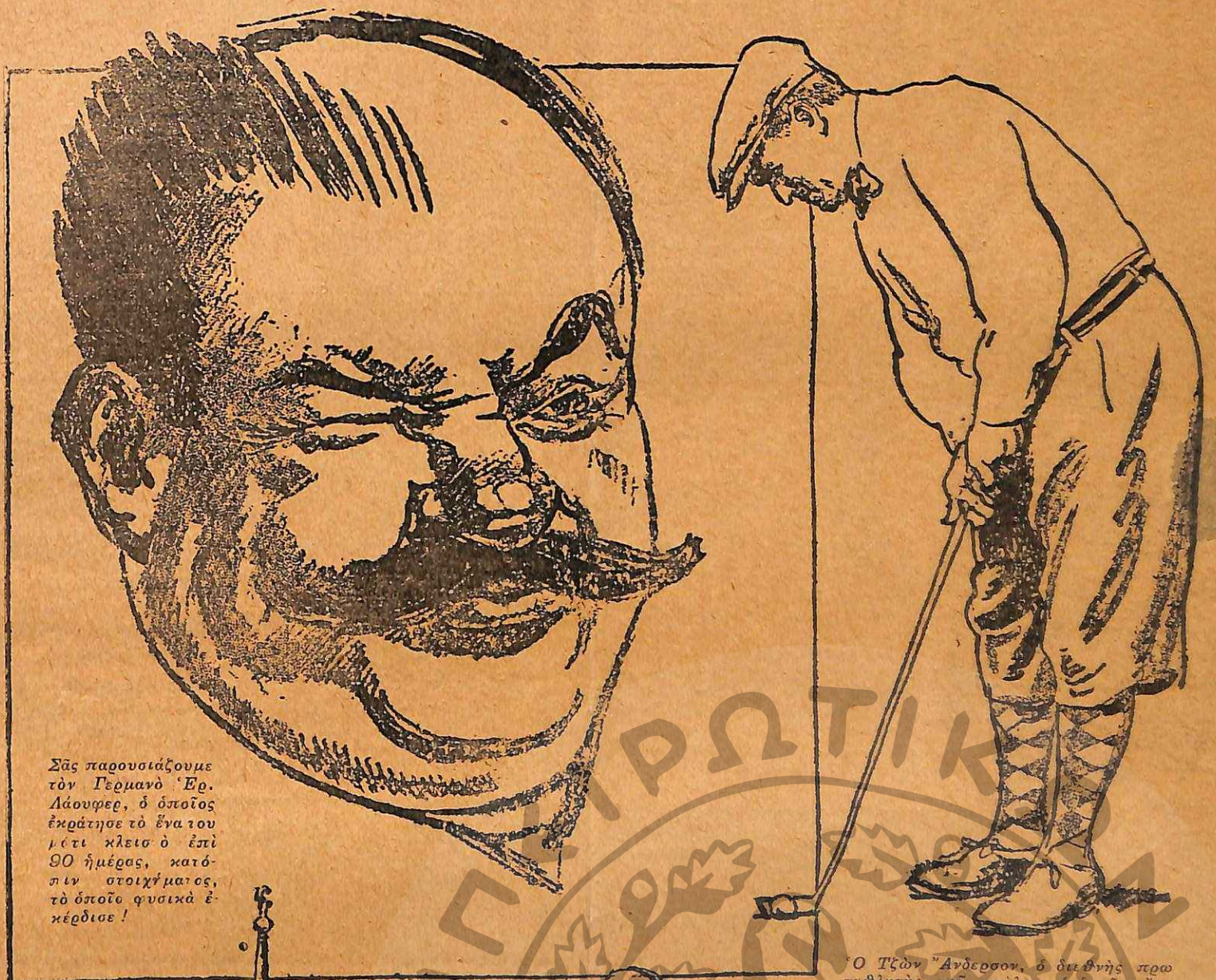
Αριθ. τηλ. 29-507

Αθήναι

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της
Οφθαλμολογίας εν τη Πανεπιστη-
μικ. Μανάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ.
1.60.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

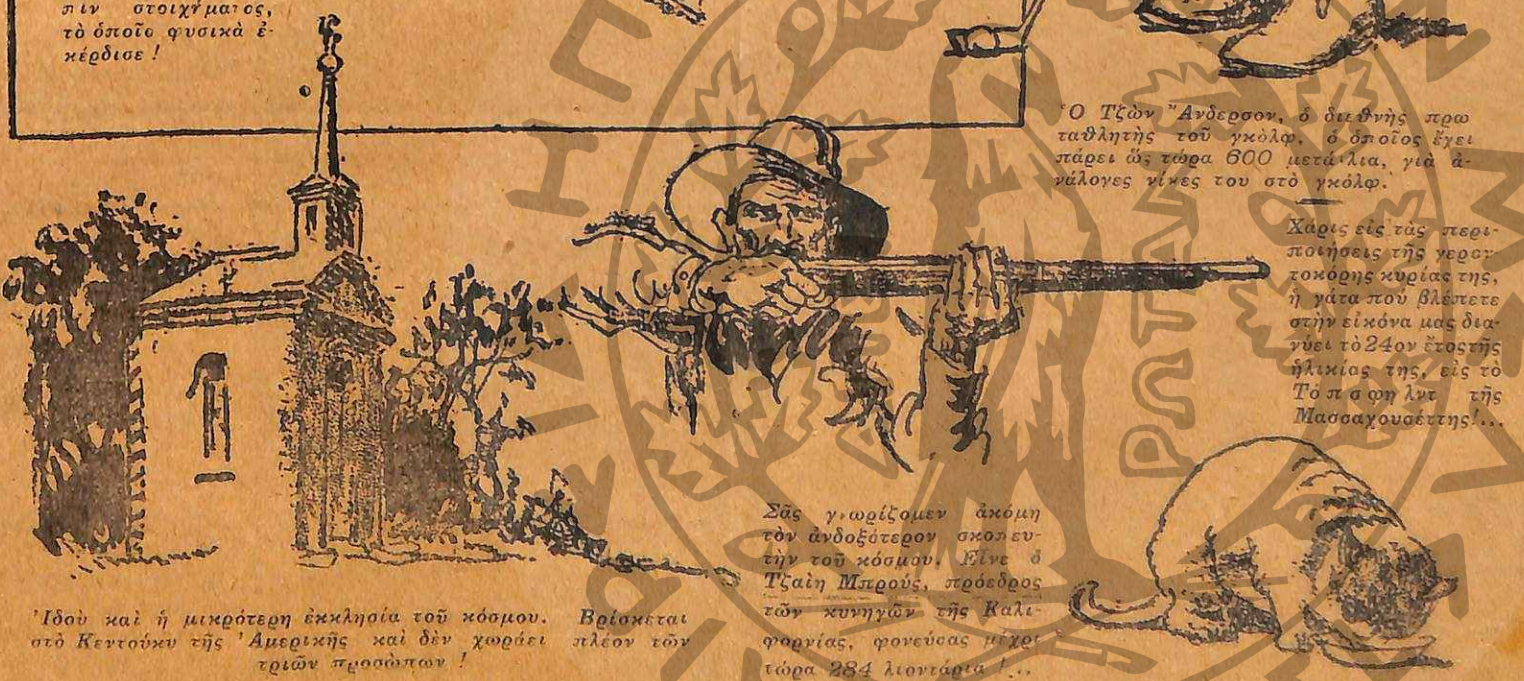
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σας παρουσιάζουμε
τον Γερμανό Έρ.
Λάουφερ, ο οποίος
έκράτησε τό ένα του
μέτι κλεισά ο επί
90 ήμέρας, κατό-
πιν στοιχίματος,
τό όποιο φυσικά έ-
κέρδισε!

Ο Τζών Άνδερσον, ο άμενής πρω-
ταθλητής του γκολφ, ο οποίος έχει
πάρει ως τώρα 600 μετάλλια, για ά-
νόλογες νίκες του στο γκολφ.

Χαρίς εις τάς περι-
ποιήσεις της χειρο-
τοκούς κυρίας της,
ή γάτα που βλέπετε
στην εικόνα μας δια-
γνεί τό 24ον έτος της
ήλικίας της, εις τό
Το π σ φ λ ν ε της
Μασσαχουσέτης!...

Ίδού και ή μικρότερη εκκλησία του κόσμου. Βρίσκεται
στο Κεντόν της Άμερικής και δέν χωράει πλέον τόν
τριών προσώπων!

Σας γυρίζουμε άκόμη
τον άνοδοτέρων σκοπευ-
τήν του κόσμου. Είνε ο
Τζαίη Μαρους, πρόεδρος
των κυνηγών της Καλι-
φορνίας, φρονέοντας μέχρι
τώρα 284 λιοντάρια!...

ΑΠ· ΤΗ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΙΟ Π·Π·ΠΟΙΤ·

ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ

ΤΟΥ EDMOND PILON

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ δώ εινε μια από τις αλησιόνητες εκείνες ιστορίες που έφεραν μαζί τους από τη Ρωσία οι επιζήσαντες της Μεγάλης Στρατιάς του Ναπολέοντος.

Είπε απλή κι' ηρωική.

Ακούστε την όπως την διηγώτανε ένας

γέρος γρεναδιέρος, ένας γενναίος παλαιμάχος του αυτοκρατορικού στρατού κατά τα μακριά χειμωνιάτικα νυχτέρια στο χωριό, ενώ δλόγυρα απ' το τζάκι, ξεχωρίζαν τα ξανθά κεφάλαια των έγγονών του.

— Λοιπόν, έλεγε ο γέρο παλαιμάχος, η μεγάλη στρατιά που ο μεγάλος αυτοκράτορας μας ο Ναπολέων είχε σηκώσει έναντιον ολόκληρης της Ευρώπης είχε σκορπίσει κι' είχε χαθεί ανάμεσα στους άπειρους χιονισμένους κάμους της Ρωσίας. Όταν τα σώματα των στρατιωτών Ουίντιν, Βικτόρ και Ντομπρόφσκι ενώθηκαν στην Όρχα είμαστε μόλις σαράντα χιλιάδες άνδρες, από τις εξακόσιες χιλιάδες που είμαστε όταν ξεκινήσαμε για τη Ρωσία... Πίσω μας η Μόσχα καίγεται, υφώνοντας προς τον ουρανό τεράστιες στήλες καπνού και γλώσσες φωτιάς...

— Ω! αυτή η υποχώρηση παιδιά μου!

Καμιά καταστροφή δεν είχε ποτέ τόσα θύματα, μα και καμιά νίκη ως τότε δεν έδωσε τέτοια ευκαιρία ν' αναμετρηθώ το άνεξάντλητο θάρρος των Γάλλων. Έπειτα από ένα σωρό μάχες στις οποίες είδαμε να κουρελιάζονται κυριολεκτικά οι σύμμαχοί μας Βαυροί, Γαλλοί και Ισπανοί της στρατιάς του αδερφού του Ναπολέοντος βασιλέως Ιωσήφ, βλέπαμε τώρα μαζί με τον κίνδυνο να μεγαλώνη και το θάρος των ηρωικών μας στρατιωτών, που δνειροδύνουσαν την πατρίδα τους, τη Γαλλία, στην οποία έπιζαν να ξαναγυρίσουν γρήγορα, τα χωριά που πέρασαν τα παιδικά χαλόνια τους, τα χωράφια τους, τα άμπέλια τους.

Φώναγε άστοχα, χωρίς να μιλάμε καθόλου...

Υποφέρω φοιχτά. Μά έπιζαμε...

Ο μακρύς κι' ατελείωτος δρόμος από το Βιάζμα στο Σμολένσκι είχε τελειώσει επιτέλους κι' η ένωση των στρατευμάτων του Ναβόν με την αυτοκρατορική φρουρά μας έφερε μεγάλη ενίσχυση.

Τι χαρά που νοιώσαμε ξαναβρίσκοντας τους παλιούς συντρόφους μας που τους νομιζαμε για πάντα χαμένους στο σάβανο της άπειρης στέπας!

Μετά την Όρχα μπορούσαμε ν' αναπαινόματε λίγο. Οι σκαπανείς της 1ης Μεραρχίας, διαλεγμένοι από τον ίδιο τον Αυτοκράτορα, ανέλαβαν να στήσουν μια γέφυρα στον ποταμό Βερεζίνα. Έως έπερε να τους προστατεύουμε όσο αυτοί θα εργαζόντουσαν. Ή στρατιές των ρώσων στρατιωτών Τσιτσαγκόφ και Βιτγκενστάιν μας πλησίαζαν ολοένα απειλώντας τις πτέρυγές μας.

— Αν γινόταν μάχη, θα ήταν άδύνατον να στηθώ ή γέφυρα. Έτσι η υποχώρησή μας θα κοβόταν και θα έπαυοντο να άνεπαρόχθωτη καταστροφή. Ο αυτοκράτορας, που τάχα έλ' αυτά από το στρατηγό Έλμπερ, έδωσε άμείως επείγουσες διαταγές για να προλάβουμε το μεγάλο κακό.

Τότε μάς υπέδειξαν έμάς για να προστατεύσουμε έναντιον των Ρώσων την οπισθοφυλακή, που την αποτελούσαν οι καθυστατημένοι, οι άρρωστοι, τα εξασθενημένα τοξυροβολικού και η άποσκευές του επιτελείου.

Ο λόγος μου, υπό τη διοίκηση ενός υπολοχαγού, τοποθετήθηκε κοντά σ' ένα μικρό δάσος, κουμμένος πίσω απ' τους σκελετούς των δέντρων που δεν τα είχαν κάψει οι Ρώσοι ακόμα, πίσω από σπασμένους κιλίβαντες κανονιών και πίσω από κασόνια του πυροβολικού.

Σάν έφτασε κοντά στο σκοπό, ο υπολοχαγός σήκωσε το φανάρι του.

Κατά το βράδυ, ο υπολοχαγός μάς διέταξε να μαζευτούμε ο ένας κοντά στον άλλο, γύρω από μια μικρή φωτιά που δεν τολμούσαμε να τη δυναμώσουμε από φόβο μήπως προδώσουμε την παρουσία μας στο έχθρο.

Ο πρώτος που διατάχθηκε να φυλάξει σκοπός μετά την εγκατάστασή μας ήταν ο Ζάκ Λεμπαντουά, ένα γερό παλληκάρι απ' τη Νορμανδία.

Ο Ζάκ έκανε πρώτα τις προετοιμασίες του, γέμισε το όπλο του, τύλιξε γύρω απ' τ' αυτιά του ένα μεγάλο μαντίλι που μάς έδινε επιτηδες η υπηρεσία για να φυλαγομαστε από το κρύο άπλωσε μια φορά ακόμα τα χέρια του πάνω στη φωτιά για να ζεσταθούν λίγο και μάς ευχόθηκε καλή νύχτα.

— Καί προπάντων — έπρόσθεσε άστεινόμενος — μην ξεχάστε να μ' αντικαταστήσετε.

Κι' άπομακρύνθηκε. Έπειτα από μια στιγμή τον είδαμε σ' ένα κατώφλι βηματών απόστασι, σ' ένα ύψωματάκι που εδέσποζε όλες της θέσεως γύρω. Έκανε τη φρουρά του κανονικά. Διακρίναμε από το μέρος που βρισκόμαστε την ψηλή του σιλουέτα που πηγαινοερχόταν. Κάθε τόσο ο μεγάλος γυνένιος σκούφος του ξεχωρίζει απ' το σκοτάδι κι' η ξεφολόγγη του πετούσε άνολαμπές κάτω απ' τ' άστρα.

Εντομεταξύ, άρχα άρχα η φωτιά έσβηνε μπρος στα πόδια μας κι' άφαινε τον ύπνο να μάς κλείσει τα μάτια.

Έτσι κοιμήθηκα λίγη ώρα, μα ο παγωμένος βοριάς μ' έκανε να ξυπνήσω.

Άρπάζω τότε αναζητήσα με τα βλέμματά μου τον Λεμπαντουά. Και πράγματι δεν άργησα να διακρίνω το ψηλό του μπόι που ξε-

χωρίζει εύκρινως στο καθαρό φόντο τ' ουρανού.

Στεκόταν ίσιος κι' ακίνητος.

— Διάβολε! σκέφτηκα. Θα έινε ώρα για ν' αντικαταστήσουμε αυτό το δυστυχισμένο.

Κι' άμέσως είδοποίησα τον υπολοχαγό μας.

Ο άξιωματικός που κοιμόταν τυλιγμένος στον μανδύα του πετάχτηκε από τον ύπνο του.

— Άνάψαμε ένα φανάρι κι' υπέδειξε έναν άλλο συνάδελφό μου τον Λά Χοννέκ για ν' αντικαταστήσει το Λεμπαντουά.

Ακούγοντας τ' όνομά του ο Λά Χοννέκ πετάχτηκε έπάνω, γέμισε το όπλο του κι' άκολούθησε τον υπολοχαγό.

Σε λίγο έφτασαν κι' οι δυο σ' ελίγη απόστασι απ' το Λεμπαντουά. Τον φώναξαν...

Μά ο Λεμπαντουά δεν άπάντησε...

— Διάβολε! σκέφτηκαν. Θάχει άποκοιμηθώ!

Κ' έξακολουθήσαν να προχωρούν.

Όταν έφτασαν κοντά στον σκοπό γρεναδιέρο, ο υπολοχαγός σήκωσε το φανάρι του και του φώτισε το πρόσωπο.

Ναι, σ' αλήθεια ο Λεμπαντουά κοιμόταν.

Κοιμόταν όμως έναν ύπνο απ' τον οποίο ποτέ, ποτέ πειρά δεν θα ξυπνούσε... Είχε πεθάνει μ' ένα θάνατο φοιχτό... Είχε παγώσει ολόκληρος στη θέση που φυλάγει.

Ο Λά Χοννέκ που ήταν εδωρημένος Βρεττόνος, σταυροκοπήθηκε με κατανύξι.

Κατόπιν χωρίς ν' πη λείει, που θα φανέρονε φόβο ή διαταγή, περιωρίστηκε να βάλη την ξεφολόγγη του στο όπλο του... Κ' έπειτα άπλά σάν να μην είχε συμβη τίποτε, άρχισε να φυλάγει τον ναυμένο του...

Όταν δυο τωραπού φυλάγαν σκοποί εκεί πέρα: Ο Λεμπαντουά σταθερός στην ασάλευτη στάσι του κι' ο Λά Χοννέκ που έκοβε βόλτες σ' ελίγη απόστασι απ' τον πεθαμένο σύντροφό του.

Δυο ώρες πέρασαν. Και πάλι ο υπολοχαγός μάς φώναξε για την άλλαγή φρουράς.

Αυτός που δ' αντικαθιστούσε το Χοννέκ ήταν ο Πιέρ Μπράβ, ένα χαμίνι του Παρισίου νεοσύλλεκτος που για πρώτη φορά γνώριζε τι θα πη πόλεμος...

Κι' όμως αυτός ο μικρός Παρισινός, ο τόσο λεπτοκαμωμένος, άψηφός του κρύο, τις σφαίρες το θάνατο. Είχε πάντοτε να πη κάτι για να γελάσουμε... Ήταν άδύνατον να πηλξη κανείς μ' αυτό το χαμίνι... Στις χειρότερες στιγμές της άπογνώ-

σεως το αγαθό του γέλιο μάς έμψύχωνε. Τα μικρά διαπεραστικά μάτια του και το στόμα του το τραβηγμένο στις γωνιές σχημάτιζαν πάντα, μία περιπαχητική γαρίμματα.

Ο Πιέρ Μπράβ σηκώθηκε, έτοιμάστηκε κι' άκολούθησε τον υπολοχαγό.

— Ε, Λά Χοννέκ, φίλε μου, φώναξε από μακριά, γύρισε να ξεσταθής... Είνε η σειρά μου, τώρα να φυλάξω.

Μά ο Λά Χοννέκ χωρίς ν' άπαντήσει, έξακολουθούσε να σφίγγει μέσα στη χείρα του το τουφέκι του που φαινόταν σάν να σκόπευε κάποιον άόρατο έχθρο.

Μία λάμψη τρόμου πέρασε από τα μάτια του υπολοχαγού και με μια άκατανίκητη συγκίνηση, γύρισε προς τον Πιέρ Μπράβ.

— Μη φοβάστε, υπολοχαγέ μου, είπε τότε έκρινος. Έχουμε δη κι' άλλες φορές τέτοια πράγματα κι' έχουμε συνηθισεί.

Κι' ο Πιέρ χωρίς ν' αδιασείσσει να φυλάει σκοπός.

Μά κι' αυτός, ο εύθυμος σύντροφός μας, δεν έμειλλε να ξυπνήσει ποτέ πιά. Όπως ο Λεμπαντουά όπως ο Λά Χοννέκ θα χαφρονόταν θάνασμα για πάντα στη θέση του από τον παγωμένο άνεμο.

Όταν ο υπολοχαγός πήγε να τον αντικαταστήσει, τον βρήκε γονατισμένο με τα μάτια ορθάνοιχτα να κοιτάζει από τα βάθη του θανάτου μήπως οι Ρώσοι και βαλλάρηδες φάνηκαν πουθενά.

— Θά πεθάνουν λοιπόν όλοι! άούγκρισε ο άξιωματικός προφέροντας μια τρομερή βλαστήμια που πνίγηκε μέσα στο λαιμό του.

Μά η διαταγή ήταν κατηγορηματική. Έπρεπε να φυλάξουμε εκεί γιατί ύπνηχε κίνδυνος η στρατιά του Ρώσου Τσιτσαγκόφ να επιτεθώ έκ των υστέρων έναντιον της γαλλικής στρατιάς.

Αυτός που διαδέχτηκε τον Πιέρ Μπράβ, ήταν ένας Βουγγονόμιος με ροδωκόκινη όψη που είχε πολέμησει σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης. Την στιγμή που επρόκειτο να πάη να φυλάξει, έδωσε το χέρι στον υπολοχαγό και του είπε με φωνή που δεν έτρεμε καθόλου:

— Σφίχτε μου το χέρι, λοχαγέ μου... Γιατί άσφαλώς θα παγώσω κι' εγώ.

σειρά μου... Είχα αποφασίσει να εγκαταλείψω στο περσμένο μου.

Έξαφνα ξύπνησα άκούγοντας ένα άκαθόριστο θόρυβο.

— Ο έχθρος! ο έχθρος! φώναξαν.

Η φωνή αύ ή του συναγερού με ξύπνησε απ' το λήθαργό μου.

Ο ήλιος είχε ανατείλει πειά. Η άπέραντη λευκή πεδιάδα φωτιζόταν από τις άχτινες του. Ρώσοι καβαλλάρηδες, που είχαν έξατοσταλή ως ίχνηλάται, έφταναν καλπάζοντας. Τους ξεχώριζε κανείς κίόλας, ίσους έπάνω στη σέλλα τους, μέσα στις πράσινες στολές τους, με το καλπάκι τους στο κεφάλι.

Τους ώδηγούσε ένας έπιλοχίας, του οποίου τ' άσημνία γαλόνια έ-

τηγό Τσιτσαγκόφ ότι το πέρασμα έφρουρείτο.

Μά ποιός λοιπόν φυλάγε το πέρασμα;

Τότε κίτταξα προς τη διεύθυνσι που είχαν κυττάξει προηγουμένως τα άτια του Κοζάκου. Και ή άνάμνησις της τρομερής νύχτας ξαναγύρισε στο μυαλό μου...

Ναι, το δάσος έρουρείτο καλά...

Οι πεθαμένοι οι οι παγωμένοι γρεναδιέροι ήσαν εκεί σκοποί, άπέναντι στο έχθρο. Ύψωμένες προς τον ουρανό ή προς τον ορίζοντα, ή έι φολόγγες τους έλαιπταν. Άλλοι σκεκόντουσαν ορθοί και τεντωμένοι κι' άλλοι γονατισμένοι πίσω απ' τα δένδρα κι' άλλοι πλαγια-

του διατηρούσαν ακόμα την περιπατητική τους έκφρασι.

Αυτός εκεί ήσαν ο Λά Χοννέκ... Αυτός πιά πέρα ο Λεμπαντουά... Κι' όλοι οι άλλοι ήσαν γνωστοί και φίλοι, σύντροφοι των μαχών και των πολέμων.

Το χιόνι πέφτοντας είχε σκεπάσει μ' ένα στρώμα λευκό τους σκούφους και τους μανδύες κι' είχε μελετήσει μέσα στα γένεια τους που τα μακράινε... Είχε παγώσει άπάνω στα όπλα τους που τα τύλιγε σάν μια θήκη λευκή. Όμοιοι με φαντάσματα, κατείχαν το δάσος για να μάς φυλάξουν οι σύντροφοί μας άπάνω στους οποίους το χιόνι είχε πέσει όλη τη νύχτα, ακίνητοι, με το δάχτυλό τους άπάνω στη σκανδάλη του όπλου τους, οι λευκοί γρεναδιέροι.

Ναι, τους άναγνώρισα... ήσαν οι ίδιοι που ένας-ένας, είχαν φύγει τη νύχτα. Είχαν μείνει σταθεροί στη θέση που τους βρήκε ο θάνατος.

Τώρα ο ήλιος έκανε να σπινθηρίξει ο πάγος που σκέπαζε τους χνουδωτούς σκούφους των, να λάμπουν ή ξεφολόγγες, να μαγαίνουν άπειλητικές ή σκιές τους. Τοποθετημένοι εκεί για να επιβλέπουν τον έχθρο, στεκόντουσαν στη σειρά στην παρυφή του δάσους. Ήσαν σκοποί που τίποτε δεν μπορούσε να τους κάνη να άπισθοχωρήσουν.

Και μπροστά σ' αυτούς οι κοζάκοι είχαν φύγει φοβισμένοι.

Έκείνη την ήμερα οι νεκροί είχαν πολειμήσει για μάς τους ζωντανούς...

Σε λίγο ο στρατάρχης Νεβ, μαθαίνοντας την άπισθοχώρησι των Κοζάκων, έτρεξε προς έμάς.

— Μπράβο παιδιά μου! φώναξε Σώσατε τη στρατιά.

Μά ο υπολοχαγός μας του άποκρίθηκε με φωνή που έτρεμε:

— Δεν πρόκει να συγκαρτήτε έμάς! Αυτοί τα έκαναν όλα.

Και με το δάχτυλό του έδειξε τους λευκούς γρεναδιέρους.

Τότε ο στρατάρχης πλησίασε τον ηρωικό όμιλο.

Χαιρέτησε με βεβασμό αυτούς τους γενναίους ο γενναίος των γενναίων.

Χαιρέτησε το χαμίνι του Παρισίου, το Βουγγονόμιος και το Βρετόνο, αυτό τα παιδιά όλων των επαρχιών της Γαλλίας που είχαν πάει για να άνεμετωπώσουν τον έχθρο στις λευκές στέπες της Ρωσίας.

Έν όνόματι του άυτοκράτορος, κρέμασε το σταυρό της τιμής στα έκαμπτα στήθη τους.

Κι' άνάμεσα απ' τα διαγρά μας που δόλωναν τα μάτια μας, ή παρρημοφορία αύτη μάς φάνηκε σάν μια μεγαλειώδη σκηνή του άλλου κόσμου.

EDMOND PILON

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολυτά κανονποιητικές ή μάς παλαιά έκδορα βιβλία παντού, έθδους και πάσης γλώσσας, καθώς και άποκλήρη βιβλιοθήκες Γράματα. «Οικογένεια» Λεξο 7.

— Δεν πρόκει να συγκαρτήτε έμάς! είπε ο υπολοχαγός. Να οι γενναίοι...

Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει.

Δεν πρόπαθοσα πειά ν' άποτινάξω τη νύχτη μου... Περίμενα τη

Κάθε τόσο, κατά κανονικά διαστήματα, ο υπολοχαγός σηκώνόταν, φώναζε ένα γρεναδιέρο πήγαινε μαζί του για ν' αντικαταστήσει το σκοπό που φυλάγε και ξαναγύριζε μόνος.

Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει.

Κάθε τόσο, κατά κανονικά διαστήματα, ο υπολοχαγός σηκώνόταν, φώναζε ένα γρεναδιέρο πήγαινε μαζί του για ν' αντικαταστήσει το σκοπό που φυλάγε και ξαναγύριζε μόνος.

Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει.

Δεν πρόπαθοσα πειά ν' άποτινάξω τη νύχτη μου... Περίμενα τη

Κάθε τόσο, κατά κανονικά διαστήματα, ο υπολοχαγός σηκώνόταν, φώναζε ένα γρεναδιέρο πήγαινε μαζί του για ν' αντικαταστήσει το σκοπό που φυλάγε και ξαναγύριζε μόνος.

Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει.

Κάθε τόσο, κατά κανονικά διαστήματα, ο υπολοχαγός σηκώνόταν, φώναζε ένα γρεναδιέρο πήγαινε μαζί του για ν' αντικαταστήσει το σκοπό που φυλάγε και ξαναγύριζε μόνος.

Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει.

Δεν πρόπαθοσα πειά ν' άποτινάξω τη νύχτη μου... Περίμενα τη

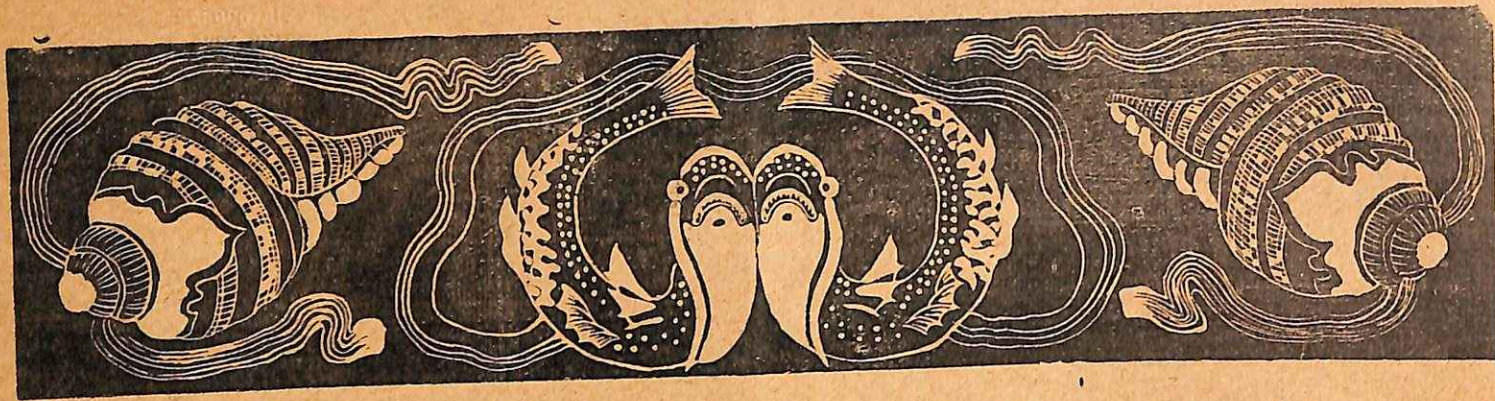
Κάθε τόσο, κατά κανονικά διαστήματα, ο υπολοχαγός σηκώνόταν, φώναζε ένα γρεναδιέρο πήγαινε μαζί του για ν' αντικαταστήσει το σκοπό που φυλάγε και ξαναγύριζε μόνος.

Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει.

Κάθε τόσο, κατά κανονικά διαστήματα, ο υπολοχαγός σηκώνόταν, φώναζε ένα γρεναδιέρο πήγαινε μαζί του για ν' αντικαταστήσει το σκοπό που φυλάγε και ξαναγύριζε μόνος.

Το χιόνι έξακολουθούσε να πέφτει.

Δεν πρόπαθοσα πειά ν' άποτινάξω τη νύχτη μου... Περίμενα τη

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙ

(Ινδικό παραμύθι)

Ο έρωτας, ο μεγάλος καίτας θέλησε να φύγει απ' τον παντοδύναμο έρωτα, πού τότε ανασταίνει και τότε σκοτώνει τους ανθρώπους, πριν ακόμη κατεβή στη γη και γνωρίσει καλά τον κόσμο, ήταν ένα άθωο κατάλευκο άγγελουδί—το πού όμως άγγελουδί του ούρανο—και ζούσε μαζί με τους άλλους άδελφούς του τους άγγέλους στην όνειρεμένη χώρα του Παραδείσου.

Ένα άνοιξιότικο πρωί όμως, ενώ καθότανε στον κήπο του Παραδείσου μαζί με τους άλλους άγγέλους, σηκώθηκε ξαφνικά και σαν να του πέ-
ρασε κάποια φωτεινή σκέψη απ' το μυαλό, άπλωσε τα χυρ-
σά φτερά του, και πλησιάζον-
τας γελαστός, έναν έναν του-
άδελφούς του, κόλλησε τα κα-
τακόκκινα χείλη του, επάνω
στά δικά τους, με μια άθρα,
στη ασύγκριτη, υπέριχη, τρυ-
φερότητα και γλύκα.

— Τι είν' αυτό; φώναξαν τότε με μια φωνή μαζί όλα τ' άγγελοδάκια. Τι είν' αυτό πού μας έκανες;.

— Αυτό είνε το φίλημα, τους άποκρίθηκε τότε ο έρωτας. Το έρω πού; πρώτη φορά το δοκιμάζετε, μα κι' εγώ πρώτη φορά σήμερα ένοιώσα πώς σας αγαπώ τόσο πολύ... Σας φίλησα όλους από αγάπη... γι' αυτό κόλλησα τα χείλη μου στά δικά σας... Γιατί σας αγαπώ... σας αγαπώ πολύ...

Τ' άγγελοδάκια τότε, πού για πρώτη φορά δοκίμαζαν τέτοια ευχαρίστηση, τέτοια μεγάλη ή-
δονή, περιστοιχίσανε άμέσως τον έρωτα και του φώναζαν
τόν παρακαλούσαν, τόν ικέ-
τευαν, να τ' αγκαφήσει ακό-
μα πολλές φορές, πάρα πολ-
λές φορές...

Ο έρωτας, φαιδρός, χαριτω-
μένος, γελαστός, τους έκανε
πρόθυμα το κατήρι τους και
όλη τη νύχτα τ' είχε στην ά-
καλία του και τ' αφούσε, τ' α-
φιλούσε, με την ίδια εκείνη
άνεκφραστη ήδονή και γλύκα...

Το άλλο πρωί όμως ο έρω-

— Όχι! Όχι! του φώναζα-
νε με μια φωνή... Όχι! Δεν
θα σ' αφήσουμε να φύγεις από
κοντά μας... Ποτέ! Ποτέ!.. Θα
μείνεις εδώ μαζί μας πάντο-
τε, γιατί θέλουμε να μας δι-
νης τ' ώρα τ' ώρα εκείνα φιλά-
σου, πού μας πρωτόδωσες
χθές...

...Όταν εσύ φύγεις, ποιός θα
μας χαρίσει τέτοια ήδονή, τέ-
τοια άφραστη γλύκα;

Και φώναζαν ακόμα τ' ά-
γγελοδάκια τούρανο, — Όχι! Όχι! δεν θα φύγεις
ποτέ από κοντά μας.

Τότε ο Έρωτας, πού είδε

πώς δεν μπορούσε να φύγει,
άρχισε να κλαίει, να κλαίει ά-
παρηγόρητος και να φωνάζει,
να δέρνεται και να χύνει ά-
φθονα δάκρυα, πού ποτέ δεν
είχε χύσει από τότε πού γεν-
νήθηκε.

Έκείνη τη στιγμή όμως, ξα-
φνικά και άπτομα, άνοιξαν
διάπλατοι οι ούρανοι, και πρό-
βαλε ή άγία μορφή του μεγά-
λου Θεού, πού είχε ακούσει
τις φωνές και τ' αλάματα του
Έρωτα:

— Τι τρέχει... Τι συμβαί-
νει...; ρώτησε με άσπληρη και
βαρέα φωνή ο Πανάγαθος.

Ο Έρωτας τότε, προχώρησε
λιγάκι, και άφου ύποκλήθηκε
με σεβασμό μπροστά στον
Ύψιστο, του τ' άξήγησε όλα,
και ικετεύοντάς τον, του ζήτη-
σε την άδεια να κατεβή στη
γη...

Ο Πανάγαθος σκέφτηκε με-
ρικές στιγμές, και πριν ακόμα
βγάλει την άπόφασή του, ρώ-
τησε τόν Έρωτα:

— Πόσα φιλά έδωσες χθές
στούς συντρόφους σου εδώ στον
παραδείσο;

— Πάνω από χίλια, Ύψιστε!
άποκρίθηκε ο Έρωτας.

— Και τώρα πόσα δάκρυα
έχουσες;

— Περισσότερα από χίλια...

— Εί τότε... Έχεις την άδεια
να κατεβής στη γη... Πρέ-
πει όμως πριν φύγεις να μου
δώσης μια υπόσχεση γιατί άλ-
λοιώς, δεν θα σ' αφήσω ποτέ
να βγής έξω απ' τόν ούρανό...

Ο Έρωτας ύποκλήθηκε ά-
κόμα μια φορά, και ψιθύρισε
μερικές φράσεις βαθείας ύπο-
ταγής στον μεγάλο Θεό.

Ο Πανάγαθος είπε τότε,
κουτάζοντας κατάματα τόν Έ-
ρωτα και τόνίζοντας καλά τις
λέξεις του:

— Πρόσεξε τώρα πού θ' πάς
κάτω στούς ανθρώπους, να κυτ-
τάξης ώστε σε κάθε φιλή πού
θα τούς δίνης να στάξης μέσα
του και από ένα κρυφό δάκρυ.

(Η συνέχεια εις την σελ. 1711)

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΜΟΝΟΙΔΙΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΑΝΣΤΡΑΛΙΑΣ

ΟΙ ΜΑΓΙΑΛΣ, ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΛΙΘΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μια περιπέτεια του έξερευνητού Φερρί—Πιζανί στη Μαύρη Αυστραλία. Πώς συνάντησε μια φυλή ανθρώπων της λιθίνης εποχής. Το καταβρόχισμα της καμήλας του! «Τα πάντα για τους γέροντες!» Η τραγωδία του νέου Κουρούλλα. Πώς λεηλατήθηκε ο «θησαυρός» του. Γιατί οι νέοι Μάγιαλς παντρεύονται γαμπές γυναίκες. Η «σπηλιά με τα Κόκκινα Χέρια». Ο έρωσ και ή πείνα της φυλής, κλπ. κλπ.

σκοπός του τρελλού και ρι-
μοκίδου τα-
ξιδιού μου ή-
ταν να διεισδύ-
σω στίς άνεξε-
ρευνητες περι-
οχές της Μαύ-
ρης Αυστραλι-
ας. Τρόβηξα
λοιπόν, βορειο-
δυτικά πρὸς τὸ
Μακντόνια λην
Ραίντς και
πρὸς ἐκεῖνο τὸ
κέντρο τοῦ ἐ-
δάφους πού ση-
μειώνεται ἀκό-
μα στούς χάρ-
τες με μιά ἀ-
σπρη κηλίδα,
γιά να δείχνω
πὸς εἶνε ἀνεξερευνητο και μυ-
στηριώδες. Ἡ λίγες μου ἀπο-
σκευές ἦταν φοτωμένες πάνω
σέ μιά ἀδιοβρήτη καμήλα,
πού ἀπὸ τὸ τριακοστὸ χιλιό-
μετρο καὶ πέρα ἄρχισε νὰ πα-
ραπατάει καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ
προχωρήσῃ. Ἀναγκάστηκα λοι-
πὸν νὰ κατασκηνώσω ἀνάμεσα
σέ κατὶ βράχους δπου βρισκό-
ταν λίγὸ λασιώδες νερό, περι-
μένοντας νὰ ξεκουρασθῇ ἡ κα-
μήλα μου, γιατί ἀλλοιῶς ἤμουν
χαμένοι.

Ἔτσι πέρασα καὶ πέρα δυὸ
ὀλοκλήρες μέρες, δταν ἄξαφνα
τὸ ἀπὸγευμα τῆς τρίτης εἶδα
μακριὰ στὸν ὁρίζοντα κατὶ
μαύρα σημάδια. Κάποια ἀγρια
φυλὴ προχωροῦσε κι' ἐρχόταν
πρὸς τὸ μέρος μου, ὅχι βέβαια
δίχως κάποια δισπιστία, γιατί
ἐξαπείστειλε μπροστὰ δύο ἀ-
νιχνευτάς, ἀπλισμένους με πέ-
τρινους πελέκεις και ξύλινα
δόρατα. Αὐτοὶ οἱ δύο ἀγριοὶ,
δταν ἔφτασαν σὲ καμμιὰ εἰκο-
σάρια μέτρα ἀπὸ τὴ σκηνή μου
πέταξαν καταγῆς τοὺς πελέ-
κεις και τὰ δόρατα γιά νὰ δεί-
ξουν τίς εἰρηνικές προθέσεις
τούς κι' ἔπειτα, δείχνοντας τὴν
καμήλα μου, ἄρχισαν νὰ χτυ-
ποῦν τὴν κοιλία τους και νὰ
λένε πολλές φορές τὴ λέξι
«πάπ». Ζητοῦσαν ἀπλούστατα
νὰ καταβροχθίσουν τὴν καμή-
λα! Κι' ἐγὼ τοὺς τὴν ἔδωσα μετὰ
χαρὰς, γιατί στὰ χάλια πού
ἦταν δὲν μπορούσε πειὰ νὰ
μοῦ χρησιμεύσῃ σέ τίποτα. Σέ
λίγο οἱ ἀγριοὶ αὐτοὶ εἶχαν κα-
τασφάζῃ τὸ ζῶο μου κι'
ἀνδρες και γυναίκες ἔπασαν
μετὰ τὰ μούτρα πάνω σ' αὐτὸ τὸ
πετρί, γιατί δὲν ἐπρόκειτο φυ-
σικά περὶ κρέατος.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰθα-
γενεῖς, πού ἦσαν καμμιὰ ἔξη-
ταριά ὄλοι-ὄλοι, εἶχε σὸ κάτω
μέρος τῆς σπονδυλικῆς του
στήλης τέσσερες πέρα πάνω
σπονδύλους, δηλαδή εἶχε μιά
πραγματικὴ οὐρά, ἀπόδειξις
φανερῆ τῆς καταγωγῆς του.

Ἐκεῖ, Κάνουν δηλαδή ὄλο
τὸ χρόνο ἓνα κύκλο, τὸν ἴδιο
πάντα και ἔξερουν ἔτι σὸ τάδε
μέρος θὰ βροῦν σὺγὰ στρου-
θοκαμήλα, σὸ ἄλλο κυψέλες
με μέλι. σ' ἓνα τρίτο λίγο κυ-
νήγι καὶ σ' ἄλλο πάλι τρυφε-
ρὲς ρίζες πού τοὺς σώζουν ἀπὸ
τὸν φοιχτὸ θάνατο: τὸ θάνατο
ἀπὸ αἰτία.

Εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ
σταθήκαμε γύρω ἀπὸ ἓνα πε-
λώριο βράχο πού θύμιζε λίγο
τὸ σχῆμα τῆς Καγκουρά. Τὸ
μέρος αὐτὸ ἦταν ἱερὸ. Τὸ κα-
τάλαβα ἀμέσως, δταν εἶδα
μετὰ τὸν κάδικά τους, μὲ τὴν
πέρα τίς γυναῖκες και τοὺς νέ-
ους τῆς φυλῆς. Μονάχα οἱ μύ-
στες μπορούσαν νὰ λάβουν
μέρος στὴν παράξενη ἱεροτε-
λεστία τους...

Ἐνῶ οἱ νέοι ἦσαν κτεν-
θουσιασμένοι και δὲν ἤξεραν
πὸς νὰ μοῦ δείξουν τὴν συμπα-
θειά τους. Τέλος, ὅστερ' ἀπὸ
πολλὰ «παλάβρες» με δέχτη-
καν στὴ φυλή τους. Κι' ἔτσι, θ'
ἀρχίζα κι' ἐγὼ, νὰ τριγυρίζω
σέ μιά χώρα, μεγάλῃ σάν τὸ
τέταρτο τῆς Γαλλίας.

Οἱ Μάγιαλς δὲν φτιάχνουν
καλύβες και δὲν καλλιεργοῦν
χωράφια. Ζοῦν μετὰ τὴν κυνήγι
και τίς ρίζες πού βρίσκουν ἐδῶ

Μια μέρα γύρισε στὴ φυλή
τοῦ ὁ νέος Κουρούλλα. Εἶχε
δουλέψῃ πολλὰ χρόνια σέ μιά
στάνη βοδιῶν, κοντὰ σὸ Μπά-
κλεῦ και μετὰ τὸν ἴδωτα τοῦ
προσώπου του, εἶχε συγκεν-
τρώσει ἓναν ἀνεκτίμητο γι' αὐ-
τὸν θησαυρὸ: Μιά φορεσιά, με
παπούτσια και καπέλλο, μία
πίπα, τρία μαχαίρια, ἓνα κα-
θρέφτη και μιά σειρά ἀπὸ φωτο-
γραφίες «ἀστέρων» τοῦ κινη-
ματογράφου!

Με πόσους κόπους ὁ δυστυ-
χὴς αὐτὸς κατάρθωσε νὰ φτά-
σῃ ἔταινυμένος στὴ φυλή του!
Κάθε φορτὰ πού ἔβλεπε ἀπὸ
μακριὰ ἓνα γέρο, ἔπεφτε ἀμέ-
σως κατανῆς, γιατί σύμφωνα
μετὰ τὸν κώδικά τους, μὲ τὴν
γέρος προσέζει με κάποιο ἐν-
διαφέρον κατὶ τι ὁ νέος πρέπει
νὰ τοῦ τὸ χάριση, χωρὶς πολ-
λὲς ἱστορίες! Δὲν θὰ ἐσχάσω
λοιπὸν ποτὲ τὸ ἀδιοβρήτο
θέαμα πού παρουσίαζε ὁ Κου-
ρούλλα μιά ὥρα μετὰ τὴν ἀφι-
εῖ τοῦ στή φυλή. Ἦταν γυνὸς
σάν τὸ σκουλήκι και σφάδαζε
ἀπὸ τὴ λύσσα του πάνω στὴν
ἄμμο, γιατί οἱ γέροι εἶχαν λε-
ηλατήσει τὸ «θησαυρὸ» του.
Δὲν τοῦ εἶχαν ἀφήσει τίποτε
ἄλλο, παρὰ μονάχα τίς φωτο-
γραφίες τῶν «ἀστέρων».

Μὰ καὶ σὸ ζήτημα τοῦ ἔρω-
τος, οἱ γέροι ἔχουν πάλι κι'
ἐκεῖ τὰ πρωτεία. Ὅλοι τους
ἔχουν δυὸ και τρεῖς γυναῖκες,
ἡλικίας ἀπὸ δώδεκα μέχρι δε-
καπέντε ἔτων, ἐνῶ οἱ νέοι ἔ-
χουν ὡς σὺγγαμιά γρηά. Κι'
ὡστόσο, ἡ γρηά, εἶνε περιζή-
τητες ἀπὸ τοὺς νέους.

— Ἡ γρηά «τζίν» (γυναῖκα)
μοῦ ἐξήγησε ὁ Κουρούλλα μετὰ
λίγα ἀγγλικά πού εἶχε μά-
θει, εἶνε χρησιμὴ σὸ νέο... Ἡ
γρηά «τζίν» ἔχει ν' ἀνακα-
λύψῃ πού εἶνε ἡ κυψέλες πα-
ρακολουθώντας τὸ πέταγμα
τοῦ μελισσιοῦ. Ἡ γρηά «τζίν»
ἔχει πού εἶνε τρυφερὲς ρίζες,
ἡ γρηά «τζίν» βρίσκει εὐκόλα
τὸ κυνήγι... Μετὰ τὴ γρηά «τζίν»
ὁ Κουρούλλα δὲν φοβόταν ὅτι
θὰ πεθάνῃ τῆς πείνας.

Ἡ νέες δὲν ἔξερουν τίποτε
και τὰ περιμένουν ὄλα ἀπὸ
τοὺς γέροντες... Μὰ καμμιὰ φο-
ρὰ οἱ νέοι σηκώνουν κεφάλι
και τὸ σκάζουν μετὰ τὴν «ἐκλε-
κτὴ» τῆς καρδιάς τους. Ἔτσι,
τὴν παραμονὴ ἑνὸς γάμου, εἶ-
δα ἓνα νέο νὰ δραπέτευσῃ με
μιά ἰθαγενὴ δεκαπέντε χρόνων.
Αὐτὸ ἦταν ἀσυγχρόνιστο ἐγκλη-
μα! Τέσσερες ἀγριοὶ τότε ἀ-

Ένας ἰθαγενὴς τῆς φυλῆς τῶν Μάγιαλς

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1711)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴ μινονίρεια τῶν Περικίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τότε ἡ Ἀμαντίνια εἶπε δειλά στὴ μητέρα της:

— Μάννα, τελείωσε.

Ἡ γρηά, χωρίς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, τῆς πέταξε καὶ δεύτερο πουκάμισο. Μὰ ἡ μικρὴ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ πιάσῃ στὸν ἀέρα καὶ τὸ πουκάμισο ἔπεσε κάτω. Τότε ἡ μεγάλη τῆς ἀδελφὴ μὲ τὸ χέρι τῆς ποὺ ἦταν ξερό σὰν ξύλο, τῆς κατάφερε ἕνα χτύπημα λέγοντας:

— Ἀνάξιο κορμί!

Ἡ Ἀμαντίνια ξανακάθησε στὴ θέσι τῆς κ' ἄρχισε τὴν ἴδια δουλειά, ἀφοῦ ἄλλαξε μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς ἕνα βλέμμα ποὺ τὸ θόλωνε ἕνα δάκρυ.

Κατόπιν ἀπόλυτη σιωπὴ ἀπλώθηκε πάλι στὴν κουζίνα!

*Ἐξὼ ἀνεμὸς λυσσομανοῦσε πάντοτε κ' ἔκανε τὴ ταμπέλλα τοῦ καπηλείου νὰ χτυπᾷ ἀπάνω στὴν πόρτα.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐντωμεταξὺ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴ σιωπὴ τῆς μητέρας τους. Μολονότι ἡ γρηά Γκαγιάρ ἦταν ἐκ φύσεως σιωπηλὴ, σήμερὰ δὲν εἶχε πῶς οὔτε λέξι. Αὐτὸ καὶ ἕνα σφίξιμο στὰ χεῖλη τῆς φανέρωνε στὰ παιδιὰ ὅτι εἶχε πάλι τὴς «πράσινες μυῖγες» ὅπως ἔλεγαν, ὅτι δηλαδὴ ἦταν θυμωμένη.

Ἡ φωτιά ἐλλείπει ἐξ ὧλων, εἶχε ἀφαιρεθῇ νὰ σβύνει στὸ τζάκι.

— Φραγκί-κο φέρε ἕνα κούτσουρο φώναξε ἡ Πλωσκοῦ.

Ὁ μικρὸς Γκαγιάρ κύταξε πίσω στὸ τζάκι κ' ἀπάντησε δειλά:

— Δὲν ἔχει πιά ξύλα ἐδῶ...

— Πήγαινε νὰ φέρῃς ἀπὸ τὸ ὑπόγειο! Ξαναεἶπε ἐπιτακτικὰ ἡ Πλωσκοῦ.

Ὁ Φραγκίσκος ψιθύρισε μερικὰ μπερδεμένα λόγια χωρίς νὰ κουνήσῃ καθόλου.

— Ἀκούς τί σοῦ εἶπα! Ξαναεἶπε ἡ Πλωσκοῦ. Πήγαινε νὰ φέρῃς ἕνα κούτσουρο.

Συγχρόνως ἡ χήρα τοῦ Γκαγιάρ ἀπόθεσε στὰ γόνατά τῆς ἕνα χειρομάντηλο ποὺ τὸ ξεμαρμάριζε κ' αὐτὴ καὶ κούτταξε τὸ γυῖό τῆς.

Ὁ μικρὸς εἶχε σκύψει κάτω τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ μάντεψε, ἐνοίωσε τὸ τρομερὸ βλέμμα τῆς μητέρας του νὰ βαραίνει ἅπαντα του. Ἐπειδὴ δὲ φοβόταν μήπως ἀντικρύσει τὸ τρομερὸ τῆς πρόσωπο δὲν σάλευε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Κοῦφός, μωρὲ εἰσαι; φώναξε ἡ Πλωσκοῦ μ' ἀγανάκτησι. Καλὲ μάννα, κούτταξε τοῦ!

Ἡ Πλωσκοῦ ἦταν πάντοτε ὁ κατήγορος τῶν δύο παιδιῶν κ' ὁ ἐκτελεστὴς τῶν τιμωριῶν ποὺ τοὺς ἐπέβαλε ἡ μητέρα τους. Ἡ Ἀμαντίνια ἐσπρωξε κρυφὰ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἀπακούσῃ στὴν Πλωσκοῦ. Ὁ Φραγκίσκος, ὅμως οὔτε σάλευσε ἀπὸ τὴ θέσι του.

Τότε ἡ χήρα, χωρίς νὰ μιλήσῃ καθόλου, ἔδειξε στὴν κόρη τῆς ἕνα χοντρὸ ραβδί ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ τζάκι. Ἡ Πλωσκοῦ ἔσκυψε καὶ τὸ πήρε καὶ τὸ ἔδωσε στὴν μητέρα τῆς, λέγοντας συγχρόνως στὸν ἀδελφὸ τῆς:

— Κούταξε καλὰ! Τώρα θὰ σηκωθῇ ἡ μάννα καὶ ποὺς δὲν γλυτώνει ἀπ' τὰ χέρια τῆς, δυστυχισμένε!...

— Ἀς σηκωθῇ, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος. Προτιμῶ νὰ τίς φάω σὰν προχτές, παρὰ νὰ κατέβω στὸ ὑπόγειο... τέτοια ὥρα... νύχτα...

— Καὶ γιατί, μωρέ; ρώτησε ἡ Πλωσκοῦ ἀνυπόμονα.

— Γιατί φοβάμαι, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος ἀνατριχιάζοντας χωρίς νὰ θέλῃ.

Φοβάσαι. Γιατί φοβάσαι, ζῶο; Ὁ Φραγκίσκος κούνησε τὸ κεφάλι του χωρίς ν' ἀπαντήσῃ.

— Θὰ μιλήσῃς... Σὲ ρωτῶ τι φοβάσαι;

— Δὲν ξέρω... Μὰ φοβάμαι νὰ πάω ἐκεῖ κάτω...

— Μὰ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κατεβαίνεις... Δὲν κατέβηκες καὶ χθὲς τὸ βράδυ;

— Δὲν ξέρω... τραύλισε ὁ φτωχὸς Φραγκίσκος. Δὲν πάω.

— Δὲν πᾶς, τοῦ ἀπάντησε ἡ Πλωσκοῦ. Μὰ κούταξε τὴν μάννα σου... σηκώνεται μὲ τὸ ραβδί...

— Ἀς σηκώνεται... ἄς μὲ δείρῃ, ἄς μὲ σκοτώσῃ!... Ἐγὼ δὲν κατεβαίνω νύχτα... στὸ ὑπόγειο...

— Μὰ γιατί, ἀπιστο σκυλί; οὐρλιάξε ἡ Πλωσκοῦ.

— Γιατί... γιατί... γιατί... μὰ

ὁ Φραγκίσκος δὲν τόλμησε νὰ ἀποτε. λειώσῃ τὴ φράσι του.

— Μίλα λοιπὸν,

γρουσουζικό!

— Γιατί στὸ ὑπόγειο εἶνε...

— Τί εἶνε;

— Εἶνε θαμμένος ἕνας ἀνθρώπος!.. Τραύλισε ὁ Φραγκίσκος.

Ἡ γρηά χήρα, παρ' ὅλη τῆς τὴν ἀπάθεια, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα σκίρτημα. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν Πλωσκοῦ. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι κ' οἱ δύο δέχτηκαν μιὰ ἡλεκτρικὴ ἐκκένωση.

— Θαμμένος ἀνθρώπος στὸ ὑπόγειο! Ξαναεἶπε ἑξαφισμένη τάχα, ἡ Πλωσκοῦ, κ' ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους τῆς.

— Ναί... ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούστηκε.

— Ψεῦθε! φῶ ἄξε ἡ Πλωσκοῦ.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι ψεῦτης...

Νά, προτιμῶτερά κατέβηκα γιὰ νὰ στοιβάζω τὰ ξύλα κ' εἶδα ἐκεῖ στὴ γωνία τοῦ ὑπογείου, νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ χῶμα ἕνα κόκκαλο πεθαμένου!.. τὸ χῶμα μάλιστα ἦταν ὀλόγυρα ὕγρο...

— Τὸν ἀκούς, μάννα; Βλέπεις τὸ ζῶο ποὺ εἶνε; εἶπε ἡ Πλωσκοῦ, γνέφοντας συνθηματικὰ στὴν μητέρα τῆς. Θὰ εἶδε κανένα κόκκαλο ἀρνίσιο ἀπ' αὐτὰ ποὺ πετάω... καὶ τὸ πέραςε γιὰ κόκκαλο πεθαμένου.

— Ναί... ναί... ἀρνίσιο... ἔκανε τὸ παιδί περιτρώμο. Αὐτὸ ποὺ εἶδα ἐγὼ ἦταν ἕνα ὀλόκληρο πόδι ἀνθρώπινο... ἔξω ἀπὸ τὸ χῶμα...

— Δὲν πᾶς τώρα νὰ φωνά-

ξῇς σ' ὅλο τὸν κόσμο τί εἶδες στὸ ὑπόγειο! εἶπε μὲ μοχθηρία ἡ Πλωσκοῦ. Πέστο καὶ τοῦ καλοῦ σου ἀδερφοῦ τοῦ Γκαγιάρ...

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἀπάντησε.

— Τὸ προδότικο! φώναξε, ἡ Πλωσκοῦ μ' ἀγανάκτησι. Εἶδες καλὲ μάννα, εἶδες... Αὐτὸ τὸ παληοπαῖδο, μὲ τὸ φόβο ποὺ ἔχει, δὲν εἶνε καθόλου περίεργο νὰ γίνῃ αἷμα νὰ μᾶς κόψουν ὅλους γιὰ τὸν πόνο τῆς. Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀγωνιᾶ ἦταν τὴ θά τραβοῦσε ἀνέμενος πῶς εἶχε γεμίσει αἷμα τὸν ὕψιστο ποὺ ἔβλανε. Εὐτυχῶς ἡ μητέρα τῆς, ποὺ φαινόταν βυθισμένη σὲ βαθύτατες σκέψεις, δὲν ἀντελήφθη τίποτε.

Σὲ λίγο, ξαναγύρισε κ' ἡ Πλωσκοῦ, φέρνοντας ἕνα καλάθι γεμάτο ξύλα. Ἡ μητέρα τῆς τὴν κούταξε τότε ἐρωτηματικὰ κ' ἐκεῖνη τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλοῦ καταφατικό. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι πράγματι ἐξεῖλε μὲς ἀπ' τὴ γῆ τὸ πόδι τοῦ πεθαμένου.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

— Ἀργεῖς ὁ Νικόλας; ἀρθεῖ τῆς εἶπε σὲ λίγο. Μήπως ἡ γρηά αὐτὴ ποὺ ἦρθε σήμερὰ εἶχε ρθεῖ στὸ μαζαζὶ μᾶς; Εἰδές;.. Πῆρε καθόλου αὐτὸς χαμπὰρι πῶς τὸν ἔκλεψε; — Τοῦ πῆρα τὸ μαντήλι, γιὰ τὸ ἔθελες ἐσὺ... Ἐπειτα

ἡ χήρα ἀνασκήκωσε τοὺς ὤμους τῆς.

— Λές, μάννα νὰ μπλεξῶν τὸ Νικόλα πουμενὰ; Μὰ καθὼς τὸ εἶπες καὶ σὺ δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος. Ἡ γρηά τοῦ εἶπε νὰ βρῖσκειται ἐκεῖ ἐπὶ τὸ βράδυ στὴν προκυμᾶτα τοῦ Βιγιῦ.

Ἐκεῖ θὰ τὸν περιμένῃ γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν κάποιο πρόσωπο ποὺ θὰ τὸ ἀναγνώριζε, λέγοντάς του γιὰ σύνθημα τὸνομα τοῦ Βραδαμάντ. Τὶ κίνδυνος μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ σ' αὐτὰ. Μόνο ποῖος ξέρεῖ τί δουλειά μπορεῖ νὰ τοῦτυχε στὸ δρόμο... σὰν προχτές ποὺ βρῆκε αὐτὰ τ' ἀσπρόρουχα στὴ σκάφη μῆς πλυστρᾶς καὶ τὰ καλοχέρισε.

Καὶ δελχόνοντας ἡ Πλωσκοῦ τὸ πανὶ ποὺ κρατοῦσε ἡ Ἀμαντίνια στὰ χέρια τῆς, τὴ ρώτησε:

— Ξέρεις ἐσὺ τί θὰ πῇ καλοχερίζω;

— Θὰ πῇ «αἰρνω», ἀποκρίθηκε δειλά ἡ μικρούλα ἀνασηκώνοντας τὰ μάτια τῆς.

— Τύφλα σου! ποὺ θὰ πῇ αἰρνω... θὰ πῇ κλέβω... Ἀκούς; Κλέβω... Κ' ὅποιος ξέρει καὶ καλοχερίζει σὰν τὸ Νικόλα μᾶς, δὲν θὰ τοῦ λείπει ποτὲ τίποτε... Δὲς πόσα ροῦχα μᾶς ἔφερε!.. θὰ ντυθῶμε ὅλοι

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ ἡ χήρα εἶπε στὴν κόρη τῆς:

— Πήγαινε νὰ φέρῃς ξύλα. Σὲ λίγο θὰ γυρίσουν ὁ Νικόλας κ' ὁ Γκαγιάρ καὶ θὰ χρειαστοῦμε φωτιά...

— Κ' ὁ Γκαγιάρ; Ξαναεἶπε ἡ Πλωσκοῦ. Θὰ τὸ μάθῃ λοιπὸν κ' αὐτός;

— Πήγαινε νὰ φέρῃς ξύλα, σοῦ εἶπα! Ξαναεἶπε ἐπιτακτικὰ ἡ χήρα, χωρίς νὰ ἀπαντήσῃ στὴν κόρη τῆς.

Ἐκεῖνη συνθηματικὰ νὰ ὑποκίπῃ στὴν σιδερένια θέλησιν τῆς μητέρας τῆς ἀναψε ἕνα φανάρι καὶ βγήκε ἔξω. Καθὼς ἀνοίγει τὴν πόρτα, φάνηκε τὸ βαθὺ σκοτάδι κ' ἀκούστηκε ὁ θρήνος τῶν δέντρων ποὺ τάγερνε ὁ ἀνεμὸς οὐρλιάζοντας καὶ τὸ βουητὸ τοῦ ποταμοῦ.

Ἐντωμεταξὺ, ἡ Ἀμαντίνια, περιλυσπὴ γιὰ ὅσα εἶχε ὑποφέρει ὁ ἀδελφός τῆς, τὸν ὅποιο ἀγαποῦσε τρυφερά, δὲν εἶχε

τολμήσῃ οὔτε τὰ μάτια τῆς νὰ σηκώσῃ, οὔτε νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά τῆς, ποὺ κυλοῦσαν ποτάμι στὰ μάτια τῆς. Οἱ λυγμοὶ τοὺς ὁποίους ἀναγκαζόταν νὰ συγκρατῇ τὴν ἔπνιγαν.

Ὡς καὶ τὰ δυνατὰ χτυπήματα τῆς καρδιάς τῆς προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ. Τὰ δάκρυα εἶχαν θαμπώσει τὰ μάτια τῆς.

Ἀπ' αὐτὴν ταραχὴ τῆς τρύπησε σὲ κάποια στιγμή μὲ τὸ ψαλλίδι τὸ ἀχτυλὸ τῆς. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀφθονοῦ, ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη μικρούλα δὲν νοιάζονταν γιὰ τὸν πόνο τῆς.

Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀγωνιᾶ ἦταν τὴ θά τραβοῦσε ἀνέμενος πῶς εἶχε γεμίσει αἷμα τὸν ὕψιστο ποὺ ἔβλανε. Εὐτυχῶς ἡ μητέρα τῆς, ποὺ φαινόταν βυθισμένη σὲ βαθύτατες σκέψεις, δὲν ἀντελήφθη τίποτε.

Σὲ λίγο, ξαναγύρισε κ' ἡ Πλωσκοῦ, φέρνοντας ἕνα καλάθι γεμάτο ξύλα. Ἡ μητέρα τῆς τὴν κούταξε τότε ἐρωτηματικὰ κ' ἐκεῖνη τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλοῦ καταφατικό. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι πράγματι ἐξεῖλε μὲς ἀπ' τὴ γῆ τὸ πόδι τοῦ πεθαμένου.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

τολμήσῃ οὔτε τὰ μάτια τῆς νὰ σηκώσῃ, οὔτε νὰ σκουπίσῃ τὰ δάκρυά τῆς, ποὺ κυλοῦσαν ποτάμι στὰ μάτια τῆς. Οἱ λυγμοὶ τοὺς ὁποίους ἀναγκαζόταν νὰ συγκρατῇ τὴν ἔπνιγαν.

Ὡς καὶ τὰ δυνατὰ χτυπήματα τῆς καρδιάς τῆς προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ. Τὰ δάκρυα εἶχαν θαμπώσει τὰ μάτια τῆς.

Ἀπ' αὐτὴν ταραχὴ τῆς τρύπησε σὲ κάποια στιγμή μὲ τὸ ψαλλίδι τὸ ἀχτυλὸ τῆς. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀφθονοῦ, ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη μικρούλα δὲν νοιάζονταν γιὰ τὸν πόνο τῆς.

Ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀγωνιᾶ ἦταν τὴ θά τραβοῦσε ἀνέμενος πῶς εἶχε γεμίσει αἷμα τὸν ὕψιστο ποὺ ἔβλανε. Εὐτυχῶς ἡ μητέρα τῆς, ποὺ φαινόταν βυθισμένη σὲ βαθύτατες σκέψεις, δὲν ἀντελήφθη τίποτε.

Σὲ λίγο, ξαναγύρισε κ' ἡ Πλωσκοῦ, φέρνοντας ἕνα καλάθι γεμάτο ξύλα. Ἡ μητέρα τῆς τὴν κούταξε τότε ἐρωτηματικὰ κ' ἐκεῖνη τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλοῦ καταφατικό. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι πράγματι ἐξεῖλε μὲς ἀπ' τὴ γῆ τὸ πόδι τοῦ πεθαμένου.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

Ἡ γρηά δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς κ' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά τῆς. Μόνο οἱ κινήσεις τῆς εἶχαν γίνῃ τὴν τώρα νευρικότερες.

Ὁ Φραγκίσκος ἔβριζε ξύλα στὴ φωτιά, ἐξεσέπασε ἕνα καπνὸ ποὺ βράζε ἐκεῖ κ' ἔπειτα κάθισε πάλι κοντὰ στὴ μητέρα τῆς.

μου δώση άλλα 800 άφοι πρώτα... άς είνε... Νά ξεφορτώσου με πρώτα τη βάρκα... κ' ύστερα καθύμασε και τὰ λέμε... 'Ο Γκαγιάρ είν' έδω;

— 'Οχι! απάντησε; ή Πλωσκοῦ.

— Καλύτερα!.. Δέν θά δῇ εἶται τὴν «πρέζα»(*) μου και δέν θά μάθῃ τίποτε...

— Τὸν φοβᾶσαι λοιπόν; ρώτησε ή Πλωσκοῦ. Δέν ντρέπεται νὰ τὸ λές;

— Αὐτὸν νὰ φοβῶθῃ ἐγώ; ἔκανε ὁ Νικόλας ἀνάσκιωνοντας τοὺς ὄμους του. Φοβᾶμαι μόνο μήπως μᾶς καταδῶσῃ... Νά τὸν φοβῶθῃ ἐγώ... "Ἀς εἶνε καλά τὸ μαχαίρι μου...

— Ναι τὰ λές αὐτὰ τώρα ποὺ ὁ Γκαγιάρ δέν εἶν' ἐδῶ... "Ἀν ἦταν μπροστὰ νὰ σ' ἔβλεπα τί θαλέγεις;

— Ἐλα! Ἐλα! ἔκανε ὁ Νικόλας ἀδιάφορος. Πάμε στὴ βάρκα. Μάννα, ποὺ εἶνε ὀφραγκίσκος; "Ἀς ἔρθῃ κ' αὐτὸς νὰ μᾶς βοηθῇ λίγο.

— Ἡ μάννα τοῦ τίς ἔβρεξε καὶ τὸν ἔστειλε ἄνωμα. Θὰ τὸν ἀφήσῃ ἔστω νηστικό, εἶπε ή Πλωσκοῦ.

— Καλὰ, ἄς ἔρθει τώρα νὰ μᾶς βοηθῇ νὰ ξεφορτώσουμε τὴ βάρκα. "Ἐταί κ' οἱ τρεῖς μαζὺ θὰ κάνουμε ἕνα μανάχα δρόμο.

Ἡ χήρα ὕψωσε τὸ δάχτυλό της πρὸς τὸ ταβάνι. Ἡ Πλωσκοῦ κατάλαβε ἀμέσως κ' ἀνέβηκε νὰ πάρῃ τὸ φραγκίσκο.

Τὸ κατσουφισμένο πρόσωπο τῆς χήρας με τὴν ἀφίξι τοῦ Νικόλα εἶχε πάρει κάποια ἔκφρασι χαρᾶς. Αὐτὸ τὸ παιδί της τὸ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' τὴν Πλωσκοῦ καὶ λιγώτερο ἀπ' τὸ γιοῦ της ποὺ ἦταν φυλακισμένος στὰ κάτεργα τοῦ Τουλόν, γιατί ή μητρική στοργή τοῦ θρηιδόους αὐτοῦ πλάσματος μεγάλωνε ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῶν ἐγκλημάτων τῶν παιδιῶν της.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μάλιστα ἀντιπαθόσε τὰ δυὸ μικρὰ παιδιά της ποὺ δέν φαινότουσαν νὰ ἔχουν ἐγκληματικά μέλλον καὶ γι' αὐτὸ ἐπίσης τὸ λόγο μισοῦσε τὸ Γκαγιάρ, τὸ μεγάλο παιδί της τοῦ ὁποῖου ή ζωή, μοιλονότι δέν ἦταν καθόλου ἀνεπιληπτή.

— Καί ποὺ κ' οὐρσε ψεῖς ἀπόψε; ρώτησε ή χήρα τὸ Νικόλα.

— Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν προκυμαία τοῦ Βιγιῦ, ὅπου ἀντῶμωσα αὐτὸν ἄνθρωπο τοῦ θέλε νὰ μοῦ μιλήσῃ, εἶδα κοντὰ στὸ γεφύριτοῦ Ἀσιερ ἀραγμένη μιά μασούνα Κυττάζω, δέν βλέπω κανένα φῶς ἀπ' αὐτὴν... Φωνάζω ψυχὴ δέν μοῦ ἀπαντᾷ.

Οἱ ναῦτες ἦταν ἐξίσου ἀνέτοιχοι.

— Αὐτὸν ποὺ λέτε εἶπαμε, προσέθεσε ὁ Νικόλας τελειώνοντας τὴν διήγησίν του, καί χωρίζοντας Μανῆκα ἔπειτα στὴ βάρκα μου καὶ περνώντας ἀπὸ τὴν μασούνα, ἔκανα καὶ τὴν πρέζα ποὺ εἶδατε.

— Αὐτὸν ποὺ λέτε εἶπαμε, προσέθεσε ὁ Νικόλας τελειώνοντας τὴν διήγησίν του, καί χωρίζοντας Μανῆκα ἔπειτα στὴ βάρκα μου καὶ περνώντας ἀπὸ τὴν μασούνα, ἔκανα καὶ τὴν πρέζα ποὺ εἶδατε.

— Αὐτὸν ποὺ λέτε εἶπαμε, προσέθεσε ὁ Νικόλας τελειώνοντας τὴν διήγησίν του, καί χωρίζοντας Μανῆκα ἔπειτα στὴ βάρκα μου καὶ περνώντας ἀπὸ τὴν μασούνα, ἔκανα καὶ τὴν πρέζα ποὺ εἶδατε.

— Αὐτὸν ποὺ λέτε εἶπαμε, προσέθεσε ὁ Νικόλας τελειώνοντας τὴν διήγησίν του, καί χωρίζοντας Μανῆκα ἔπειτα στὴ βάρκα μου καὶ περνώντας ἀπὸ τὴν μασούνα, ἔκανα καὶ τὴν πρέζα ποὺ εἶδατε.

— Αὐτὸν ποὺ λέτε εἶπαμε, προσέθεσε ὁ Νικόλας τελειώνοντας τὴν διήγησίν του, καί χωρίζοντας Μανῆκα ἔπειτα στὴ βάρκα μου καὶ περνώντας ἀπὸ τὴν μασούνα, ἔκανα καὶ τὴν πρέζα ποὺ εἶδατε.

— Αὐτὸν ποὺ λέτε εἶπαμε, προσέθεσε ὁ Νικόλας τελειώνοντας τὴν διήγησίν του, καί χωρίζοντας Μανῆκα ἔπειτα στὴ βάρκα μου καὶ περνώντας ἀπὸ τὴν μασούνα, ἔκανα καὶ τὴν πρέζα ποὺ εἶδατε.

ξω... Σκαρφαλώνω ἀπάνω καὶ κυττάζω στὸ ἀμπάρι... κανείς... Μαζεύω τότε δέκα βρήκα μπροστὰ μου, ρουχικά, ἕνα μεγάλο κιβώτιο, κομμάτια χάλκωμα... καὶ τὰ φορτώνω στὴ βάρκα μου... "Αἱ νὰ ὁ φραγκίσκος κ' ή Πλωσκοῦ... "Ἐλάτε, πάμε γρήγορα στὴ βάρκα... "Ἐλα καὶ σὺ, Ἀμαντίννα νὰ δώσῃς ἕνα χέρι...

— "Ὅταν οἱ ἄλλοι βῆκαν ἔξω, ή χήρα, μένοντας μόνη, ἔστρωσε τὸ τραπέζι. "Ὅταν τελείωσε, τὰ παιδιά της γύρισαν ἀπ' ἔξω φορτωμένα. Μόλις ἀπόθεσαν κάτω τὸ φορτίο τους, ή Πλωσκοῦ εἶπε ἀνυπόμονα:

— Ν' ἀνοίξουμε τώρα τὸ κιβώτιο νὰ δοῦμε τί ἔχει μέσα.

Κι' ἀμέσως, μαζὺ με τὸν ἀδελφὸ της τὸ Νικόλα, καταπιάστηκε νὰ σπάσῃ τὴν κλειδωνιά. Τέλος τὴν παραβίασαν καὶ ἀνοίξαν τὸ κιβώτιο.

— "Αἱ ἔκαναν τότε ὅλοι με χαρὰ.

Κι' ἀμέσως ἔσκυψαν πάνω ἀπ' τὸ κιβώτιο γιὰ νὰ δοῦν τί εἶχε μέσα. Φαίνεται πὸς τὸ κιβώτιο προοριζόταν γιὰ κανέναν ἔμπορο τῶν ἐπαρχιών, γιατί περιεῖχε ὑφάσματα γιὰ φορέματα γυναικῶν.

— "Ὁ Νικόλας δέν ἔχασε τὸν κόπο του, εἶπε ή Πλωσκοῦ ξετυλίγοντας ἕνα τόπι μουσελίνας.

— "Οχι βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ κακοποιὸς, λύνοντας καὶ αὐτὸς ἕνα δέμα μαντήλια.

— Νὰ καὶ μεταξωτὰ τῆς Λυδὸν! ἐπρόσθεσε ή χήρα, Θὰ τὰ πουλήσῃς μιά χαρὰ δ' αὐτὰ... "Ἡκελταποδόχος τοῦ Κοκκινόστον πεντακόσια φράγκα.

— Ἀμαντίννα, εἶπε ἐκείνη τῇ στιγμῇ με σιγανὴ φωνὴ ὁ φραγκίσκος στὴν ἀδελφὴ του. Τί ὥραϊα θάταν νάχῃ κανεῖς ἐν' ἀπ' τὰ μεταξωτὰ αὐτὰ μαντήλια ποὺ κρατᾷ ὁ Νικόλας... νὰ τὸ κάνῃ λαϊμοδέτη.

— Ἡ νὰ τὸ δέσῃ στὸ κεφάλι του ἐπρόσθεσε ή μικρούλα ἐκστατική.

— Εἶχες τύχη, Νικόλα, ποὺ ἀνέβηκες ἐπάνω στὴ μασούνα... εἶπε ή Πλωσκοῦ. Κύτταξε... Κύτταξε ἕνα σάλι... "Ἐχει κ' ἄλλα δυὸ ὅμοια... Εἶνε καὶ τὰ

τρία ὀλομέταξα...

— Δέν ἔχει τίποτε ἄλλο! εἶπε ἐκείνη τῇ στιγμῇ ὁ Νικόλας, ὁποῖος εἶχε ἀδειάσει πιά ὀλόκληρο τὸ κιβώτιο.

— Πρέπει νὰ τὰ βάλουμε πάλι μέσα ὅλα, εἶπε ή χήρα.

— "Ἐγὼ θὰ κρατήσω αὐτὸ τὸ σάλι, πρόσθεσε ή Πλωσκοῦ.

— Πῶς εἶπες; Νὰ τὸ κρατήσῃς; φώναξε ὁ Νικόλας με θυμὸ. Μὲ ρώτησες καὶ μένα, ἀν σοὺ τὸ δίνω;...

— Ἐσὺ δταν θέλεις κανένα πράγμα, τὸ παίρνεις χωρὶς νὰ ρωτήσῃς κανένα, παρατήρησε πεισιμωμένη ή Πλωσκοῦ.

— Τὸ παίρνω γιατί τὸ ἀξίζω... "Ἐγὼ κινδυνεύω τὴ ζωὴ μου γι' αὐτὰ τὰ πράγματα...

— "Ἀν μ' ἐπαιναν θ' μ' ἔστειλαν στὰ κάτεργα, ἐνῶ ἐσὺ θὰ μοῦ καθόσουν ἐδῶ καὶ θ' τραγουδοῦσες...

— Μὲ ὑποχρέωσες με τὸ σάλι σου!.. Νὰ πάρ' τὸ πᾶσι! ἔκανε ή Πλωσκοῦ με στρυφνότητα καὶ πέταξε τὸ σάλι μὲσ' στὸ κιβώτιο...

— Δέν πρόκειται γιὰ τὸ σάλι, εἶπε ὁ Νικόλας. "Ἐνα σάλι πῶς λίγο ή πῶς πολύ, δέν ἔχει σημασία... "Ἐσὺ θυμωδᾷς νὰ μὲ ρωτήσῃς σάν ἄνθρωπος ἂν θέλω νὰ σοὺ τὸ δώσω, τὸ παίρνεις μόνη σου. Νὰ... πάρ' τὸ τώρα... Πάρ' τὸ γιατί ἄλλοιῶς θὰ τὸ πετάξω στὴ φωτιά...

Τὰ λόγια αὐτὰ γέμισαν χαρὰ τὴν Πλωσκοῦ, ή ὁποία ἔσπευσε νὰ πάρῃ τὸ σάλι.

— "Ὁ Νικόλας φαίνεται ἦταν ἐκείνον τὸ βράδυ στὰ καλά του, γιατί παίρνοντας δυὸ μεταξωτὰ μαντήλια, ἀπ' αὐτὰ στὰ ὁποῖα εἶχαν κορφωμένα τὸ βλέμματὰ τους ὁ φραγκίσκος κ' ή Ἀμαντίννα, τοὺς τὰ πέταξε φωνάζοντας:

— Νὰ, πάρτε μωρὲ!.. Θέλω νὰ καταλάβετε κ' ἐσεῖς δυστυχισμένα, τί γλυκὸ πρᾶμα εἶνε νὰ καλοχερίλῃ κανεῖς... "Ἡ δρεῖνι τρώγοντας ἔρχεται... Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῇτε... θέλω νὰ μιλήσω με τὴ μαννα... Πηγαίνετε καὶ σὰς στέλλουμε ἀπάνω καὶ τρώτε...

Τὰ δυὸ μικρὰ, γεμάτα χαρὰ, κυμάτισαν θριαμβευτικά στὸν ἀέρα τὰ δυὸ κλοπιμαῖα μαντήλια ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ὁ

ἀδελφὸς τους.

— "Ἐ, παλιόπαιδα! τοὺς φώναξε ή Πλωσκοῦ. Σὰς ἔδωσες ποτέ τέτοια πράγματα ὁ Γκαγιάρ ποὺ τοὺ τὰ λέτε ὅλα...

— "Ὁ φραγκίσκος κ' ή Ἀμαντίννα κυττάζονταν κ' ἔπειτα ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους, χωρὶς ν' ἀπαντήσουν.

— Δέν μιλάτε; ἔκανε εἶπε ἀπότομα ή Πλωσκοῦ. Σὰς ἔδωσες ποτὲ ὁ προκομένος ὁ Γκαγιάρ ἕνα πράσινο φύλλο;

— "Οχι... ὁ Γκαγιάρ δέν μᾶς ἔδωσε τίποτε ἀποκοίτηκε ὁ φραγκίσκος, κυττάζοντας τὸ μεταξωτὸ μαντήλι του με καμάρι.

Μὰ ή Ἀμαντίννα δέν βασιτήχηκε κ' ἐπρόσθεσε σιγανὰ:

— "Ὁ Γκαγιάρ δέν μᾶς ἔδωσες ποτέ τίποτε γιατί αὐτὸς δέν ἔχει...

— "Ἀν ἦθελε θὰ εἶχε! φώναξε ὁ Νικόλας. Ψέμματα, μωρὲ φραγκίσκο!

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς. "Ἐπειτα κυττάζοντας τὸ μαντήλι του, ἐπρόσθεσε: Τί ὥραϊο μαντήλι! Τί ὥμορφο λαϊμοδέτη ποὺ θὰ κάνω τίς Κυριακές...

Ἡ Πλωσκοῦ πῆρε ἐκείνη τῇ στιγμῇ ψωμί καὶ τυρὶ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἔδωσε στὰ δυὸ παιδιά λέγοντας:

— Πηγαίνετε τώρα νὰ φάτε καὶ νὰ πλαγιάσετε.

— Κυττάξετε καλά ἐπρόσθεσε κ' ὁ Νικόλας μὴν τυχρὸ δυστυχισμένα, καὶ ἦτε στὸν Γκαγιάρ τί ἔφερα καὶ τί δέν ἔφερα θὰ σὰς πᾶρω πίσω τὰ μαντήλια καὶ θὰ σὰς κάψω ζωντανά...

— "Ὅταν ἔφυγαν τὰ παιδιά, ὁ Νικόλας κ' ή Πλωσκοῦ ἔκρυψαν τὰ κλοπιμαῖα στὸ βάθος ἐνὸς ὑπογείου σὸ ὁποῖο κατέβαινε κανεῖς ἀπὸ μιά σκάλα ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ τζάκι.

— "Ἐ, μάννα! Βάλε τώρα νὰ πιούμε!.. Φέρε κρασί ἀπὸ τὰ σφραγισμένα μπουκάλια... Φέρε ρακί!.. Τὴ σημερινὴ μου μέρα τὴν καλοχέριλῃ κανεῖς... "Ἡ δρεῖνι τρώγοντας ἔρχεται... Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῇτε... θέλω νὰ μιλήσω με τὴ μαννα... Πηγαίνετε καὶ σὰς στέλλουμε ἀπάνω καὶ τρώτε...

Τὰ δυὸ μικρὰ, γεμάτα χαρὰ, κυμάτισαν θριαμβευτικά στὸν ἀέρα τὰ δυὸ κλοπιμαῖα μαντήλια ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ὁ

ἀδελφὸς τους.

— "Ἐ, παλιόπαιδα! τοὺς φώναξε ή Πλωσκοῦ. Σὰς ἔδωσες ποτέ τέτοια πράγματα ὁ Γκαγιάρ ποὺ τοὺ τὰ λέτε ὅλα...

— "Ὁ φραγκίσκος κ' ή Ἀμαντίννα κυττάζονταν κ' ἔπειτα ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους, χωρὶς ν' ἀπαντήσουν.

— Δέν μιλάτε; ἔκανε εἶπε ἀπότομα ή Πλωσκοῦ. Σὰς ἔδωσες ποτὲ ὁ προκομένος ὁ Γκαγιάρ ἕνα πράσινο φύλλο;

— "Οχι... ὁ Γκαγιάρ δέν μᾶς ἔδωσε τίποτε ἀποκοίτηκε ὁ φραγκίσκος, κυττάζοντας τὸ μεταξωτὸ μαντήλι του με καμάρι.

Μὰ ή Ἀμαντίννα δέν βασιτήχηκε κ' ἐπρόσθεσε σιγανὰ:

— "Ὁ Γκαγιάρ δέν μᾶς ἔδωσες ποτέ τίποτε γιατί αὐτὸς δέν ἔχει...

σαν τρεῖς θέσεις ἀδειανὲς προωρισμένες γιὰ τὸ Γκαγιάρ καὶ τὰ δυὸ μικρὰ.

— "Ὁ Νικόλας ἔβγαλε ἀπ' τὴ μέση του ἕνα πλατὺ καὶ μακρὸ κατalanικό μαχαίρι με λαβὴ ἀπὸ κέρατο καὶ, κυττάζοντας τὸ με μιά λάμψι θηριωδίας στὰ μάτια του, εἶπε:

— "Ὁ σιγανὸς μου... Τὸν βλέπετε... "Ἀξίζει ὅτι καὶ νὰ πῇτε... Δὸς μου, μάννα, τὸ ψωμί ἀπὸ κεῖ.

— "Ἐνῶ ὁ κακοῦργος ἔκοβε τὸ ψωμί, ή Πλωσκοῦ εἶπε:

— Καλὲ εἶδες; αὐτὸ τὸ σκυλὶ ὁ φραγκίσκος ἀνακάλυψε τὸ «λεγάμενο» κάτω στὸ ὑπόγειο ποὺ βάζουμε τὰ ξύλα.

— Ποιὸ «λεγάμενο» ρώτησε ὁ Νικόλας, μὴν καταλαβαίνοντας τὴν ἀδελφὴν του.

— Εἶδε τὸ ἕνα του ποδάρι ἐξακολουθῶνς ή Πλωσκοῦ.

— Ποιανὸ; ἔκανε ὁ Νικόλας ἀναπηδώντας. Μήπως αὐτοῦ ποὺ ἔχουμε θάψει στὸ ὑπόγειο.

— Ναι, εἶπε ή χήρα, βάζοντας κ' ἄλλο κρέας στὸ πιάτο τοῦ γιοῦ της.

— Τί λές, μάννα... Κι' ὁ λάκος... "Ἐγὼ θυμᾶμαι πῶς ἦταν ἀρκετὰ βαθύς... Ποιὸς ἔξερε ὅμως... Πέρασε πολὺ καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ θὰ παραμέρισες τὸ χῶμα...

— Πρέπει ἀπόψε νὰ τὸν πετάξουμε στὸ ποτάμι, εἶπε ή χήρα.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, ἀπάντησε ὁ Νικόλας.

— Νὰ τοὺ δέσουμε καὶ μιά πέτρα μ' ἕνα κομμάτι ἀλυσίδα, ἐπρόσθεσε ή Πλωσκοῦ.

— Μὴ σὲ μέλλει καὶ θὰ τὰ κανονίσουμε ὅλα, εἶπε ὁ Νικόλας, γεμίζοντας τὸ ποτήρι του γιὰ νὰ πῇ: "Ἐμωνα, δέν πίνεις καὶ σὺ λίγο νάρθηξ στὰ συγκαλά σου.

— Ἡ χήρα δῶς κοῦνησε τὸ κεφάλι της, τράβηξε τὸ ποτήρι ποὺ ἦθελε νὰ τῆς γεμίσει ὁ γιοῦς της καὶ τὸν ρώτησε:

— Λοιπὸν τί σοὺ εἶπε αὐτὸς ποὺ σὲ περίμενε στὴν προκυμαία τοῦ Βιγιῦ.

— Ἀκού, εἶπε ὁ Νικόλας, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ φαγοπότη του. Στὴς ἑπτὰ ή ὥρα πῆγα στὸ μέρος ποὺ μᾶς εἶπε ή γρηά. "Ἦταν σκοτάδι πιά... Περίμενα κάπου ἕνα τέταρτο, ὅταν ἄξαφνα ἀκούσα βήματα πίσω μου... Γυρίζω λοιπὸν καὶ βλέπω κάποιον ἄνθρωπο τυλιγμένο σ' ἕνα μανδύα νὰ πλησιαζή... Ξερόβηξε καὶ στάθηκε κοντὰ μου... "Ἀν με ρωτήσῃς πῶς ἦταν ή μοῦρη του δέν θὰ μπορέσω νὰ σοὺ πῶ, γιατί ὁ μανδύας του τὸν σκέπαζε ὥς τὴ μύτη καὶ τὸ καπέλλο του ὥς τὸ μάτι...

— Ὑπενθυμίζουμε ἐδῶ στοὺς ἀναγνώστας μᾶς ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ συμβολαιογράφος Ζὰκ Φερὰν, ὁ ὁποῖος, θέλοντας νὰ ἐξοντῶσῃ τὴν Κελατζίστρα εἶχε στείλει τὸ πρῶτ, τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν οἰκονόμο του Σεραφίνα στοὺς Γκαγιάρ γιὰ νὰ τοὺ ἐξασφαλίσῃ μιά συνέντευξιν μαζὺ τους...

— Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν αὐτὸς, ἐξακολουθῶνς ὁ Νικόλας, εἶπε τὴ λέξι «Βραδονάντ» ποὺ ἦταν νὰ ποῦμε τὸ σύνθημα. Τοῦ

ἀπάντησα κ' ἐγὼ με τὴν ἴδια λέξι καὶ τότε ἐκείνος με ρώτησε:

— "Τοῦ λόγου σου εἰσ' ὁ Νικόλας ὁ Γκαγιάρ;

— "Ἐγὼ εἰμαι ἀφέντη.

— "Ἦρθε σήμερα τὸ πρῶτ καὶ σὲ βρῆκε μιά γρηά; Τί σοὺ εἶπε;

— Πῶς ἔχεις νὰ μοῦ πῇς κάτι ἀπὸ μέρους τοῦ κ. Βραδονάντ;

— Θέλεις νὰ κερδίσης χρήματα;

— Θέλει καὶ ρώτημα ἀφεντικό;

— "Ἐχεις καμμιὰ βάρκα δική σου;

— "Ἐχω τέσσερες ἀφεντικό... Αὐτὴ εἶνε ή δουλειά μας... Βαρκαρῆδες...

— Λοιπὸν, νὰ τί ἔχῃς νὰ κάνῃς... φτάνει νὰ μὴ φοβάταις;

— Νὰ φοβῶθῃ, ἀφεντικό... "Ἐγὼ; Κι' ἀπὸ τί νὰ φοβῶθῃ;

— Νὰ... ἔξερω κ' ἐγώ... "Ἀν δεις κανένα καὶ πνίγεται, θὰ μποροῦσες νὰ τοὺ δώσῃς μιά νὰ πῃ παραμέσα; Κατάλαβες;

— Θέλει καὶ ρώτημα ἂν κατάλαβα; Θέλεις μ' ἄλλα λαγιά νὰ πνίξουμε κάποιον στὸ ποτάμι καὶ νὰ φαῖν πῶς πνίγηκε μόνος του. Ναι ἄλλα ή δουλειά αὐτὴ εἶνε ἀκριβή...

— Πόσα ζητᾷς... γιὰ δυό;

— Γιὰ δυό... Δυὸ λοιπὸν πρέπει νὰ βαρτίσω;

— Ναι.

— Πεντακόσια φράγκα γιὰ κάθε κεφάλι... Καθὼς βλέπεις, δέν εἰμαι καθόλου ἀπαιτητικός.

— Σύμφωνα... Χίλια φράγκα... Θὰ σοὺ δώσω τώρα τὰ διακόσια καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἅμα τελειώσει ή δουλειά.

— Καὶ δέν μοῦχεις ἐμπιστοσύνη ἀφεντικό νὰ μοῦ τὰ δώσῃς ὅλα ἀπὸ τώρα;

— "Ἀν δέν σοὺ εἶχα ἐμπιστοσύνη, δέν θὰ σοῦδινά καὶ τὰ διακόσια φράγκα ἀπὸ τώρα. Μπορεῖς ἐσὺ νὰ τὰ πάρῃς καὶ νὰ μὴ μοῦ κανεῖς τίποτε.

— "Ἐγὼ εἶμαι ἀφέντη, ἅμα τελειώσει ή δουλειά, μπορεῖς νὰ μοῦ γυρίσης τὴ ράχη καὶ νὰ μὴ μοῦ δώσῃς τὰ ὀχτακόσια φράγκα.

— "Ἀκούσε, παλληκάρι μου, ἐγὼ μιά φορὰ μιλάω. Λοιπὸν, ἂν σὲ συμφέρῃ σοὺ δίνω τώρα διακόσια φράγκα προκαταβολὴ καὶ μεθαύριο ποὺ θάχῃ τελειώσει ή δουλειά, συναντῶμαστε πάλι στὶς ἐννέα τὸ βράδυ, ἐδῶ καὶ σοὺ δίνω τὰ ὑπόλοιπα.

— Καλὰ καὶ πῶς θὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι τοὺς ἔπνιξα καὶ τοὺς δυό.

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά. Μὴ σὲ μέλλει καὶ θὰ τὸ μάθω. Λοιπὸν εἰμαστε σύμφωνοι.

— Πάρε διακόσια φράγκα λοιπὸν. Καὶ τώρα ἀκούσε με... Γνωρίζεις καλὰ τὴ γρηά ποὺ ἦρθε σήμερα τὸ πρῶτ καὶ σοὺ μίλησε;

— Ναι, ἀφεντικό, τὴν ἔξερω καλά.

— Λοιπὸν, αὔριο ή μεθαύριο τὸ πολὺ, κατὰ τῆς τέσσερες ή ὥρα θὰ τῇ δῇς νὰ σὲ περιμένῃ μαζὺ με μιά νεὰ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

και χάθηκε.
Ήταν κατάλευκο και ολοκάθαρο σαν παιχνιδάκι φρεσκοβερνικωμένο.

— Έ, μπάρμπα Κορνέκ, ώραίο βαποράκι, έ;
Ο γερολόκος γρύλισε μέσα απ' την πίπα του.

— Εγώ αυτά τα πλεύμενα τα λέω καρότσες.

— Γιατί; Δεν σ' όρεσουν τα βαποράκια, μπάρμπα Κορνέκ;

Ο γερο-πλοίαρχος πούχε κάνει δέκα φορές το γύρο της γής και περνούσε τώρα τα γεράματα του ψαρεύοντας, μ' εκύτταζε περιφρονητικά.

— Αυτά είναι για να τα κυβερνάνε γυναίκες είπε. Έμένα δεν μ' αρέσουν τα μοντέρνα πράγματα...

Επρεπε νάβλεπες, τὸ καὶ μὲν τὴν «Ερμύνη». Πανιά μιά φορά.

Όχι κάρβουνα καὶ μουντζούρες...

— Θάταν μικρό...

— Μικρό! Διακόσια μέτρα μήκος... ὀλο ἄσπλι, τέσσερα κατάρτια... Πλήρωμα τριάντα ἄντρες, ὁ ξυλουργός, δυὸ ναυκλήροι ὁ δευτερός κι' ἐγώ, χώρα σὲ μούτσου κι' ὁ μάγουρας.

— Μωρέ μπάρβο! φώναξα μὲ θανασμό.

— Φορτώνουμε νίτρο τῆς Χιλῆς στὸ Ἀντοφαγάτα καὶ σ' ἐκατὸν ἑντεκα μέρες τὸ φέρναμε στὴ Λουγκέρι.

— Ταξιδεύατε ἐκατὸν ἑντεκα μέρες, χωρίς νὰ πιάσετε πουθενά;

— Γιατί, παράξενο σοὺ φαίνεται; Ἀμα εἶνε καλὸ τὸ καράβι, τόπος τὸν εἶνε τὸ πέλαο κι' ὄχι ἡ στεριά...

— Κι' ἦταν καλοτάξιδη ἡ «Ερμύνη» σου, καπετάνιε;

— Καλοτάξιδη, λέει!... Δεν φαίνεται τὰ μάτια σου τέτοιο καράβι πὸν νὰ διώχνη τὰ κύματα καὶ νὰ περιγελάη τις φουρτούνες.

Μόνο στὸ τελευταῖο ταξίδι εἶχαμε μιὰ ἀσχημὴ περιπέτεια... Κι' ὅσο συλλογίζομαι εἶτι εἶχαμε μαζὺ μες καὶ γυναῖκα...

— Καλά, ὁ κανονισμός τὸ ἀπαγορεύει αὐτό...

— Ἐμένα μὲν λές! Μὰ τί νάκανα μιά πὸν ὁ «δευτερός» ἦταν νεοίπαντρός κι' ἡ γυναῖκα του περιμένη παιδί.

Πῶς νὰ τὴν ἀφίναμε ὁλομόναχη στὴ Χιλή;... Τὴν πήραμε λοιπὸν μαζὺ μες κι' ὅλο τὸ πλήρωμα τὴν εἶχε «μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ». Τὴ θεωροῦσαν ὅλοι σάν καὶ τὸ ἱερό! Μὰ ἄκου νὰ δῆς. Μιά νύχτα, καθὼς πλησιάζαμε στὴ Μάγχη, ἀκούσαμε ἑαφνικά μιὰ ἀφρόμπα—μαρίνα νὰ μᾶς φωνάζη ἑγγλέζικα: «Ἀνάγερτε τὰ φῶτα σας!... Προσοχή στὰ ὑποβύχια!»

— Μουρλάθηκε ὁ Ἑγγλέζος; ρώτησα τὸ «δευτερό».

— Θὰ γυρεύουμε κανένα ὑποβρύχιο πὸν χάθηκε στὰ γυμνάσια, μὲν ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ἀνάψαμε ὅλα τὰ φῶτα κι' ἀρχίσαμε νὰ ψάχνουμε κι' ἐμεῖς.

— Πότε γίνθηκε αὐτό; ρώτησα τὸν μπάρμπα Κορνέκ.

— Θάταν Σεπτέμβρης... Σεπτέμβρης τοῦ 14... Εἶχε ἀρχίσει ὁ πόλεμος κι' ἐμεῖς οὔτε εἰδῆσι εἶχαμε...

Πέντε μῆνες ὁλόκληρους δὲν εἶχαμε ἐπικοινωνήσει μὲ ἄνθρωπο.

— Καλά, ὁ ἀσύρματος;

— Κοροϊδεύαστε! Ποιὸ πλοῖο εἶχε ἀσύρματο κείνη τὴν ἐποχή;

— Καὶ πῶς τὸ μάθατε;...

— ... Τώρα θὰ ἰδῆς. Τὴν ἄλλη νύχτα ἕνα μεγάλο φορτηγὸ μᾶς κόβει τὸ δρόμο...

στέκει μπρὸς μας κι' ἀρχίζει σινιάλα: «Στόπ, ἡ ἀρχίζουμε πύρ». Ἐνα ἱστικοφόρο δὲν σταματᾷ σάν καράβι πούχει ἄμφο.

Όσο νὰ μαζεύης τὰ πανιά χρειάζεται ὥρα καὶ τὸ καὶ-κι' ἔχει τὸ δρόμο του. Τὸ γερμανικό ὅμως πὸν ἦταν ἐξοπλισμένο

— «Τὶ νὰ σὰς κάνω πλοίαρχε, μὲν εἶπε.

— Ἐλάτε αἰχμάλωτοι στὸ πλοῖο μου, γιατί τὸ δικό σας πρέπει νὰ

Ἀγγλοὶ ἦταν σύμμαχοί μας. Τοὺς ἐξήγησα πῶς εἶχαμε μονάχα δυὸ βάρκες κι' εἶχαμε μαζὺ καὶ μιὰ γυναῖκα εἰς ἐνδιαφέρουσιν κατὰ-στασιν. Ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς ὅταν ἀκούσε τις ἐξηγήσεις μου, φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφά-σιστος:

— «Γιατί νάχετε γυναῖκα, εἶπε. Ξέρετε πῶς ἀπαγορεύεται... λυ-πάμαι μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτα... Ρίξτε τις βάρκες. Σὰς δίνω δέκα λεπτά καιρό»...

— Δὲν γίνονται δῆμιος! φώνα-ξα. Δὲν μπαράκω σὲ δυὸ βαρ-κούλες τριανταεννιά ἄντρες καὶ μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ τοὺς πνίξω.

— Βουλιάξατε μας!

— «Ἦμουν ἐξαλλος ἀπὸ θυμὸ κι' ὁ Γερμανὸς πὸν δὲν φαινόταν δι-όλου κανὸς μ' ἐκύτταζε μὲ συμ-πόνια.

— «Τὶ νὰ σὰς κάνω πλοίαρχε, μὲν εἶπε.

— Ἐλάτε αἰχμάλωτοι στὸ πλοῖο μου, γιατί τὸ δικό σας πρέπει νὰ

Μὰ τὴν ἴδια νύχτα ἀκούσαμε κανονίες καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ καταλάβουμε πῶς εἶχαν βυθίσει τὸ γερμανικὸ πὸν μᾶς συνώδευε.

— «Ε καπετάνιο, μὲν εἶπε τότε ὁ «δευτερός» ἂν σιγουρευό-μαστε πῶς πήγε στὸ φοντὸν τὸ Γερμανικό, καλὰ θάτανε. Δὲν θάσουναι περὶ δεμένους μὲ λό-γο γιὰ νὰ πάμε στὸ Ἀμβούργο...

— Εγὼ ὅμως ἔγινα θηρίο μόλις τὸ ἀκούσα αὐτό.

— «Ὁ λόγος εἶνε λόγος! εἶ-πα. Δὲν εἶνε σημασία ἂν αὐτὸς σὸν ὅποιον τὸν ἔδωσα εἶνε ζων-τανὸς ἢ πεθαμμένος... Ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, θὰ πάμε στὸ Ἀμ-βούργο.

— Βέβαια γιὰ νὰ δώσουμε στοὺς Γερμανοὺς νίτρο νὰ κάνουν ὀ-βίδενα σκοτώσουν τὰ παιδιά μας!

— Σήκωσα τοὺς ὤμους... Ὅμως αὐτὴ ἡ φράσι δὲν μ' ἄφησε νὰ ἡσυχάσω. Τριγύριζαν στ' αὐτὰ μου ἡ λέξεις: Πέντε χιλιάδες τόν-νοι νίτρο γιὰ ἐχθρικούς ὀβίδες...

— Ὅσο γιὰ τὴν Ἑγγλέζικα πλοῖα πὸν ἀνταμώνουμε μᾶς φώνα-ζαν μονάχα: «Προσοχή τὰ ὑπο-βρύχια!» καὶ μᾶς ἀφίναν... Πὸν νὰ ὑποπτευθοῦν ἕνα Γαλλικὸ κα-ράβι...

Μιὰ νύχτα μόνο ἕνα κα-ταδρομικὸ μᾶς ἔλυνε γιὰ καλὰ, γιατί δὲν εἶχαμε ὀβυστὰ τὰ φῶτα.

Ἀρπάζω τότε κι' ἐγὼ τὴν «τρού-πα—μαρίνα» κι' ἀρχίζω ἕνα βρι-σίδι ἀπὸ κείνα.

— Μᾶς κάνουν σινιάλο νὰ στα-ματήσουμε, πλησιάζει ἕνας Ἑγγέ-ζος ἀξιωματικὸς μὲ τὴν ἀτμάκατο κι' ἀνεβαίνει στὸ καράβι μας.

— Πού πάτε; μᾶς ρωτάει.

— Στὸ Ἀμβούργο μὲ νίτρο, τοῦ ἀπαντῶ, γιατί εἶχα κάνει τὸ σχέδιό μου.

— Πῶς! Μὰ εἰν' ἐχθρικό λιμάνι, μὲν λέει ὁ Ἑγγέζος καὶ μὲ κυττάζει ὕπουπα.

— Τὸ ξέρω, τοῦ ἀπαντῶ πάλι.

— Ὁ «δευτερός» σπεύδει καὶ ἐ-ξηγεῖ στοὺς Ἑγγέζους ὅσα εἶχαν συμβῇ καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Θανατῶσα! εἶπε. Λοιπὸν γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω νὰ κρατήστε τὸ λόγο σας, καπετάνιε, σὰς παίρ-νω αἰχμάλωτους καὶ σὰς διατάζω ν' ἀλλάξετε διεύθυνσι καὶ νὰ πάτε ἀμέσως στὴ Λουγκέρι.

— Εἶχαμε σωθῇ! Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπε δημοσιογράφος, κύ-ριε, κι' ἂν γράψετε αὐτὴ τὴν ἱ-στορία, μὴ παραλείψετε ν' ἀνα-φέρτε καθαρά τὸ ὄνομά μου. Ἀν ὁ Γερμανὸς, σὸν ὅποιον ἔδωσα τὸ λόγο μου, ξῇ, θέλω νὰ ξέρῃ πῶς τὸν κράτησα... Ἀ! ξέχασα καὶ: Ἡ γυναῖκα τοῦ «δευτεροῦ», πρὶν φτάσουμε στὴ Λουγκέρι, ἀπόκτησε ἀγοράκι καὶ τὸ βάπτισε ὅλο τὸ πλήρωμα!

— Δέχομαι!

— Λοιπὸν δρόμο γιὰ τὸ Ἀμ-βούργο!

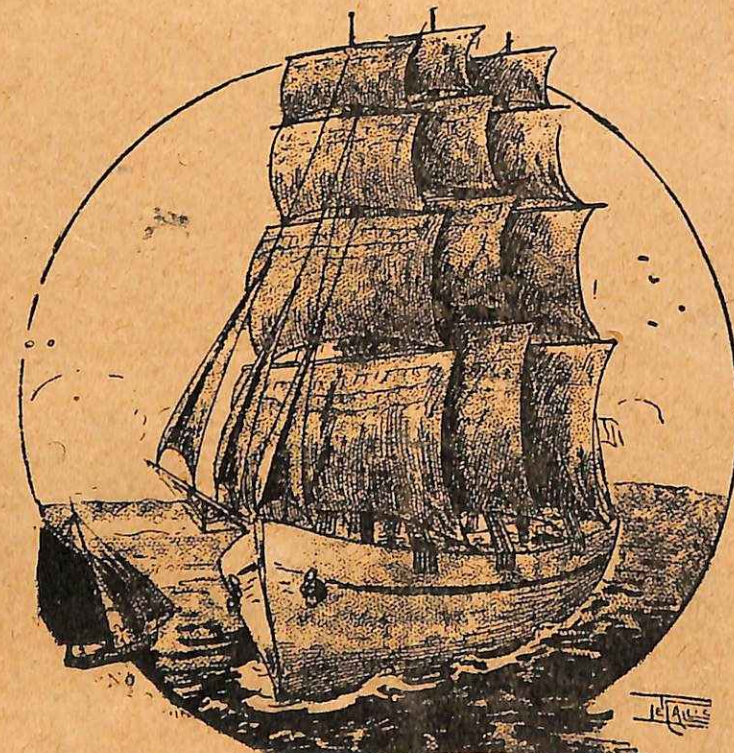
— Κάλεσα τὸ πλήρωμα, τοὺς ἐ-ξέδωσα τὴν κατάσταση καὶ τοὺς εἶπα πῶς ὅποιος ἤθελε μποροῦ-σε νὰ πάη αἰχμάλωτος στὸ Γερ-μανικό.

— Κανένας δὲν ἔφυγε.

— Τότε ἀλλάξαμε διεύθυνσι κι' ἐβγάλαμε πλώρη γιὰ τὸ Ἀμβού-ργο.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ τὰ ὀπ' ἀριθμὸν 1 καὶ 5 τεύχη τοῦ «Μπουκέτου». Τὸ γραφεῖο μας πληρώνει τὰ τεύχη αὐτὰ—ἀρκεῖ νὰ εὐρίσκων-ται εἰς καλὴν ὁπωσδήποτε κα-τάστασιν—πρὸς 30 δραχ. ἑ-καστον. Πληροφορίαι στὰ γρα-φεῖα μας.

δὲν χοράτευε μᾶς ἔριξε μιὰ ἄ-σφαρη κανονιά καὶ μᾶς ἐστειλε κι' ἄλλο σινιάλο: «Ἐγκαταλεί-ψατε σκάφος. Θὰ σὰς βυθίσω-με.» Τότε τοῦ ἀπάντησα κι' ἐγώ:

«Ἀδύνατον, βάρκες δὲν ἐπαρκοῦν, ἔχουμε καὶ γυναῖκα». Ἄλλο σι-νιάλο ἀπ' τὸ Γερμανικό: «Ἀνα-μείνατε ἐπὶ σκεπὴν μας».

— «Σὲ λίγο μιὰ ἀτμάκατος διπλό-ρωνε στὸ καράβι μας μὲ καμμιὰ δεκαριά γερμανοὺς ναῦτες κι' ἔ-ναν ἀξιωματικό:

— «Τὶ φορτίο ἔχετε; μ' ἐρώτη-σε ὁ ἀξιωματικὸς.

— Νίτρο τῆς Χιλῆς.

— Χμ! Λαθρεμπόριο πολέ-μου!

— Μὰ ἔχουμε πόλεμο; ἔκανα κατὰπληκτός.

— Καλά; Πέφτετε ἀπ' τὸ φε-γάρι;

— «Ὅχι ἀπ' τὴ Χιλή...

— Ἀπ' αὐτοὺς ἐμάθαμε πῶς εἶ-χε κηρυχθῇ ὁ πόλεμος καὶ πῶς αἱ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Η «ΦΑΡΣΕΣ,, ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝ

Ο «Εδισων καὶ ἡ γυναῖκες. Ὁ μεγάλος ἔρως τῆς ζωῆς του. Πῶς ἐργαζόταν ὁ μεγαλεφυῆς ἐφευρέτης. Ἡ διακοπὴς του στὸν Ἀτλαντικὸ. Πῶς ἐξεδικεῖτο τοὺς ἐνοχλητικοὺς ἐπισκέπτας. Ὁ Ἀγγλος δανδὴς πὸν μεταμορφώθηκε σὲ ἀγαλ-μα. Πῶς ὑπεδέχτο τοὺς βασιλεῖς. Ὁ ἱστορικὸς περιπάτος τοῦ μετὸν Γουσταῦ—Ἀδελφὸ, μὲ μιὰ σαραβαλιασμένη Φόρντ, κλπ. κλπ.

ΛΟΙ οἱ μεγα-λόφυεις ἄν-θρωποι δὲν βρίσκουν λόγια νὰ ἐκφράσουν τὴν ἐγνωμοσύ-νη τους καὶ τὴ λατρεία τους γιὰ τὴ μητέρα τους.

Τὸ ἴδιο συμ-βαίνει καὶ μετὸν μεγάλο καὶ πασίγνωστο Ἀμερικανὸ ἐφευ-ρέτη «Εδισων. Ὅταν ὁ ἐκ-πληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος μιλοῦσε γιὰ τὴ μητέρα του, ἡ φωνὴ του ἔτρεπε ἀπὸ τὴν συγ-κίνησι καὶ τὰ μάτια του βοή-κωναν ἀπὸ τὰ δάκρυα. Αὐτὴ, ἡ μητέρα του, ἡ «ἀγία γυναι-κα», ὅπως τὴν ἔλεγε, τὸν ἔ-σωσε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὅπου δὲν δοκίμαζε παρὰ ταπεινώ-σεις καὶ πίκρες κι' ὅπου δὲν ἔχανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ χάνη τὸν καιρὸ του, κι' αὐτὴ πάλι τοῦ ἔδωσε τὸ θάρος πὸν χρειαζόταν γιὰ ν' ἀντικρύσῃ τὴ ζωὴ, τὴ σκληρὴ δουλειὰ καὶ τις ἀπογοητεύσεις πὸν τοῦ ἐπε-φύλασσαν πολλὰ ἀπὸ τὰ πει-ράματά του, σὲ μιὰ ἡλικία πὸν τὸ κάθε παιδί στηρίζεται ἀκό-μα σὸν πατέρα του. Αὐτὴ, τέ-λος, τοῦ διάλεξε τὰ βιβλία πὸν ἔπρεπε νὰ διαβάσῃ καὶ τὸν προστάτευε ἀπὸ τὸν ἄγριο θυ-μὸ τοῦ πατέρα του, κατὰ τις πρῶτες ἀποτυχίες του καὶ τὴν περίοδο τοῦ «ἀκουσίτητος» βίου του. Ἰσχυρῶς ὅμως ἡ μητέρα τοῦ «Εδισων πέθανε, δίχως νὰ χαρῇ τὴ δίκαια ἀν-ταμοιβή, νὰ στέκεται δίπλα σὸν τριεπένδοξο γιὸ της.

Μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέ-ρας του, ὁ «Εδισων εἶχε τὴν παρήγορη συντροφιά τῆς πρώ-της του γυναίκας. Τὸ περίεργο τώρα εἶνε διὰ τὸ βράδυ πὸν ἐπρόκειτο νὰ γίνη ὁ γάμος, ὁ ἐφευρέτης ξεχάστηκε μὲ τὰ πειράματά του κι' ἄφησε τὴ νύφη καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς νὰ τὸν περιμένουν ὥρες ὀδό-κληρες. Κάποιος φίλος του, ὁσὸσο, πὸν ἤξερε τὸ πᾶθος του γιὰ τὴ δουλειὰ, συλλογι-στηκε νὰ τρέξῃ σὲ ἐργαστή-ριο τοῦ «Εδισων καὶ νὰ εἰδο-ποιήσῃ τὸν μεγάλο «ἀφηρημέ-νο». Κι' εἶται ὁ «Εδισων ἔτρε-ξε σὲ σπῆτι του καὶ παντρεύ-τηκε μὲ τὴ μπλοῦζα τοῦ ἐργα-στηρίου του, ἀπὸ ἰδιωτοσύνη καὶ σεβασμὸ πρὸς τὴ δουλειὰ

του, γιατί γιὰ κείνον κανένα κομψὸ φράκο δὲν ἦταν πὸν ὀ-μορφο ἀπὸ τὴν «ἑμια στολή τῆς δουλειᾶς».

Ο «Εδισων, ἡ μεγαλυτέρα μεγαλογνώμων νεωτέρων χρό-νων, δὲν ἦταν διόλου αλσθημα-τικός. Ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, μὰ χω-ρίς ὑπερβολικὲς τρυφερότητες καὶ διαχύσεις. Ἦταν σοβαρὸς καὶ βυθισμένος πάντα σὲς σκέψεις του. Ἐτσι συλλογιζό-ταν πολὺ λίγο τὸν ἔρωτα.

Ὅσὸσο, μιὰ μέρα, διὰν ἦ-ταν περὶ σαραντάρης καὶ χή-ρος, μιὰ ὁμορφὴ γυναῖκα, εἰ-κοσι μόλις χρόνων, πήγε σπῆτι του, γιὰ νὰ τραγουδήσῃ γι' αὐ-τόν. Ἦθελε ν' ἀποτυπώσῃ τὴ φωνὴ τῆς σ' ὁ φωνογράφου.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα λεγόταν Μίνα Μίλλερ. Καὶ τὸν θάμπωσε.

Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ μὴ θαυμάσω μιὰ τέτοια γυ-ναῖκα, ἔλεγε ἀργότερα, πὸν τραγουδοῦσε κι' ἔπαιζε πιάνο τόσο... παράφωνα!

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἡ Μίνα

Μίλλερ ἦταν ὁ μεγάλος, ὁ πα-ράφορος ἔρωας τῆς ζωῆς του. Τὴν παντρεύτηκε κι' ἐγκατα-σταθήκανε σ' ἕνα πολυτελὲς σπίτι, ὅπου ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ἡ προσωποποίησις τῆς χάριτος καὶ τῆς ὁμορφιάς, τὸν ξεκού-ραζε μὲ τὴν τρυφερότητά της καὶ τις διαρκεῖς καὶ στοργικὲς φροντίδες της. Αὐτὴ ὠργάνω-σε τὴν ἐνδοξὴ ζωὴ του, τὸν ἐ-ξημέρωσε καὶ τὸν ἔκανε κοινω-νικὸ ἄνθρωπο, γιατί μέχριτό-τε ὁ «Εδισων ἦταν τραχὺς καὶ ἄγριος.

Ο μεγάλος ἐφευρέτης δού-λενε μέρα-νύχτα! Δίχως ἀνά-παυσι, δίχως καμμιὰ διακοπὴ. Συλλογιζόταν διαρκῶς τις ἰ-δέες του, ἀκόμα καὶ τὴν ὥρα πὸν κοιμόταν κι' εἶται πετυχε-ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ηλεκτρικὸν λαμπτήρα καὶ τόσα ἄλλα μν-στικά τῆς ἐπιστήμης. Ἡ μιὰ ἐφευρέσις ἔφευρε τὴν ἄλλη καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν ξεπεράσουν ἄλ-λοι, γιὰ νὰ προηγεῖται πάντα αὐτός, ἔπρεπε νὰ ἐργάζεται γρήγορα καὶ συνεχῶς. Ὅσὸ-

σο, προτιμοῦσε νὰ δουλεύῃ τὴ νύχτα, ὅπως ἄλλωστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς σκέψεως. Σ' αὐτὴ τὴ συνεχῇ δουλειᾷ ἐξαν-τιλοῦσε ὅλους τοὺς συνεργάτες του. Κανεῖς ἰκανοποιήθηκε ἀ-πὸ τὴ δουλειὰ τὴν ἔκανε μερι-κὲς μικρὲς διακοπές. Ὁ «Ε-δισων τότε καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο κι' ἔπαιζε διάφορα κομμάτια. Οἱ ἄλλοι τραγουδοῦσαν κι' ἔ-τσι διεσκέδαζαν.

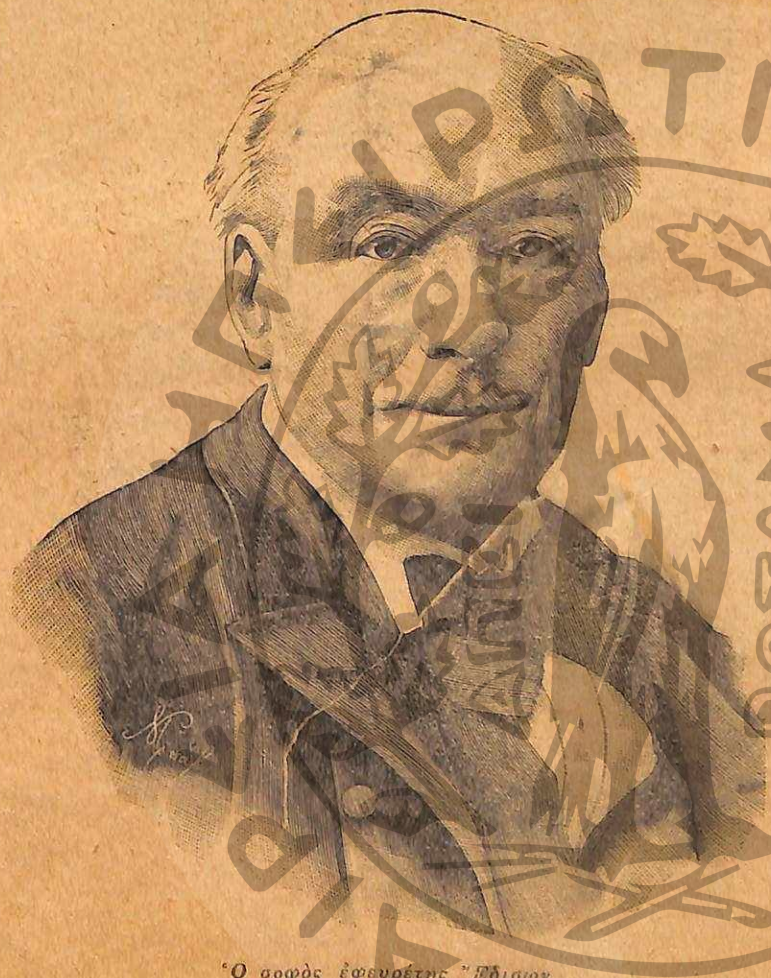
Μιὰ μέρα ὅμως συνέβη καὶ πὸν ἔκανε ὅλους τοὺς φίλους του νὰ ξεκαρδιαστοῦν ἀπὸ τὰ γέλια. Τὸ ὄργανο αὐτὸ ἤθελε κάποια ἐπιδιόρθωσι κι' ἕνας συνεργάτης τοῦ «Εδισων ἀνέλαβε νὰ τὸ ῥυτίξῃ. Ἐβγα-λε λοιπὸν τοὺς σωλῆνες γιὰ νὰ τοὺς καθαρίσῃ καὶ γιὰ κακὴ του τύχη τοὺς ἀνακάτε-ψε. Ἐπειτα, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε νὰ τοὺς βάλῃ πάλι στὴ θέσι τους, τοὺς τοποθέτησε στὴ τῆχ'! Φαντάζεστε τώρα τὸ ἀποτέλεσμα, διὰν τὸ βράδυ ὁ «Εδισων θέλησε νὰ παίξῃ τὸ ὄργανο. Οἱ φίλοι του πήγαν νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴς παρα-φωνίας. Αὐτὸ ὅμως διεσκέ-δαξε τὸν μεγάλο ἐφευρέτη κι' ἔπαιξε πάντα τὴν «συμφωνία τῶν παραφωτιστῶν», ὅπως τὴν ἔλεγε στοὺς δημοσιογράφους πὸν τὸν ἐπεσκέπτοντο γιὰ τὸν πᾶρον συνέντευξι.

Ἀλλοτε πάλι τοὺς δημοσιο-γράφους ἀπὸ τὴς ὁποῖες ἡ πὸν ἀγαπημένη του ἦταν ἡ ἑξῆς:

«Μιὰ μέρα, ἡ «μύσση» Μίλλερ, ἡ γυναῖκα τοῦ «Ε-δισων συνάντησε σὸ δρόμο μιὰ ναύτη, πὸν τὴν εἶχε ἄλλοις ἀπηρτίσει τῆς. Ἡ ναύτη ἐπρωγγεῖ ἕνα κοροτάκι, μὲ-σα σὲ ὅποιον κοιμόταν ἕνα μωρὸ πὸν δὲν εἶχε ἐπαιεῖ κα-θόλου.

— Ὁ καλὴμέρα, Νίκα, φώναξε ἡ «μύσση» Μίλλερ. Αὐτὸ εἶπε τὸ παιδάκι σου.

— Μάλιστα, καλὴ... τῆς ἀ- (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 1711)

Ο σοφὸς ἐφευρέτης «Εδισων

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΩΜΟΡΦΕΣ Η "ΒΕΝΤΕΓΓΕΣ,,

○

φία τους ὥστε εἶνε μὴ τὴν ἀλ-

109.
110.

1685

Η ΜΑΝΤΟΝΑ ΜΕ ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ

αἰκα δέν δίστασε νά ἀποκα-
ύψῃ στήν ἀστυνομία ὅτι ἡ

Επειτα, ὁ ἄνθρωπος ἔσπευσε νὰ πρὶ

Ἀλλή η κατηγόρια οὕτως ἦταν

Δέκα μέρες μετὰ τὴ δολο-

ρίλλη για να ξεμασκαρώσει
ν έγκληματική γυναίκα του.

...βρήκαν νεκρό, μπροστά στο τμήμα...
...αβυσσάκι τζάκι τοί καίττανε...

ρίλλη για να ξεμασκαρώσει
ν έγκληματική γυναίκα του.

ANTPE MOZE

Κι' ενώ ο 'Αρνολντ σήκωνε το κεφάλι του καταπληκτικό, κι' ενώ ο λοχαγός 'Ανδρέας την κύτταζε καταπληκτικό επίσης, εκείνη εξακολούθησε:

— Θά τόν βρήτε στην ερημική καλύβα, ή οποία βρίσκεται κοντά στο φυλάκιο Κάλδβελ... Έχει να ρθῆτε, καλύτερα!

— Έστω! παραδέχτηκε ο 'Ανδρέας. Σε μία ώρα, θά είμαι στην καλύβα Κάλδβελ... Θέλετε τίποτε άλλο;

— Όχι! απάντησε απλά ή Μερυλί, συνοδευόντάς τον ως την πόρτα.

Ο λοχαγός 'Ανδρέας, κάνοντας μία τελευταία υπόκλησι, έφυγε βισστικός...

Και τότε, μόλις έμειναν μόνοι οι δύο τους, ο 'Αρνολντ πλησίασε άργα—άργα τη Μερυλί, και τη ρώτησε κατασφυσισμένος:

— Γιατί τού έφισες τὸ Κάλδβελ, ως σημείο της καινούργιας συναντήσεώς μας;

Ποῖν όμως άκούσαμε την απάντησή της διαβολικής γοήσεως, εἶνε ανάγκη να γυρίσουμε μία στιγμή στο σπίτι του στρατηγού 'Αρνολντ, τὸ οποίο βρισκόταν αντίκρυ στο φρούριο Ούεστ—Πόιντ...

XXXI ΑΥΟ ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ...

Ό,τι άγνοῦσε ο 'Αρνολντ ως τώρα, ήταν τὸ ἔξης: "Ότι ἐκτός από τὰ τέσσερα πρόσωπα—τόν ἑαυτό του, τη Μερυλί, και τὸν δῦο 'Ερυνθοδέριους του—ἤξεραν τὸ μυστικό της ὑπογείας διόδου τοῦ φρουρίου κι' ἄλλα δύο πρόσωπα ακόμη!

Δηλαδή, ή γυναίκα του Κλαίρη κι' ή γυναίκαδὲλφη του Λιτσία!... Τὸν είχαν παρακολουθήσει μία βασιλιά, σὲ κάποια μυστική του ἐκδρομὴ στὰ περὶχωμα τοῦ φρουρίου, ὅπου και βρισκόταν ή κρυφὴ εἰσόδος τῆς διόδου... Τὸν εἶδαν να μπαίνει σ' αὐτή, και να τὴν ἐξερευνά... Καί τὴν ἐπομένη ἡμέρα, ξαναπήγαν κι' αὐτὲς κρυφά, ἐξερευνήσαν τὴν δίοδο, κι' ἀντελήφθησαν ἀμέσως τὴν τραγικὴ σπουδαιότητά της. Ἀντελήφθησαν δηλαδή, ὅτι τὸ θεωρούμενο ως ἀπόρητο φρούριο τῆς πατρίδος των, τὸ τελευταίό αὐτὸ προπύργιό της, ήταν εὐκολοπάτητο χάρις στὴν ὑπογεία ἐκείνη δίοδο!

Εφοῖζαν τότε κυριολεκτικῶς, ή δῦο δύστιχες γυναίκες... Ἀπὸ καιρὸ ὑποψιαζόντουσαν τὴν ὑπουλή διαγωγὴ τοῦ 'Αρνολντ... Τὸν ἐνοίωθαν, μὲ βουβὸ και κρυφὸ τρόπο, τυλιγμένον μέσα σὲ μιά διήχη ψευτιάς, μίσους και προδοσίας... Κι' ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τους συγχρόνως πόσο φιλόδοξος, πόσο υποκριτής, πόσο πανοῦργος, πόσο φιλήδονος, πόσο σπάταλος, και πόσο βίαιος στὰ πάθη του ήταν, τῶμα ξαν: "Ενοίωσαν, ὅτι ή μυστικὴ που ἐκδρομὴ στὴν ἀπόκρυφη ὑπόνομο τοῦ φρουρίου, ἀσφαλῶς είχαν ἀμση σὲ μὴ κατὰ τὸ ἐγκληματικό κι' ἀπαίσιο ἐναντίον τῆς 'Αμερικῆς!

Κι' ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἔπαυσαν καθόλου νὰ παρακολουθοῦν ἀπαρηγόρητες και τὰ ἐλάχιστα διαβήματά του...

Ω, πόσο ήταν δυστυχισμένη ή φτωχὴ Κλαίρη!... Ενοίωθε τὸ σύζυγό της προδότη... Δὲν τὸν ἀπαυόσε βέβαια, ἀπ' τὸν καιρὸ ἀδόμη πού τὸν εἶχε παντρευτῆ... Ἀλ-

λά τώρα τελευταία, ή ὑποψίε της γιὰ τὴν ἀτιμία τοῦ χαρακτήρος του ή γνωστὲς του ἐρωτικὲς περιπέτειες κι' ἀπιστίες μὲ τὴν κόρησά Βανάχ—Πάλμαρ, κι' ή ἀπέχθεια πού τῆς εἰδείνε τὴν ἔκαναν νὰ βασανίζεται πὺ σκληρὰ ἀκόμη...

Γι' αὐτὸ ή ἀγάπη της γιὰ τὸν λοχαγὸ 'Ανδρέα, μεγάλωνε κάθε μέρα μέσα στὴν ψυχὴ της πὺ πολύ.

Κι' ο 'Ανδρέας, πάλι... Μήπως κι' αὐτὸς δὲν τὴν λάτρευε ἄλλο τόσο... Μήπως δὲν δέχτηκε κι' αὐτὸς νὰ ἐνεργήσῃ τὲς αἰσώδεις διαπραγματεύσεις τῆς προδοσίας μὲ τὸν 'Αρνολντ—παρ' ὅλη τὴν ἀηδία πού δοκίμαζε—μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα ὅτι θά μπορούσε εἶναι νὰ ἀντικρύσῃ τὴν ἀγαπημένην του Κλαίρη!...

Ἐπίσης νόμιζε ἀκόμη ο ἑρωτευμένος λοχαγός, ὅτι ή Κλαίρη του θά

ἀνδρὸς τοῦ ὁποίου ή ἴδια ἔφερε τὸ ὄνομα σκεπτόταν νὰ παραδῶσῃ ταπεινά τὴν ἴδια τὴν αἱματοβρεχτὴ πατρίδα τους!... Κι' ο συνένόχος τὸν σὲς ἀρχεῖες διαπραγματεύσεις τῆς προδοσίας—ἔστω κι' ἂν ήταν 'Αγγλός, ἔστω κι' ἂν ἐργαζόταν γιὰ τὸ συμφέρον τῆς δικῆς του πατρίδος—ήταν ο λοχαγός 'Ανδρέας. Ο ἄνθρωπος δηλαδή, στὸν ὁποῖο ή φτωχὴ Κλαίρη εἶχε ἀφιερῶσει μυστικὰ τὴν ἀγνὴ καρδιά της, νομίζόντάς τον κι' αὐτὸν ἀγνόν, ἐγγενικόν, ἀσιλόν!

Κι' ἂν ή προδοσία ἀνεκαλύπτετο ἐγκαίρως... Κι' ἂν συλλαμβανόντουσαν, ο προδότης σύζυγός της κι' ο κατὰσκοπος ἀγαπημένος της; Τότε...

Ω, ή ταπεινωτικὴ, ή ἀτιμωτικὴ ἀγχόνή θά περιέμενε τότε τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνδρες, μὲ τοὺς ὁποῖους ε-

Γονάτισε και ξαναφίλησε τὸ χέρι οὔ στρατηγού.

ἀκολουθοῦσε τὸν σύζυγό της στὴν προσχώρησή του πρὸς τοὺς 'Αγγλους, κι' εἶται θά τὴν ἔβλεπε πτω συχνὰ στὸ ἔξης!

Γι' αὐτὸ, δύο μεγάλες κι' ἱερὲς ἀγάπες, ἔσπρωγχαν ἀσυγκράτητα τὸν λοχαγὸ 'Ανδρέα και σὲς πὺ ἔνοχες ἀκόμη πράξεις, σὲς ταπεινὲς δηλαδή διαπραγματεύσεις του μ' ἕναν προδότη: "Η ἀγάπη του πρὸς τὴν πατρίδα του 'Αγγλία κι' ή ἀγάπη του πρὸς τὸ σύζυγό του προδότην αὐτὸ!

Τὸ πὺ τραγικὸ όμως στὴν περίπτωση αὐτή, ήταν τὸ ἔξης: "Ότι ἀπ' τὴ συνεχῆ παρακολουθῆσι πούκανε κρυφά ή Κλαίρη στὸν σύζυγό της, ἀντελήφθη μπερδευμένη στὴν ὑπόθεσι τῆς ἀτιμίας προδοσίας και τὸν ἀγαπημένο της 'Ανδρέα...

Καί τότε, τὴ χτύπησε κεραυνός! Γιατί;

Γιατί ο νόμιμος σύζυγός της, ο

ξε ἀθελά της τόσο σφιχτὰ συνδέσει τὴ ζωὴ της, ή δύστιχη Κλαίρη!

"Ηταν φριχτό!... Τὴ ἔκρεπε νὰ κἀν, ή δύστιχη γυναίκα... Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ μιλήσῃ, σχετικὰ μὲ τὲς τρομερὲς ὑποψίες της, στὸν ἴδιο τὸν σύζυγό της, παρακαλῶντας τὸν ταπεινά νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴ πραγματικὴ συνέβαινε...

"Ενόχος όμως ὅπως ήταν ο ἄθλιος 'Αρνολντ, τόσο ταραχτικῶς ἀπ' τὰ πῶτα ἀκόμη λόγια τῆς γυναίκας του, ὥστε προσπαθῆθηκε τὸν καταγανακτισμένο... Καί βολέζοντάς τὴν ὑδαϊότατα, ἐπειδὴ ἔ-τόλμησε δῆθεν νὰ τὸν ὑποψιαστῇ γροθιά του βανασσα, και τὴν κύλισε μισολιπόθυμὴ στὸ πάτωμα!

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ή φτωχὴ Κλαίρη ἔφρασε κυριολεκτικῶς, μὴν τολμώντας νὰ ἐκφράσῃ τὲς ὑποψίες

της, οὔτε στὴν ἀγαπημένη ἀδελφὴ της ἀκόμη...

Τέλος, τὴ νύχτα κατὰ τὴν ὁποία ἀπορασίστηκε—μεταξὺ τοῦ 'Αρνολντ, τῆς Μερυλί, και τοῦ λοχαγού 'Ανδρέα—ή ἐκτέλεσις τοῦ βδελουροῦ σχεδίου τῆς προδοσίας, τὸ ἀγωνιώδες προαίσθημα τῆς Κλαίρης ἔγινε πὺ ἔντονο ἀκόμη... Συμπεριφερόμενη στὴν ἀγκαλιά τῆς Λιτσίας, ἀφανὴ και θαυρομένη, δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ, περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ συμβῇ ή αἰσώρη προδοσία...

Ἀπ' τὸ ἀνοιγμένο παράθυρο τοῦ ἰδιαιτέρου δωματίου των, ή δῦο γυναίκες—βουβὲς—δεχόντουσαν τὴν νυχτερινὴ δροσιά, και ἀνατρίχιαζαν ἀπ' τὸ κρύο δίχως νὰ τὸ νοιώθουν... Σαφινὰ, σκίρτησαν σύγχρονες: Μία μικρὴ πέτρα οἰκμένη ἀπὸ ἀόρατο χέρι, ἔπεσε μὲ θόρυβο ἀπάνω στὸ πάτωμα!

Ἐξάλλῃ ή Κλαίρη, ἔκρεψε στὸ παράθυρο κι' ἐσκυψε ἔξω... Δὲν εἶδε όμως ἀπολύτως τίποτε. Βαθὺ σνοτάδι ἀλλανόταν παντοῦ.

"Η δῦο γυναίκες μὲ ἀγωνία ἐψάξαν στὸ πάτωμα... Κι' εἶδαν, ὅτι ἕνα φύλλο χαρτιοῦ ἦταν διπλωμένο στὴν πέτρα. Στὸ χαρτί αὐτὸ ἦσαν γραμμένα τὰ ἔξης αἰνιγματικὰ λόγια:

"Κατὰ τὲς τρεῖς ή ὦρα τὸ πρωτὸ, ο ὀνομαζόμενος 'Ανδερσων θά βρισκεται στὸ μικρὸ φυλάκιο τοῦ Κάλδβελ..."

"Η Κλαίρη ἀνατρίχισε. "ἤξερε ὅτι ο δῆθεν 'Ανδερσων, ήταν ο ἀγαπημένος της 'Ανδρέας. Κι' ἐπειδὴ ο γραφικὸς χαρακτήρ τοῦ σημειώματος ἔμοιαζε μὲ τὸν δικό του, ή Κλαίρη φαντάστηκε ὅτι ο 'Ανδρέας τῆς ἔλητοσε μὲ τρόπο μιά συνέντευξι...

— "Έχει πάρει τὸ ψευδὸνυμο 'Ανδερσων, γιὰ νὰ κυκλοφορῇ ἐλεύθερα ἀνάμεσα στοὺς 'Αμερικανούς γιὰ νὰ μὲ βλέπῃ! ψιθύρισε μὲ συγκίνησι ή δύστιχη γυναίκα. Καί τώρα μὲς ζητάει ραντεβού...

Ἀνατρίχισε φριχτὰ όμως, κι' ή σκέψις τῆς κόπηκε στὴ μέση. Μιά ἄλλη σκέψις, ἀπαίσια σκέψις, πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της: Μήπως ο 'Ανδρέας κυκλοφορῇ, ὡς 'Ανδερσων, γιὰ νὰ παρασύρῃ ἐυκολότερα τὸν σύζυγό μου στὴν προδοσία, ὡς πράκτωρ τὸν 'Αγγλων;

Φόβας ή φτωχὴ γυναίκα, κι' ἀμέσως ἀρπάζοντας τὸ ἐπανωφόρι της τὴλῆχτικε σ' αὐτὸ, κι' ετοίμαστικε νὰ βγῇ...

— Πού πᾶς, ἀδελφούλα μου; ἔφρασε ἔντρομη ή Λιτσία, πλάνωντάς τὴν ἀπ' τὸ μαρμάσο.

— Πᾶν νὰ σώσω τὴν 'Αμερικὴ! οὐρλιασε πνιχτὴ ή Κλαίρη. Ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ τοῦ συζύγου μου ή τὴ λατρεία μου πρὸς τὸν 'Αρνόε!

Και κατεβαίνοντας γρήγορα τὴ σκάλα, χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἐνῶ ο σκοπὸς στρατιώτης—παρεξενεμένος γιὰ τὸ διάβηκα αὐτὸ τῆς συζύγου τοῦ στρατηγού του—τὴν ἄφηνε νὰ περᾶσῃ ἀνεγῆλτη...

Τρομερὴ διαγοητικὴ ἐργασία, ἄρχισε τότε νὰ γίνεται μέσα στὸ μυαλό τοῦ 'Ανδρέα... Πότε γινόταν κατὰχλωμος, και πότε κατακόκκινος... Καί τέλος, σκίζοντας μὲ τὴν ὀξύτατη χρισι του τοὺς πέλους τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ, φώτιστικε κι' οὐρλιασε σάν τρελλός:

— Φόγετε ἀμέσως λατρευτῆ μου! Βδελουροὶ μηχανορραφοί, ἀνοῖξαν ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ πόδια σας, στὸν ὁποῖο πρὸκειται—σὲ λίγο—νὰ γκρεμιστοῦν ή τιμὴ σας, κι' ἴσως

XXXII
ΜΙΑ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

"Η Κλαίρη 'Αρνολντ ἔφραξε ἐπὶ μισὴ ὦρα, τώρα... Ἡ νύχτα ήταν ἑσπερῆ... Ο βορρᾶς σφύριζε μὲ μανία, ἀνάμεσα στὸ μαῦρο δάσος...

Κι' ή Κλαίρη φλογισμένη ἀπ' τὸν πυρετὸ τῆς φρίκης και τῆς ταραχῆς της, ἔκρεξε διαρκῶς πρὸς τὸ Κάλδβελ, σκοντάβοντας κάθε τόσο, και καταπληγόντως τὰ ἀμαρτήματα πόδια της σὲς τραχειὲς πέτρες τοῦ ἀνηφορικοῦ μονοπατιοῦ.

Τέλος, λαχανιασμένη και μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, ἔφτασε στὸ ἐρειπωμένο κι' ἐρημὸ φυλάκιο τοῦ Κάλδβελ... Φῶς ἀμυδρὸ φαναρισὺ ἔβγαυε ἀπ' τὲς σχισμὲς τοῦ σαρακοφωμένου και κλειστοῦ ξυλίνου παραθύρου...

Κάποιος φαινόταν, σύμφωνα μὲ τὲς ρυθμικὲς κινήσεις τῆς σιγᾶς του, νὰ περπατᾷ δῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ δωμάτιο, ἀθόρυβα και ταραγμένα...

"Η Κλαίρη ἀδίσταχτα ὥρμησε μέσα στὸ μοναδικὸ δωμάτιο τοῦ ἐρημωμένου ἐκείνου στρατιωτικοῦ σταθμοῦ... Μία κραυγὴ ἐκπλήξεως και τρόμου ἀκούστηκε τότε:

— Κλαίρη!... Ἐσὺ ἐδῶ!...

"Η Κλαίρη, κίτρινη σάν λεμόνι και λαχανιασμένη, κύτταξε—μὲ περιφρόνησι μαζὺ και λατρεία—τὸν ἀγαπημένο της 'Αγγλὸ ἀξιωματικό, γιὰτί ἐκεῖνος ήταν, και τοῦ εἶπε:

— Λοχαγέ 'Ανδρέα, γιὰτί αὐτὲς ή ὑποκριτικὲς ἐκπλήξεις σου... Μὲ κάλεσες, κι' ἦρθα!... Τὴ θέλεις ἀπὸ μὲνα;

Ο 'Ανδρέας βόγγησε, και στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ λιποθυμήσῃ...

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ πού λές, Κλαίρη; τραύλισε. Σὲ βεβαίω στὴν τιμὴ μου, και στὴ λατρεία πού σοῦ ἔχω, ὅτι δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇ!

Κι' ή Κλαίρη τώρα κατακυτρίνισε. Ἀρχίζε νὰ μὴν καταλαβαίνει κι' αὐτὴ τίποτε... Ἡ μάλλον, ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται καμμιὰ τρομερὴ παγίδα...

— Πρὸ μὲς ὥρας, τοῦ εἶπε ὑπόκοφα, πῆρα αὐτὸ τὸ μικρὸ σημείωμα... Κάποιος 'Ανδερσων, μὲ καλεῖ νὰ τὸν συναντήσω σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ φυλάκιο!... Ἐσὺ λοιπὸν δὲν εἶσαι ο δῆθεν 'Ανδερσων, ἐδῶ;

— Ἐγὼ σᾶς ἔγραψα σημείωμα; τραύλισε ο 'Ανδρέας, στὸ κατακόρυφο τῆς ἀγωνίας του. Μὰ ὅχι!... Εἶμαι βέβαια ο 'Ανδερσων, ἀλλὰ δὲν ἔγραψα οὔτε λέξι ἀπὸ αὐτὰ πού μου λέξι... Οὔτε κι' ἔχω ἰδέα κἀν!

Κι' ἔσκυψε συγχρόνως τὸ κεφάλι του, ἀπὸ ἐνοστην ῖ ροπή: "Η

"Η Κλαίρη, ἄκουγε ἔξω φρενῶν ἀπ' τὴν ἀγωνιώδη φρίκη της, τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια... Κι' ετοίμη νὰ κυλιστῇ κεραυνόπληκτη στὸ πάτωμα, τραύλισε:

— Θεέ μου!... Ὄστε εἶνε ἕνας φριχτὸς προδότης ο σύζυγός μου!... Κι' ή ἀπαίσια ἐρωμένη του, εἶνε κι' αὐτὴ συνένοχος του!... Μὰ τότε κύριε, κι' ἐσεῖς εἶστε συνένοχος τους, ἀφοῦ γνωρίζετε τὴν αἰμασχιδιά τους και τὰ βοηθεῖτε!... Ἐσεῖς, ἕνας τίμιος στρατιώτης, μὲ ἀκηλίδωτο ὡς τὸν σπαθὶ σου, συνεργάζεστε μὲ προδοτὰς και δολοφόνους τῆς πατρίδος των, και συντελεῖτε σὲς βδελυρὲς αὐτὲς διαπραγματεύσεις!... Ω, Θεέ μου!... Πόσο γελᾶστικα κι' ἐγὼ ή ὁποία πιστεύα στὴν ἀνδρική τὴν ἰσά!

— Κλαίρη, μὴν κλαῖς! μουρμούρισε ἀφανισμένος. Εἶσαι ο μόνος σκοπὸς κι' ή μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ χρονία διόκληρα τώρα!... Ἡ ἀγνὴ λατρεία πού τρέφω γιὰ σένα, μὲ πληγώνει ὅταν σὲ βλέπω τόσο νὰ πονᾶς...

Ἀναλόγησε... Τὰ θεομὰ χάλις τῆς Κλαίρη, γιὰ τὴν ἰσά φῶρα ἔπρεπε ἀπὸ τόσο χρονία κρυφῆς κι' ἱερῆς ἀγάπης, εἶναι κολλημένη στὰ δικά του μὰ δάμα, και τὰ εἶχαν σφραγίσῃ ἡδονικά...

Ο 'Ανδρέας ἔμοιαζε τώρα σάν τρελλός. Ἡ κατερεῖς βροχὴ τῆς ἐγγενικῆς ἀγαπημένης του, τὸν μισίγχανε σκληρὰ στὸ πρόσωπο.

Σαφινὰ, ή ἰδέα τῆς λατρευτῆς του πατρίδας—τῆς ὑπερῆφρης και κραταιᾶς 'Αγγλίας—πέρασε ἀπ' τὸ

κι' ή ζωὴ σας!... Ω, Θεέ μου!... Τὴ σατανικὴ παγίδα!... Φύγετε, φύγετε ἀμέσως, ἀγαπημένη μου Κλαίρη!

— Μὰ τί συμβαίνει, λοιπὸν; ρώτησε ἐκείνη, ἐξάλλῃ ἀπὸ φρίκη και τρόμο.

— Ἴδου! Ἀσφαλῶς ή Μερυλί, ή δῆθεν κόρησά Βανάχ—Πάλμαρ, ἔγραψε πρὸ ὀλίγου τὸ σημείωμα αὐτὸ, και σᾶς τῶστελε μὲ τὸν ἐμπιστὸ της Κόλμπον!... Γιατί... Γιατί μόνον αὐτὴ ἔξερε, ὅτι θά συναντηθῶ ἐδῶ, μαζὺ μὲ τὸν ἄτιμο και προδότη σύζυγό σας!... Μόνη της, ἄλλωστε, ὥρισε τὸν τόπο αὐτὸν ὡς τόπο τοῦ ραντεβού μου μαζὺ του!... Λοιπὸν ἀγαπημένη μου Κλαίρη, ἐπειδὴ ἐσὺ—ὡς σύζυγός τοῦ ἀτίμου αὐτοῦ, εἶσαι ἐμπόδιο γιὰ τοὺς σκοποὺς του και γιὰ τοὺς σκοποὺς της, σὲ παρέσυρε ἐδῶ, μὴ τέτοια ὦρα!... Ο 'Αρνολντ θά ῥθῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή... Θὰ σὲ δῇ ἀρρόπτα ἐδῶ, μόνη σου μαζὺ μου... Θὰ σὲ νομίσῃ ἐρωμένη μου... Θὰ σὲ σκοτώσῃ, ἀπάνω στὸ βίαιο θυμὸ του!... Κι' εἶσαι, μετὰ τὸ τελεῖωμά της βρωμερῆς προδοσίας του, θά εἶνε ἐλεύθερος ο σύζυγός σου νὰ παντρευτῇ τὴν ἀρχαία ἐρω-

μυαλό του. Καί σηκώνοντας τότε τὸ κεφάλι του, εἶπε ἔντονα και σταθερὰ:

— Κυρία, μὲ συκοφαντεῖτε και μὲ ἀδικεῖτε!... Ὅποιος ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα του, εἶνε τίμιος ἄνδρας!... Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄπλὸς 'Αγγλὸς ἀξιωματικός, και θεωρῶ τὴν πατρίδα σας τὴν 'Αμερικὴ ὡς ἑδαφος 'Αγγλικὸ!... Ναι, ή 'Αμερικὴ σας ἀνήκει στὴν 'Αγγλία. Κι' ἂν ὑπάρχει ἐδῶ ἕνας προδότης κι' ἄτιμος, αὐτὸς εἶνε ο 'Αμερικανὸς στρατηγὸς 'Αρνολντ, ο ὁποῖος ζητάει νὰ πουλήσῃ τὴν πατρίδα του στοὺς ἐχθρούς της!... Καθόλου ὁμως δὲν εἶνε ἄτιμος και π ὀδότης ο 'Αγγλὸς πού ἐργάζεται—μὲ κατὰ τὸν νόμο—γιὰ τὸ μεγαλεῖο και γιὰ τὴν εὐημερία τῆς δικῆς του πατρίδος!

Ἡ Κλαίρη λαχάνιαζε.

Ο 'Ανδρέας, μὲ ἀκτινοβόλο τὸ πρόσωπό του ἀπὸ φιλοπατρία κι' ἀναισθησία, ἀλλὰ και πονεμένος ὡς τὰ κατὰβρα τῆς ψυχῆς του—ἐξ αἰτίας τὸν ὑβριστικὸν και περιφρονητικὸν λόγον τῆς λατρευτῆς του—τῆς ἔστρεψε τὴ ράχι, κι' ἔκανε νὰ βγῇ ἔξω...

XXXIII
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ, Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΑΣΤΗΣ

Εἶχε σωστὰ μαντέψῃ ο 'Ανδρέας, μὲ τὴν ὀξεία ἀντίληψί του: "Η Μερυλί ήταν ἐκείνη, ή ὁποία εἶχε στείλει τὸ σατανικὸ σημεῖωμα στὴ Κλαίρη, γιὰ νὰ τὴν σύρῃ στὴν παγίδα αὐτῆ!...

Καί ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ μὲ τρόπο ἐπίσης εἰδοποίησε τὸν 'Αρνολντ γιὰ τὴ συνέντευξι τὸν δύο δῆθεν ἐραστῶν, ἀπαντώντας του ὡς ἔξης στὴν ἐρώτησί του ἐκείνη:

— Ἀπορεῖς, ἀγαπητέ μου!... Καί μὲ ρωτᾶς γιὰτί ὥρισε τὴ συνέντευξι σου μὲ τὸν 'Ανδρέα στὸ φυλάκιο τοῦ Κάλδβελ!... Λοιπὸν, τόκα μὴ γιὰ νὰ σὲ πείσω περὶ τῆς ἀπιστίας τῆς συζύγου σου!... Ναι!... Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς μισὴ ὦρα πρὸ νορῖς ἐκεῖ!... Κι' ἀντὶ νὰ βρῇς μόνον τοῦ τὸν 'Αγγλὸ λοχαγό, θά τὸν βρῇς μὲ τὸν σύζυγό σου!

Καί ὅπως εἶπαμε, τὸ σχέδιο τῆς σατανικῆς γυναίκας—ἀποφασισμένης νὰ ξεφορτωθῇ τὴν ἀντιπαλὴ τῆς Κλαίρη, τὴ νόμιμο σύζυγο τοῦ ἀθλίου ἐραστοῦ της—πέτυχε θαυμάσια...

Ο 'Ανδρέας, στὸ τρίψιμο τῆς σάπιας πόρτας τοῦ φυλακίου, γύρισε ἀπὸτομα, εἶδε τὸν 'Αρνολντ ψυχρὸν κι' ἀπειλητικόν, κι' ἀμέσως ὑπεράσπισε μὲ τὸ κορμί του τὴν Κλαίρη, λέγοντας:

— Στρατηγέ, σοῦ ὁρίζομαι ὅτι ή κυρία αὐτὴ εἶνε ἐντελὲς ἀθῶα!

— Δὲν πρόκειται ἀπὸ μὴ ἀπερὶ τῆς γυναίκας αὐτῆς! ἀπάντησε παγερά ο 'Αρνολντ. Προηγούμενι, κύριε λοχαγέ, ἔλλα πὺ ἐπιτακτικὰ καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσουμε οἱ δύο μας!... Εἶδате τὸν λόρδο Κλίντον!... Τοῦ ἀνακοινώσατε τὲς πρὸ ὀλίγου ὥραν συμφωνίες μας!...

— Μάλιστα, στρατηγέ! Κι' ο λόρδος—ἀρχιστρατηγός μου—εἶνε ἀπολύτως συμφωνῶς, κι' ἐγκρίνει τοὺς ὅρους των συμφωνιών μας!... Δακτύλῳ! ἐπιδόκιμασε μὲ σκοτεινὴ ἱκανοποίησι ο 'Αρνολντ. Καί τώρα, μπορούμε θαυμάσια νὰ ἀσχοληθοῦμε και μὲ τὴν κυρία ἀπ' ἐδῶ!

— Ω, στρατηγέ! διαμαρτυρήθηκε μὲ κρυφὸν πόνο ο 'Αγγλὸς ἀξιωματικός. Σᾶς ὁρίζομαι ἡμῶς, ὅτι ή κυρία σας εἶνε ἐντελὲς ἀθῶα!... Βεβήχησε ἐδῶ κι' οἱ δύο μας, ἐξ αἰτίας κάποιας σατανικῆς μηχανορραφίας, τῆς ὁποίας ο δραστής—ή μάλλον, ή δουλοπῆς—σας εἶνε πὺ γνωστῇ!... Ἐλαφροσῆχτικε λοιπὸν νὰ ἐπιτρέψετε στὴν αἰσθητικὴ κυρία σύζυγό σας νὰ μισοῖ ἡσυχία στὸ σπίτι της!... Σᾶ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

ΟΙ "ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ,"

Η συναρπαστική ζωή των ήρωικών πιλότων. Ποιος είναι ο Κερροτρέ. Ο ανεξήγητος φόβος του ουρανού. Γιατί είναι προληπτικοί οι αεροπόροι. Η αγωνία πριν από την απογείωση. Ένα παράξενο όνειρο του Κερροτρέ. Η "μουγκή" πτήσις του αεροπλάνου. Μία δραματική περιπέτεια επάνω από τη θάλασσα της Αφρικής. Πώς σταμάτησαν απότομα και οι δύο κινητήρες. κλπ. κλπ.

αεροπορία της εποχής μας έχει κι' αυτή τους... εκατομμύριους ούχους της. Δεν έχετε ακούσει να γίνεται λόγος για τους αεροπορικούς;... ούχους;... Είστε οι αεροπόροι που έχουν πετάξει ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα. Πολλοί απ' αυτούς σήμερα δεν είναι διόλου διάσημοι. Απλώς μόνο είναι καλοί πιλότοι που δουλεύουν στις εναέριες επιβατικές γραμμές. Ο περιφημότερος ωστόσο από όλους πιλότους αυτούς, που μπορεί να πηγαίνει ότι δεν είναι φέρουν από τους οδηγούς των τριών και των τεσσάρων, είναι ο Γάλλος αεροπόρος Κερροτρέ, ένας ήρωικός αεροπόρος, είδαλο των πιλότων της γραμμής, ο οποίος έσχατος συμπλήρωσε τα δύο εκατομμύρια χιλιόμετρα πτήσεων, στις γραμμές της Εύρωπης.

Ο Κερροτρέ, όπως όλοι οι ήρωες, είναι ένας σιωπηλός και δειλός άνθρωπος. Θεωρώ, λοιπόν, ως μια θριαμβευτική νίκη μου το ότι τον έκανα να μιλήσει περισσότερο από δύο ώρες, το βράδυ που γιόρταζε με τους συναδέλφους του τα «εκατομμύρια» του. Κι' αλήθεια, ο Κερροτρέ είχε να μου πη πολλά πράγματα, πολλά μυστικά του αέρος. Στην αρχή, ωστόσο, κοκκίνισε ως τ' αυτιά, το χέλι του άρχισαν να τρέμουν από μια παιδική συγκίνηση και μόλις κατόρθωνε ν' αρθρώσει μερικές λέξεις. Έπειτα, απότομα, λύθηκε η γλώσσα του κι' άρχισε να μου μιλάει:

— Τι θέλετε να μάθετε; με ρώτησε. Ο ουρανός είναι κι' αυτός μονότονος, όπως και η γη. Απογειωνόμαστε, πετάμε, προσγειωνόμαστε κι' αυτό είναι όλο. Για μια στιγμή, μέσα στα σύννεφα, νομίζεις κανείς πως έσπασε κάποιος ρεκόρ. Μα όταν κατεβή πάλι κάτω, βλέπει πως τον πρόλαβαν άλλοι... Νά, ο Βερριέ...

Τον διακόπτει:

— Κερροτρέ, του λέω, δεν θέλω να σου μιλήσω για τους άλλους. Θέλω να μου μιλήσεις για τον εαυτό σου!...

— Ο Κερροτρέ με κοίταξε με αγωνία και κατόπιν ψιθύρισε: — Κοίμα!... Θα ή'αν πιά απλό και πιά εύκολο...

— Έλα, του είπα πάλι. Δεν θα σου πη τώρα πως ένας άνθρωπος σαν κι' εμένα, που έχει διαγνώσει δυο εκατομμύρια χιλιόμετρα στον αέρα, δεν έχει μερικές συναρπαστικές αναμνήσεις! Επιτέλους, θα έχεις να μου πης κάτι χαλαροποιητικό...

Ο Κερροτρέ σήκωσε το κεφάλι, με κοίταξε βαθειά στα μάτια κι' ύπερα χαμογέλασε:

— Έ, ναι, μου απάντησε. Υπάρχει κάτι που θα σε ξαφνιάσει: αυτός είναι ο φόβος

Εγώ, φυσικά, γούθλωσα τα μάτια μου.

— Ο φόβος, ναι, εξακολούθησε ο ήρωικός πιλότος. Αν θέλεις όμως μπορείς να μη τον πης φόβο. Είναι ένα παράξενο αίσθημα...

Πώς να σου το περιγράψω; Μοιάζει με μια στενοχώρια, μια αδιαθεσία, που με πιάνει πάντα όταν κάνω δύσκολες πτήσεις.

— Πράγματι; — Η κατά τη διάρκεια της πτήσεως;

— Ποτέ κατά τη διάρκεια της πτήσεως. Δεν έχει κανείς τότε τον καιρό να συλλογιστεί αυτό το άγνωστο αίσθημα, που του σφίγγει την καρδιά. Μα προ...

— Καταλαβαίνω, του απάντησα. Μερικά μετεωρολογικά δελτία δεν είναι και τόσο ενθαρρυντικά...

— Όχι, έκανε ο περίφημος αεροπόρος, έδειξε να καταλάβει τίποτα. Αυτό το φόβο μάς πιάνει πριν από το διάβασμα του μετεωρολογικού δελτίου.

Επιθυμούσα να τον ρωτήσω αν ήταν προληπτικός. Μα το απέφυγα. Άλλωστε ήταν περιττό. Ο Κερροτρέ ήταν άλλωστε στο ναυτικό και δεν υπάρχει κανείς ναυτικός στον κόσμο που να μην είναι προληπτικός. Έπειτα δεν μπορεί κανείς ποτέ να καταλάβει που αγγίζει και που τελειώνει η προληψία ενός ναυτικού.

Κάθε φορά που απογειώθηκα με την πεποίθηση ότι θα μου συμβη κάτι, αυτό το κάτι μου συνέβη πάντοτε, μου είπε ο Κερροτρέ με μια παράξενη φωνή.

— Αυτό ίσως το αίσθημα σε προδιαθέτει κακώς και φέρνει την κακοτυχία ή την συμφορά, του εξήγησα.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

— Όχι, μου απάντησε γελώντας.

σιωπηλά δεν έχεις δική. Όταν με πιάνει ένα κακό προαίσθημα, το πνεύμα μου είναι περισσότερο ξύπνιο από κάθε άλλη φορά. Πριν «εξεκολλήσω» δε από το χώμα, έχω εξετάσει με αφάνιστη προσοχή το αεροπλάνο.

— Και παρ' όλα αυτά ήρθε η συμφορά; — Απόρησα.

— Ναι, μου απάντησε. Η συμφορά έρχεται κάθε φορά που νοιώθω ότι θα μου συμβη κάτι. Θα έλεγε κανείς πως με προειδοποιεί μια μυστηριώδης δύναμις...

— Για πές μου καμιά τέτοια περιπέτεια...

Ο Κερροτρέ σόπασε, σαν να ήθελε να συγκεντρώσει τις αναμνήσεις του.

— Ναι, άκουσε αυτή την ιστορία, που μου συνέβη έσχατος, μου είπε κατόπιν. Μια νύχτα άνοιξε ο ουρανός και είδα ένα πλοίο να περνάει από το άστρο μου. Τότε έδειξε τιποτένια ασημένια. Μονάχα πάνω από τη θάλασσα είχε δυνατόν κι' άσκημον αέρα. Εκτός από αυτό όμως είχα συγχρόνως την εντύπωση—στ' όνειρό μου πάντα— ότι το αεροπλάνο πετούσε άθροισμα, σιωπηλά, «μουγκά», όπως λέμε. Τίποτε άλλο...

Όταν ξύπνησα, λοιπόν, δεν μπορούσα να εξηγήσω τί μπορούσε να σημαίνει αυτή η παράξενη σιωπή. Πήγα ωστόσο στο αεροδρόμιο. Τα μετεωρολογικά δελτία ήσαν καλά. Κι ο αέρας πάλι όχι και τόσο επικίνδυνος. Από τη Γαλλία ως την Αφρική η πτήσις δεν θα παρουσίαζε καμιά δυσκολία. Έπειτα το αεροπλάνο μου ήταν καινούριο κι' οι κινητήρες του γερνοί, δοκιμασμένοι, «θηρία»... Πριν «εξεκολλήσω» ωστόσο απ' τη γη,

τους εξέτασα προσεχτικά, έβαλα μπροστά τη μηχανή, έσφισα και την πιά μικρή βιδίτσα. Ο βοηθός μου τότε άρχισε να με πειράζει: «— Κερροτρέ, μου είπε σαρκαστικά, φοβάσαι μη ξεφύγουν οι μύλοι;»

Δεν του απάντησα. Αυτά τα πράγματα ούτε λέγονται, ούτε εξηγούνται. Μα γιατί με ρώτησε για τους «μύλους» (κινητήρες);... «Ας είε». Απογειώθηκα κανονικά και σε λίγο βρισκόμαστε μέσα στα σύννεφα. Όλα δούλευαν καλά. Μα τι παράξενο. Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει... Όσο περνούσε η ώρα τόσο μεγάλωνε η αγωνία μου ο φόβος μου. Είχα την εντύπωση ότι από τη μία στιγμή ως την άλλη θα μου συνέβη αυτό το κάτι που με φοβίζει...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μοντεσκιέ στη Ρώμη. Η άδεια του Πάπα. Μία ξυμνη λύσις. Πώς απηλλάγη ο Γκράντ από τον απαιτητικό έχλο. Ο πιδ σύντομος λόγος. Ένα γεύμα στο σπίτι του Σέμ. Η ζημία του πλουσιού καλεσμένου. Το Δάρε της επομένης. Ο Σέμ έπωφελεται της περιστάσεως κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΤΑ την τελευταία του έπιστολή στη Ρώμη, ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Μοντεσκιέ, λίγο πριν αφήσει την Ιταλική πρωτεύουσα, έπληγε ν' αποχαιρετίσει τον τότε περίφημο Πάπα Βενέδικτο 14ο.

— Σας ευχαριστώ θερμά για την επίσκεψή σας, του είπε ο Πάπας. Πριν φύγετε όμως, αισθάνομαι την υποχρέωσή να σας προσφέρω ένα μικρό δείγμα της απεριόριστου εκτιμήσεως που τρέφω προς εμάς. Χορηγώ λοιπόν σε σας, καθώς και σ' όλα τα μέλη της οικογενείας σας, έφ' θρου ζωής, το έξαιρετικό προνόμιο να καλιέστε όλες τις νησιές του ημερολογίου μας.

Ο Μοντεσκιέ ευχαρίστησε τον Πάπα για την τιμή που του έκανε κι' έφυγε.

Παρόντως όμως βγή έξω απ' το Βατικανό, ο γραμματέας του Πάπα, που τον συνόδευε, τον παρεκάλεσε να περάσουν απ' τα γραφεία, όπου θα έπαιρνε και έγγραφο της θάλασσας που του είχε παραχωρήσει ο Πάπας.

Εκεί όμως ο Μοντεσκιέ, με μεγάλη του εκπληξη, έληφορορήθη ότι για να του δοθεί άμεσως ένας υπερωκεανέου. Είχαμε σούβη...

— Κι' οι κινητήρες; Γιατί είχαν σταματήσει... — Είχε τραπήσει το ντεπόζιτο της βενζίνης... Πως; Δεν ξέρω. Δεν μπορούσα ποτέ να το εξηγήσω. Εκείνο που ξέρω είναι ότι όπως είχα δη στο όνειρό μου, οι κινητήρες θα σταματούσαν κι' έτσι ματαίωσαν!

Όπως βλέπετε λοιπόν οι εκατομμυριούχοι του αέρος έχουν μία παράξενη ζωή, γεμάτη απρόοπτες και τρομακτικές περιπέτειες.

Ο. Π. ΖΙΑΜΠΕΡ

ή περίφημη εκείνη γραπτή άδεια, έπρεπε να του καταβάλει ένα άρκετο σημαντικό ποσό, για τα έξοδα της σφραγίσεως! Ο Μοντεσκιέ που κάθε άλλο παρά πλούσιος ήταν έπαινε τότε στρεφόμενος προς τον γραμματέα του Πάπα:

— Άκουσε φίλε μου: Αν πληρώσω για να πάρω το χαρτί αυτό θα μου είναι κατόπιν άχρηστο! Γιατί θα μείνω απένταρος και θα νηστεύω καταναγκαστικώς έφ' θρου ζωής! Αν δεν το πάρω πάλιν θα νηστεύω, αλλά μόνον κατά τις νησιές. Προτιμώ λοιπόν την προφορική άδεια που μου έδωσε η Αγιότης του. Αιτήθω στείλεις τίποτε και λεί και το ζήτημα μιά χαρά.

Την ημέρα που εξέλεξε Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών ο περίφημος άμεσος, καθώς και σ' όλα τα μέλη της οικογενείας σας, έφ' θρου ζωής, το έξαιρετικό προνόμιο να καλιέστε όλες τις νησιές του ημερολογίου μας.

Ο Μοντεσκιέ ευχαρίστησε τον Πάπα για την τιμή που του έκανε κι' έφυγε.

Παρόντως όμως βγή έξω απ' το Βατικανό, ο γραμματέας του Πάπα, που τον συνόδευε, τον παρεκάλεσε να περάσουν απ' τα γραφεία, όπου θα έπαιρνε και έγγραφο της θάλασσας που του είχε παραχωρήσει ο Πάπας.

Εκεί όμως ο Μοντεσκιέ, με μεγάλη του εκπληξη, έληφορορήθη ότι για να του δοθεί άμεσως ένας υπερωκεανέου. Είχαμε σούβη...

— Κι' οι κινητήρες; Γιατί είχαν σταματήσει... — Είχε τραπήσει το ντεπόζιτο της βενζίνης... Πως; Δεν ξέρω. Δεν μπορούσα ποτέ να το εξηγήσω. Εκείνο που ξέρω είναι ότι όπως είχα δη στο όνειρό μου, οι κινητήρες θα σταματούσαν κι' έτσι ματαίωσαν!

Όπως βλέπετε λοιπόν οι εκατομμυριούχοι του αέρος έχουν μία παράξενη ζωή, γεμάτη απρόοπτες και τρομακτικές περιπέτειες.

Ο. Π. ΖΙΑΜΠΕΡ

Ο Μοντεσκιέ ευχαρίστησε τον Πάπα για την τιμή που του έκανε κι' έφυγε.

Παρόντως όμως βγή έξω απ' το Βατικανό, ο γραμματέας του Πάπα, που τον συνόδευε, τον παρεκάλεσε να περάσουν απ' τα γραφεία, όπου θα έπαιρνε και έγγραφο της θάλασσας που του είχε παραχωρήσει ο Πάπας.

Εκεί όμως ο Μοντεσκιέ, με μεγάλη του εκπληξη, έληφορορήθη ότι για να του δοθεί άμεσως ένας υπερωκεανέου. Είχαμε σούβη...

— Κι' οι κινητήρες; Γιατί είχαν σταματήσει... — Είχε τραπήσει το ντεπόζιτο της βενζίνης... Πως; Δεν ξέρω. Δεν μπορούσα ποτέ να το εξηγήσω. Εκείνο που ξέρω είναι ότι όπως είχα δη στο όνειρό μου, οι κινητήρες θα σταματούσαν κι' έτσι ματαίωσαν!

πολύ κόσμο, μεταξύ των οποίων και πολλούς πλουσίους εμπόρους και βιομηχάνους των Παρισίων.

Ενας απ' αυτούς όμως, από άπορεύειά του, έσπασε μιά καρέκλα, καθώς πήγε να καθίσει στο τραπέζι.

Την επομένη, μαζί με μιά επιστολή, διά της οποίας ζητούσε απ' τον ολκοδεσπότη συνγνώμη για την μικρή αυτή ζημία που του έκανε ο πλούσιος Παρισινός έστειλε στο Σέμ και μιά καινούρια καρέκλα, πολύ μεγαλύτερη και πολυτελέστερη από εκείνη που είχε σπάσει το προηγούμενο βράδυ.

Ο Σέμ τότε έσπευσε να του στείλει το εξής γράμμα:

Φιλτάτε κ. Κ.

Έλαβα το κομψό σας δώρο και σας ευχαριστώ θερμά. Έτοιμάσα μαλιστα για σας, για την περίπτωση που θα ξανάρθετε σπίτι μου, να γευμα-

τίσετε, μιά άλλη καρέκλα, την οποία κανόνισα έτσι ώστε μόλις καθίσετε, να σπάσει αμέσως!

ΣΕΜ

Υ. Γ. Αλήθεια, έβλεπα να σπάσει πάλι χθές καθώς μου σφίγγατε το χέρι, μου έσοκασατε το δεξί μου χάντι. Μου φαίνεται πως είναι δίκαιο να μου στείλετε ένα ζευγάρι καινούρια χάντια, από εκείνα που έχετε έξοτε και διαλέγετε. Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων!

Μία μέρα που η Βασιλισσα της Αγγλίας Έλισάβετ, επισκέφθηκε στο σπίτι του τότε Προθυπουργού Βάκονα, έριξε ένα βλέμμα γύρω της και του είπε:

— Δεν σας φαίνεται, ότι το σπίτι αυτό που κάθιστε είναι πολύ μικρό, για έναν άνδρα σαν κι' εμάς!

Ο Βάκον, που κατάλαβε το κομπλιμέντο από της Βασιλισσας, έσπευσε να της απαντήσει:

— Δεν φαίνομαι εγώ γι' αυτό, καλέσει σπίτι του, σε γεύμα

που μου δώσατε όλα τα μέσα για να γίνω τόσο μεγάλος, ώστε να μη με χωρή το σπίτι μου!...

Ενας ευτραφής και υγιεινός νέος ζήτησε κάποτε έλεημοσύνη από το Βολταίρο.

— Μα δε μου λές, του είπε με απορία ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας, πως αφού είσαι τόσο νέος και τόσο καλά στην υγεία σου, δεν εργάζεσαι;

— Τι να σας πω, κύριε... απάντησε ο νέος. Δεν τ' αντέχω. Είμαι πολύ... πάρα πολύ τεμπέλης!

Τότε ο Βολταίρος του έδωσε 20 φράγκα και του είπε γελώντας:

— Μπαράβω! Πάρτα αυτά... Σου αξίζουν για την ελλειψία σου!

— Λέγε, του είπε ο Πάπας. Μίλησε... Τι σου συμβαίνει;

— Αγιότατο Πάτερ, τρανίσαι τότε ο καλόγερος... Χτες το βράδυ μου φάνηκε πως εκεί που καθόμουν στο κελί μου είδα έναν άνθρωπο να με φωνάζει απ' έξω να πάω να κοιτάξω τον... Έγώ τρέμασα κι' έβλεπα το παράθυρο, χωρίς να παρανοήσω στην προσέκλησή του. Το ίδιο όμως βράδυ, είδα στον ύπνο μου τον ίδιο άνθρωπο να με πλησιάζει και να μου λέει: «Δεν ήρθες χτες ποτέ σε φώναξα. Λοιπόν μάθε πως σε ήθελα να λδής τον πλάτωνα!»

— Τότε Αντίχριστο που ήρθε στη Γη!

— Τον Αντίχριστο; — ρώτησε μ' εκπληξη ο Πάπας... ώστε γινώσκεις λοιπόν ο Αντίχριστος; Και τι ήλπιες σου είχε πεις;

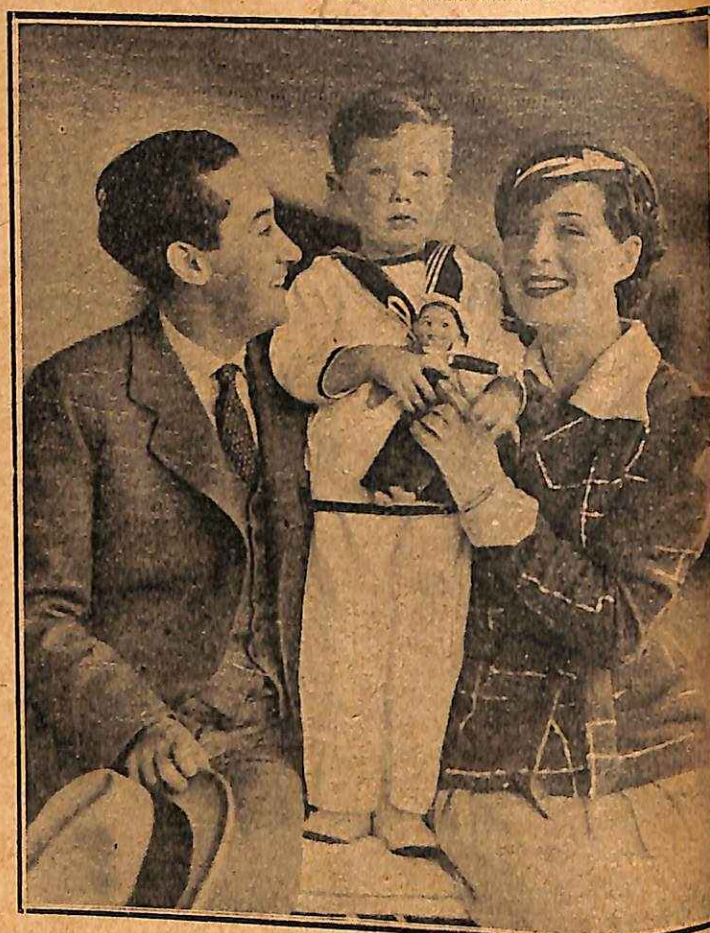
— Τεσσάρων μόλις ετών...

— Α! καλά! είπε τότε με ανακούφιση ο Πάπας. Αφού είναι τόσο μικρός ακόμα έχουμε καιρό όσο να μεγαλώσει. Συνεπώς δεν είναι δική μου δουλειά αυτή, αλλά των διαδόχων μου!

— Α! καλά! είπε τότε με ανακούφιση ο Πάπας. Αφού είναι τόσο μικρός ακόμα έχουμε καιρό όσο να μεγαλώσει. Συνεπώς δεν είναι δική μου δουλειά αυτή, αλλά των διαδόχων μου!

Ἡ Μόρνα Λού, μιά ἀπ' τὲς πλεῖς συμπαθητικὲς ὁμορφιὲς τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ Νόρμα Σήρερ, ὁ σύζυγός της καὶ τὸ χαριτωμένο παιδάκι τους.

Ἡ μοιραία τῶν μοιραίων γόησσα Μαίη Γουέστ.

Ἡ Μαίρη Κάρλαϊλ, ἀπὸ τὲς μοιραῖες γυναῖκες τῆς κινηματογραφουπόλεως.

Ἡ γοητευτικὴ πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Κλάρα Γουίνσορ.

Ἡ μεγάλη Γερμανὴς ἡθοιοὶδὲς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου Ἐλισάβετ Μπέργκερ.

Ἡ γοητευτικὴ βενετία Μάρη Ἡβανς.

Ὁ χαριτωμένος καὶ συμπαθὴς καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Ρομπέρ Μογκόμερι.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

(Συνέχεια εκ του προηγου-
μένου)

“Ω, ποτέ δεν μ’ αγάπησες με την καρδιά σου, Βαλεντίνη μου... Άναγκαστικά δέχτηκες να με παντρευτείς, αναγκαστικά θυσιάσες την καλλονή σου στην περιουσία μου. Έλκυστηκες μονάχα απ’ την κοινωνική μου θέσι, αδιαφορώντας ολόκληρα για τα τρυφερά αισθήματά μου, κι’ ή έγγαμη ζωή σου, ύστερα μαζί μου, δεν ήταν τίποτα άλλο για σένα παρά μόνον μια πληκτική και καταναγκαστική άγγαρεία!

Βαλεντίνη μου, έφθασε έπιτέλους και μια κρίσιμη βραδιά, κατά την όποια δεν υπόρρεσες πεινά να συγκρατήσεις τα κρυφά, φιλάρεσκα κι’ άνοητα ένστικτά σου... Ήταν ή βραδυά της δεξιώσεως, την όποια έδινε στο σπίτι της ή όλεθρία φίλη σου Καρολίνα!

“Εκεί, με το δεύτερο ποτηράκι το κρασιού που ήπιες και με τα πρώτα βέβαια πόθοι και θαυμασμοί που έρριξαν στην ώμορριά σου οι ήλιθιοι και κομποντυμένοι καλεσμένοι της φίλης σου, πέταξες με άδημονία κάθε χαλινό και κάθε στοιχειώδες συναίσθημα αξιοπρέπειας, αξιοπρεπειας, μάλιστα όχι της δικής σου, αλλά και της δικής μου ακόμην! Μήπως νομίζεις ότι δεν άντελήφθην άμέσως όλες τις άτοπες—και τόσο γρήγορες, αλλά και τόσο κυνικές σχεδόν—έρωτοτροπίες σου με τον κ. Μπεζανού... Τόν είδωα πού σου μιλούσε, προσπαθώντας να σε γοητεύσει...

“Ω, Βαλεντίνη μου!... Τί άπροσδόκητος και λαχταριστός—άλλά και τόσο εύκολος—θρίαμβος έρωτικής κατακτήσεως για το γελοίο και κομψοπικροφό έκείνο άνθρωπο, το όποιο μπόρεσε για δέκα λεπτά της ώρας να σαγηνεύσει μια νεαρή κυρία της ώμορφιάς σου και της κοινωνικής σου θέσεως!... Άλλά και τί ντροπή, τί καυτερός έξευτελισμός και τί οικτρή γελοιοποίηση, για μένα, τον άτυχό σύζυγό σου, τον άνυπόπτο στην αρχή-αρχή, τον τόσο αγαθό, πού τόσο σε λάτρευα, τόσο σε καμάρωνα και τόσο προσπαθούσα—γκριζομάλλης, αλλά τρυφερός κι’ άφωτισμένος πάντα—να σε κάνω εύτυχημένη!

“Ω, Βαλεντίνη μου!... Πόσο πονά, τώρα πού σου γράφω τις γραμμές αυτές!... Πόσο όδυνηρά με καίει το αίσχος, με το όποιο έσύ ή ίδια, ή τόσο

λατρευτή σύζυγός μου, θέλησες να κηλιδώσης το λευκό και τίμιο πάντα μέτωπό μου!... Και πόσο ποθώ ό άτυχής τόν θάνατο τώρα, ύστερα από μια τόσο χρονών άκηλίδωτη και τιμημένη ζωή!...

Τί να κάνω, Θεέ μου!... Είνε άμάρτημα βαρύ, ή μέλλουσα κι’ αναπόρρευτη αυτοκτονία μου!... Άλλά μπόρθ όμως και ν’ άνεχθώ μια τέτοια ντροπισμένη ζωή!

“Ενα σκληρό δίλημμα έχει σταθή άμείλιχτο κι’ άπειλητικό μπροστά μου: “Η πρέπει να ζω κοντά σου Βαλεντίνη μου, παίζοντας διαρκώς τον λαιβερό, γελοίο κι’ άνάξιο ρόλο του άνεκτικού και θεληματικά τυφλού συζύγου, ή να γίνω τύραννός σου τραχύς κι’ άλύγιστος!

Ναί, ή πρέπει να χαμογελώ στους διαφόρους γλοιώδεις και χαμερπείς κι’ άνάνδρους έραστές σου, πού λειώνουν με τον βούρκο τους την ύπόληψη και την αξιοπρέπεια ενός τίμιου και διακεκριμένου στην κοινωνία άνθρώπου, ή...

“Η, να έπαγρυνώ στη διαγωγή σου αδιακόπα, να δαμάζω με τη βία τούς έκτροχιασμούς της φιλαρεσκείας σου, να γίνω για σένα ένας σύζυγος τυραννικός και βάνυσος από τρυφερό και στοργικός πού ήμουν πρίν, και να σε φυ-

λάκιζω στην οικογενειακή φωλιά με τά κυριαρχικά δικαίωματα πού μοι παρέχει ό Νόμος κι’ ή Κοινωνία...

Δυστυχώς Βαλεντίνη μου ή εύτυχώς, ό χαρακτήρ μου άποστρέφεται αυτά τά ταπεινά—και ίσως άνώρελα—μέσα. Προτιμώ να σβύσω, να ξεριζώσω μόνος μου τη ζωή μου πού τόσο άρχισε να γίνεται γελοία και μαρτυρική, και να σ’ αφήσω έλεύθερη στον γλυστόρό κι’ άμαρτωλό δρόμο, τον όποιο προτιμάει ή έπιπολαϊότητα σου και στον όποιο σε πρώτοπαρέσυραν τά παραδείγματα κι’ ή συμβουλές της όλεθρίας φίλης σου!

Δέν σε καταδικάζω όμως, Βαλεντίνη μου. Δέν θεωρώ τη μόνη ένοχο έσένα... Ίσα-Ίσα, τόν έαυτό μου κατηγορώ μονάχα, κι’ ίσως ό έαυτός μου να είναι ό πρώτος και μεγαλύτερος ένοχος στη θλιβερή αυτή περίπτωση!

Ναί, γιατί να σ’ αγάπησω τόσο άκατανίκητα, απ’ την πρώτη στιγμή πού σε άντίκρισα!... Γιατί να σε κάνω σύζυγό μου χωρίς καν να ξέρω καλά-καλά ούτε τόνομά σου άκόμη, τυφλωμένος όπως ήμουν απ’ την παραφορά του άνοητού και κερυνοβόλου έρωτός μου!... Γιατί να σ’ αγοράσω σχεδόν απ’ την οικογένειάν σου, κάνοντας κατάχρη-

σι της μεγάλης κοινωνικής μου θέσεως και τού έπίσης μεγάλου πλούτου μου!... Γιατί σε ζήτησα απ’ τούς δικούς σου θαμπώνοντάς τους με τό χρηματικό, πρίν να συμβουλευτώ σένα πρώτα ιδιαιτέρως; Και γιατί οι γάμοι μας να γίνουν άμέσως, σύμφωνα με την άπαίτησή μου, άντι να προηγηθώ μια περίοδος μερικτών μηνών μνηστείας δοκιμαστικής;

“Ω, Βαλεντίνη μου!... Δικό μου είναι τό πρώτο και μεγαλύτερο φταίξιμο!... Άν μέναμε άρραβωνισμένοι λίγες έβδομάδες λίγους μήνες, θα μπορούσα να μελετήσω τόν χαρακτήρα σου και τις κρυφές ψυχικές όριές σου και θα σχημάτιζα μια ακριβή γνώμη για τις πιθανότητες μιας μελλοντικής εύτυχισμένης ζωής μαζί σου!... Κι’ έσύ έπίσης θα καταλάβαινες άν θα συμβαζόντουσαν σε μια γαλήνια, άνετη, φρόνημη κι’ αξιοπρεπή συζυγική ζωή τα φλογερά σου νείατα και τά όνειρά σου με τά γκρίλια μου, μαλλιά και με τη βαθείά μου πείρα!

Ναί, Βαλεντίνη μου!... Δέν σε κατακρίνω τόσο πολύ για τη διαγωγή σου άπέναντί μου όσο έσύ τούλάχιστον νομίζεις. “Οχι!... Έκανα κατάχρησι, όπως σου είπα, της θέσεώς μου, της πείρας μου, της περιουσίας μου και σε τράβηξα μαζί μου—άνήξερι άκόμη από κόσμο—σε μια πολυάνθρωπη και πολυθόρυβη μεγαλούπολη, μόνη σου, μακριά απ’ τούς συγγενείς σου κι’ απ’ τις άδωδες φίλες της έπαρχίας σου... Κανένα αίσθημα τρυφερό δέν σ’ έδενε μαζί μ’ έμένα κι’ ό ψυχικός μου κόσμος σου ήταν άγνωστός τελείως... Γι’ αυτά όλα, Βαλεντίνη μου, θεωρώ τόν έαυτό μου ως τόν πρώτο και κυριώτερο υπεύθυνο τών κατοπινών άπογοητεύσεών σου, τών άνωμαλών διαβημάτων σου, της άνάξιοπρεπούς διαγωγής σου και της τωρινής δύσκολης και για τούς δύο μας καταστάσεως!

“Οστόσο, συχώρεσέ με γιατί σ’ αγάπησα πολύ, και γιατί δέν έίπα ούτε για μια στιγμή να σε λάτρευω... Γι’ αυτό και θυσιάζομαι τώρα πρὸς χάριν σου, για να σ’ αφήσω να ζήσης έλεύθερα, όπως θέλεις έσύ.

Κι’ έπειδή, βέβαια, μια τέτοια ζωή σου δέν συμβιβάζεται καθόλου με τις υγιείς αντίληψεις μου περί τιμής, γι’ αυτό παραμερίζω πρώτος και θεληματικά, για να μη καταντήσω τύ-

ραννός σου και για να μην άποτελώ θλιβερό κι’ ένοχλητικό έμπόδιο στην εύτυχία σου.

“Ω, Βαλεντίνη μου!... Πόσο σε λάτρευα, δίχως ναχω τούλάχιστον την παρηγοριά, ότι άνταποκρινόσουν έστω και λίγο στο φλογερό αυτό αίσθημά μου!... Άλλοίμονο!... Ούτε ποτέ σου με αγάπησες, ούτε ύπληρχε έλπίδα να μ’ αγάπησης λίγο μια μέρα... Και την πικρή αυτή βεβαιότητα, τη δύναμωσε περισσότερο στη ψυχή μου το γεγονός ότι αγάπησες—τόν τελευταίο καιρό τούλάχιστο—έναν άλλο άνδρα, έντελώς άνάξιο μάλιστα της αγάπης σου! Άφού λοιπόν ήδη σμένη για αγάπη, τόνσον καιρό, καρδιά σου παραδόθηκε τόσο εύκολα στον πρώτο τυχόντα—ένω έγω πού σε λάτρευα ήταν μόνον τόνον καιρό πολύ κοντά σου—πώς μπορούσα να έλπίζω, έστω και λίγο, για μια μελλοντική συμπάθεια σου;

“Ενα μπόρθε μονάχα να μās σώση, Βαλεντίνη μου: “Η γέννησι ενός παιδιού, πού θα έξαγιάζε τόν γάμο μας και θα όμόρφυνε τη ζωή μας! “Άλλά την άνεκλάλητη κι’ ίσως σωτήρια αυτή χαρά δέν εύδόκησε ό “Υψιστος να μās τή προσφέρει!... “Ισως τότε να μεταβίβαζες και στον πατέρα ένα κομμάτι απ’ τη λατρεία πού θάτρεφες για τό παιδί μας κι’ ίσως ή μικρούλα κι’ αγαπημένη μορφή τού παιδιού μας να σε έμποδίζε να ποθής έννοχες κοσμικές διασκεδάσεις.

“Ω, Βαλεντίνη μου!... Πρό όλίγης μόλις ώρας γύρισα απ’ τό χορό τών μεταφρισμένων, στον όποιο σε ώδήγησε ή άθλια Καρολίνα για να συναντήσης τόν τριτάθλιο Μπεζανού!... Σε παρακολούθησα κρυφά, έλπίζοντας ότι την τελευταία στιγμή θα σκεπτόσουν τόν δυστυχισμένο σύζυγό σου, θα τόν λυπόσουν, και δέν θα λέρωνες την τιμή του—και τη δική σου συγχρόνως.

Δυστυχώς, δέν τόν λυπήθηκες τόν άμοιρο σύζυγό σου, πού τόσο σε λάτρευε... “Ενοίχθες ίσως άηδία όταν τόν σκεπτόσουν γιατί ή υπερκόπασί του, τά γκρίλια μαλλιά του, ή μισοσκαμμένη ύγεια του, ή ψηλά και σοβαρά καθήκοντα της άνωτάτης δικαστικής θέσεώς του, τόν είχαν καταντήσει χλωμόν, σκυθρωπό, γκρινιάρη... Σκεπτόσουν έπίσης ότι ή ζηλοτυπία του τόν έκανε έγωϊστή, σκληρόν, άνυπόφορον... Και γι’ αυτό, νέα έσύ, ώραιότητα, διψασμένη για θριάμβους και για τη λάμψη της κοσμικής ζωής, είχες στηριχθί στο μπράτσο του μεταφρισμένου έραστού σου Μπεζανού, κι’ έτρεχες μαζί του να γευτής άνομες ήδονές.

Θυμάσαι τη βραδυά αυτή, Βαλεντίνη μου, τώρα πού θα διαβάζης—ύστερα από δεκαέντε χρόνια—τις γραμμές της έπιστολής μου... Θυμάσαι τόν μαυροντυμένο έκείνον προσωπίδοφόρο ό όποιος σε κύτταξε με τόσο φλογερά μάτια, κι’ ό όποιος τόσο σε φόβισε τη στιγμή πού τρέχατε με τόν έραστή σου βιαστικοί να γνωρίσετε την Άμαρτία;

“Ημουν Έγώ, ό προσωπίδο-

φόρος έκείνος!

Και μ’ έβρισε σκληρά—μάλιστα διατάσσοντάς με να παραμερίσω απ’ τό δρόμο σου, γιατί τό πονεμένο και σκοτεινό μου βλέμμα έύπνησε φόβους στην ένοχη ψυχή σου, και έύπνησε έπίσης τούψεις στην ταραγμένη συνείδησή σου!

“Ω, υπάκουσα άμέσως γλυκειά μου Βαλεντίνη!... Έφυγα άμέσως παραμέρισα άμέσως απ’ τό δρόμο της γυναίκας μου, άφίνοντας την έλεύθερη να τρέξη και να βυθισθί στο βούρκο της άτιμίας τό όνομά μου τό λευκό, τό όποιο ήταν συγχρόνως, κι’ όνομά της!... Κι’ έφυγα, Βαλεντίνη μου, όχι μονάχα τριδυστυχισμένος, αλλά και με τά μάγουλά μου φλογισμένα απ’ τό τραχύ ράπισμα, τό όποιο μούδωσαν κατάμουτρα τά σκληρά κι’ άνυπόμονα έκείνα λόγια σου:—Φύγε άθλιε προσωπίδοφόρε! μού είπες. Φύγε!... με τρώμαξες!

Κι’ έφυγα άμέσως, Βαλεντίνη μου!... Πονεμένος, έσυρα τά βήματά μου ως τό σπίτι μας—κόλασι πεία άληθινή για μένα, για τό μέλλον—και γλύστησα στενάζοντας ως τό δωμάτιό μου... Ολκτρό κουρέλι πεία, κι’ ως σύζυγος άπέναντί σου, κι’ ως ότοιο στην κοινωνία, καταδίκασα τόν έαυτό μου στην έιρήνη τών πονών!... “Ω, έπρεπε να πεθάνω!...

“Επρεπε να μη με βρή ζωντανό και κηλιδωμένο, ό πεντακάθαρς κι’ άσπιλος ήλιος της αύριανής ήμέρας!

“Ετοίμασα λοιπόν τό τρομερό δηλητήριο, τό όποιο θα μούκοβε τη ζωή κεραυνόβλα, με ψυχή άπελπισμένη, αλλά με χέρι σταθερό... Κι’ ύστερα, πρίν τό πιθώ, κάθησα στο γράφειό μου κι’ άρχισα να σου γράφω

τις πονεμένες αυτές γραμμές...

“Ηπια τώρα τό δηλητήριο, Βαλεντίνη μου, και άποτελειώνω βιαστικά την ύστατη αυτή έπιστολή σου... Μόλις μού βρει ό καιρός να σηκωθώ και να πετάξω στο δρόμο τό μπουκαλάκι τού δηλητηρίου!

Πρέπει να μη μείνη κανένα ίχνος της αυτοκτονίας μου...

“Ω, Βαλεντίνη!... Πόσο σ’ αγαπούσα!... Και μόλις μού μένουν λίγες στιγμές άκόμα, για να σ’ αγαπώ!... “Υστερα απ’ τις λίγες αυτές στιγμές, δέν θα ύπάρχη στον κόσμο ό μόνος άνθρωπος πού σου χάρισε όλόψυχα κι’ άνυστερόβουλα την καρδιά του...

“Υγίαινε, Βαλεντίνη μου, και ζήσε εύτυχισμένη... Κι’ ή τελευταία μου εύχή είναι να μη νιώσης ποτέ τό άνέκφραστο μαρτύριο τού «ν’ αγαπάς δίχως ν’ άνταγαπάσαι!»

“Ο σύζυγός σου: ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΣΑΒΡΑΝ Πρόεδρος Έφετών.

ΚΣ’.

“Ω Θεέ μου! “Όσο διάβαζα την έπιστολή αυτή, έννοιωθα την καρδιά μου να χτυπά θυνάτα κι’ όδυνηρά και τά μάτια μου να πλημμυρίζουν από πικρά δάκρυα...

Πολλές φορές διέκοφα την άνάγνωσή της, για να μερέρσω να κλάψω με άνεσι. Οι λυγμοί με συγκλόνιζαν διαρκώς και τό βούρκαμα τών ματιών μου με τύφλωνε...

“Η κατοπινές ώρες μου, καθ’ όλο τό διάστημα της ήμέρας και της νύχτας, πέρασαν μαρτυρικές, άνυπόφορες... Άλλοτε έπερτα σε μια νάρκη έξανθητική, κι’ άλλοτε έσποδσα σ’ άναφυλλητά πού με συντράζαν... Θεέ μου, πόσο φριχτή ήταν

ή θέσι μου και πόσο με τυραννούσε ή συνείδησή μου!... “Εγώ ήμουν ή μόνη ένοχη κι’ όμως ό φτωχός σύζυγός μου τόν έαυτό του κατηγορούσε!... “Εγώ θα έπρεπε ν’ απαλλάξω την κοινωνία απ’ την άμαρτωλή ύπαρξή μου κι’ όμως ό σύζυγός μου δίκαιε τόν έαυτό του, τόν καταδικάζει σε θάνατο και γι’ τόναν κιόλας ό ίδιος δήμιος τού άθώου έαυτού του!

“Ω Θεέ μου! Με τις αίσχρες μου προδοσίες, τόν άνάγκασα ν’ αυτοκτονή για να σώση την τιμή του!... Κι’ όμως, τόν έαυτό του εύρισκε ένοχο τών δικών μου έκτροχιασμών και πού ζητούσε και συγχώρησι.

Πόσο αισθανόμουν τώρα, στα βάθη της καρδιάς μου όλες τις πίκρες πού τόν πότισα!... Με πόση άπελπισία και μεταμέλεια πικρή μάλλωνα τόν έαυτό μου, πού ύπληρχε ή πρώτη και μόνη άφορητή της πολυβασιανισμένης ζωής του και τού ευγενικού θεληματικού θανάτου του!... “Αχ, άν ζούσε...

“Αμέσως θάτρεχα δακρύβρεχτη, θάπτεπα μπρός τά πόδια του, θα καταφιλούσα τά γόνατά του, θα τού ζητούσα ίκετευτικά συγχώρησι, και θα άφιερωνόμουν σ’ αυτόν—μ’ όλη μου την ψυχή και σ’ όλη μου τη ζωή—πολλά κι’ άπόλυτα...

Μά... όχι!... “Ισως ήταν καλύτερο πού πέθανε, πούκοψε μόνος του τό νήμα της ζωής του, ό ευγενικός σύζυγός μου!... Γιατί δέν άνεχόταν να ζή και να μ’ αγαπά, πλάι μου, ύστερα απ’ τούς φριχτούς έξευτελισμούς στους όποιους τόν έσέρνα έγώ ή διεφθαρμένη, θα αισθανόμουν άραγε γι’ αυτόν τά τωρινά αισθήματά μου!... Θα τόν έκτιμούσα άραγε, και θα τόν θαδύαζα τόσο πολύ τότε, όσο τόν έκτιμώ και τόν θαυμάζω τώρα...

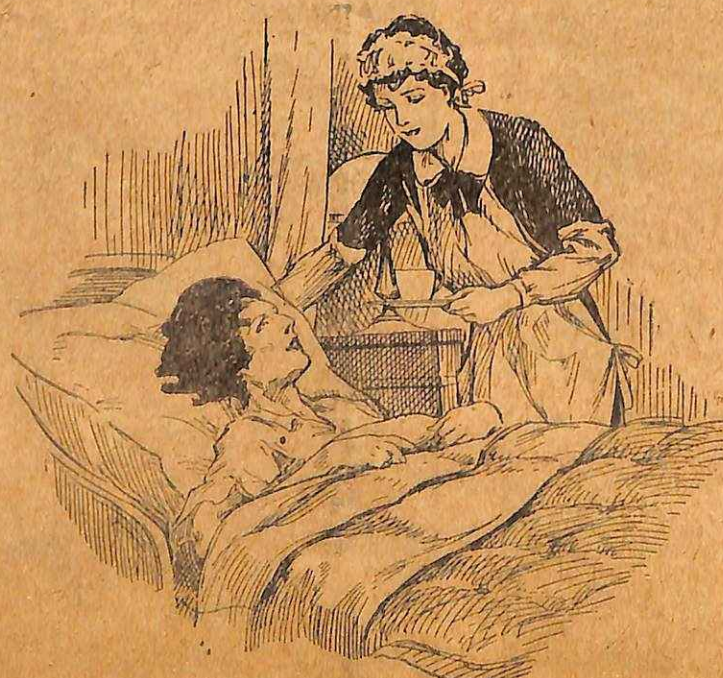
Κι’ ένω τρικυμίζομουν έτσι μέσα στο πέλαγος τού έαυτού τών θλίψεών μου, τών τόψεών μου, και τών δακρύών μου, ήθελε τότε ξαφνικά στο μυαλό μου ή θύμισι της ύπουλης θανάσιμης κι’ άγίατρευτης άρρώστιας απ’ την όποια είχα προσβληθί...

Περλερά, όμως! Ούτε ή ιδέα ότι σε λίγο θα πέθαινα ολκτρό, κι’ άπάνω στην αίγλη της ώριμης καλλονής μου, με τρώμαξε... ούτε και θλίψη ένοιώσα γι’ αυτό!... Ούτε και τά παρηγορητικά, κι’ από σκοπό παραπλανητικά λόγια τού ιατρού μου πίστεψα.

“Οχι!... Δέχτηκα “Ισα-Ίσα ή έγκατερίστη, με άνακούφιση σχεδόν, την ιδέα τού προσεχούς θανάτου μου!... Άρχισα να προετοιμάζω την ψυχή μου κατάλληλα... Πώς θα τοίμουσα να παρουσιάσω μπρός στον “Υπερτατό Κριτή, με τέτοιο άκρείο παρελθόν και μέτρος μαύρης κηλίδας στη συνείδησή μου;

Σε λίγες ήμέρες, κρεβατωθήκα όριστικά... “Η πορεία της μοιραίας ασθενείας μου ύπληξε βασανιστική, όδυνηρότατη, φριχτή... Μονάχα με τό να παίρνω διαρκώς ναρκωτικά, κατάρθωνα κάπως να κοιμώμαι λίγο και ν’ άναφρώνω τούς τρομερούς πόνους πού αισθανόμουν...

(Είς τό προσεχές τό τέλος)

Μία νοσοκίμος τών λουτρών με περιποιείτο

ΣΤΑΣ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ
ΤΟΥ ΣΤ. ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
που σας χαρίζει το «ΠΟΥΚΕΤΟΣ»
και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
«Ο ΕΡΩΣ ΟΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»
ΤΗΣ ΝΙΕΛΛΥ

“Επίσης συνεχίζεται ή διανομή τών Α’ Β’ Γ’ και Δ’ βιβλίων μας: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», τού Άλφ. Κάρ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ», τού Δουμά δ’ό, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τού Άδωδ. Πρεβό ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τού Λαμάρτινι και ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τού Μυσσέ. Παρακαλούνται οι άναγνώστες τών περιοδικών μας να στείλουν να παραλάβουν τά βιβλία τών έγκαίρις, διότι ή έτήσιος είνε μεγάλη και πρόσκλησις και δέν είνε επίδεκτον να έξαναλήθουν έντός όλίγων ήμερών και αι 20 χιλιάδες τόμων πού έτοιμάσαμε.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ!

ΤΟΥ Μ. DALY

Σεο Τζέιμς Πέντον Μράουν ένοιωσε έξαιρετική ικανότητα κα-θώς κινείτο ταπεινά του. Είχε καλέσει σε δείπνο τα πιο έξοχα πρόσωπα του Ουίττινγκφορντ για να γιορτάσουν την έκλογή του ως Δημάρχου της πόλεως. Πρέπει να ξέρετε ότι ο Σεο Τζέιμς ήταν άνθρωπος ταπεινής καταγωγής και ότι μόνος του με την προσωπική αξία του είχε κατορθώσει να φθάσει στην μεγάλη θέση που κατείχε τώρα. Έπόμενος ήταν λοιπόν να χαμογέλει για το έκλεκτο περιβάλλον στο οποίο είχε εισχωρήσει.

Σε κάποια στιγμή ο δήμαρχος απευθυνόμενος σε μια απ' τις καλεσμένες του είπε:

— Λυπάμαι πολύ, λαίδη "Ολίβερ" που δεν θα είστε εδώ στα εγκαίνια της νέας σιδηροδρομικής γραμμής.

Η Λαίδη "Ολίβερ" ήταν μια ώμορφη μεσόκοπη γυναίκα, καλά διατηρημένη. Ο άνδρας της έλειπε σε μια μεγάλη αποικία της οποίας ήταν Διοικήτης.

— Δυστυχώς, σεο Τζέιμς, απάντησε, πρέπει να γυρίσω κοντά στο σύζυγό μου.

— Η γραμμή αυτή —είπε ο Συναγματούχος Χάρντινγκ— έπρεπε να λειτουργήσει εδώ κι' έξη μήνες. Χάθηκε πολύτιμος χρόνος στην κατασκευή της γεφύρας. Την έκαναν πολύ πλατιά. Σε τι χρησιμεύουν τα δυο πεζοδρόμια στα πλάγια της γραμμής; Η σιδηροδρομικές γεφύρες δεν είναι για τους πεζούς.

— Η σκέψις των πεζοδρομίων ήταν δική μου—είπε ο Σεο Τζέιμς— "Ήμουν μέλος της "Επιτροπής" κ' επέμενα στην έκτασή της τ' έδωσά μου.

— Ω συγγνώμη, δεν το ήξερα. 'Αλλά γιατί αυτό το πρόβλεπε έσοδο, αφού δεν επιτρέπεται η διάβασις στους πεζούς; Δεν έννοω τη σκέψη σας τ' όμολογώ.

— Αν οι καλεσμένοι μου δεν βαρυνθούν, θα διηγηθώ ένα περιστατικό το οποίο μου συνέβη πρό έτών και θα καταλάβετε γιατί επέμενα να γίνουν δυο πεζοδρόμια στη γέφυρα.

— Ω, ναι σεο Τζέιμς να μ'ας το διηγηθήτε είπε η Λαίδη "Ολίβερ" και τα μάτια της έλαμψαν παράξενα. Ασφαλώς θα είναι κάτι πολύ ενδιαφέρον.

— Όταν ήμουν είκοσι τεσσάρων χρόνων άρχισε να διηγείται ο Σεο Τζέιμς— μ' είχαν καλέσει για τις γιορτές των Χριστουγέννων στο έξοχικό σπίτι μιας φίλης μου οίκογενείας στο Σόμερσετ. Πέρασα θαυμάσια με την καλή συντροφιά που βρήκα συγκεντρωμένη εκεί. Μεταξύ των καλεσμένων ήταν και μια χαριτωμένη νέα με τους γονείς της. Η Μαίρη έτοιμη την έλε-γαν ήταν μια έξοχη και πολύ ό-

μορφη κοπέλλα. Μια μέρα ξεκίνησανε όλοι μαζί για να πάμε να πατινάρουμε σε μια παγωμένη λίμνη που απέχει 15 χιλιόμετρα απ' το σπίτι. Πήραμε το τραίνο και πήγαμε.

Διασκεδάσαμε περίφημα, γιατί η παγωμένη λίμνη ήταν μοναδική για παγοδρομία. Η Μαίρη πατινάρει περίφημα και κολαυεύομαι να πω ότι ήμουν αντίστοιχός της. Κατόπιν πήγαμε όλοι μαζί στο πανδοχείο του χωριού, για να πάρουμε εκεί το τσάι μας και να πάρουμε το τραίνο της επιστροφής που θα περνούσε σε μισή ώρα. "Επεισα τότε τη Μαίρη, αντί να καθήσουμε με τους άλλους γύρω στο τσάι, να κάνουμε ένα περίπατο και να θαυμάσουμε την ανατολή της σελήνης πάνω από τους λόφους...

— Θεέ μου, τι ρομαντισμός!— διέκρινε η Λαίδη "Ολίβερ", γελώντας.

— Ναι. Ήταν αλήθεια ρομαντικός ο περιπάτός μας—έξακολούθησε ο Σεο Τζέιμς—και τόσο υπέροχο το τοπίο στο φως της σελήνης ώστε η μαγευτική εκείνη βραδιά έμεινε ζωηρή στη μνήμη μου. Δεν θα σ'ας φανή λοιπόν παράξενο αν σ'ας πω ότι βρισκόμαστε ακόμα μακριά από τον σταθμό όταν έφθασε το τραίνο μας, το οποίο, φυσικά, δεν μ'ας περίμενε!

— Δεν πιστεύω να σ'ας στενοχώρησε αυτό, με τη καλή συντροφιά που είχατε—είπε κάποιος από τους καλεσμένους.

— Ασφαλώς όχι, αν αυτό συνέβαινε στη σημερινή εποχή, αλλά τότε τα κορίτσια δεν είχαν την σημερινή ελευθερία. Οι γονείς της Μαίρης θ' άνησυχούσαν πολύ. 'Αλλά τι μπορούσα να κάνω; Το επόμενο τραίνο θα περνούσε μετά τρεις ώρες. Στο χωριό όταν ζητήσαμε πληροφορίας μ'ας είπαν ότι μπορούσαμε να γυρίσουμε πιο γρήγορα πεζοί και να κόψουμε πολύ δρόμο αν περνούσαμε τη γέφυρα του σιδηροδρόμου. 'Από εκεί ως το σπίτι που μ'ας φιλοξενούσε ή απόστασις ήταν τρία μίλια μονάχα. 'Αποφασίσαμε λοιπόν να κινουμε αυτόν τον περίπατο. Παράκαλεσα τον ξενοδόχο έπειδή είχαν μαζεμένη σύνεργα τα όποια μ'ας έκοιραν κάθε τόσο το φως της σελήνης, να μ'ας δώσουν ένα κλεφτοφάναρο για το πέρασμα της γεφύρας. Ο ξενοδόχος μ'ας έδωσε το φανάρι και μ'ας έδειξε πιο δρόμο να πάρουμε.

— Αν τότε και σ'ας προλάβει το τραίνο, στη γέφυρα—επρόσθεσε—πρέπει να ζαρώστε κάτω στην άλλη γραμμή γιατί σχηματίζεται τέτοιο τρομερό ρεύμα ώστε ασφα-λώς θα σ'ας πετάξει πέρα αν τύχει

και μείνετε όρθιοι....

"Όταν φθάσαμε στη γέφυρα είδαμε ότι δεν ήταν καμιά βαρεία χτιστή γέφυρα όπως φανταζόμαστε, αλλά μια λεπτή κρεμαστή γέφυρα. Η Μαίρη κοινοστάθηκε σαν να διστασε, αλλά έπειδή ήταν τοιμηρή προχώρησε και δεν είχε τίποτε.

Υπήρχε ένα χαμηλό κιγκλίδωμα στα πλάγια της γεφύρας μ' ένα στενό πεζοδρομιάκι τριάντα μόλις πότμον πλάτους. Το χιόνι είχε σωριασθή στα πλάγια κ' έκανε το μικρό πεζοδρόμιο ακόμα πιο στενό. Θά μπορούσαμε να περατήσουμε στο κέντρο των γραμμών περνώντας πάνω από τα χάσματα, αλλά η Μαίρη δέχτηκε και προτίμησε το στενό, αλλά στέρεο πεζοδρόμιο. Το κιγκλίδωμα ήταν λίγο υψηλότερο στη μια πλευρά και προτιμήσαμε στο άλλο μέρος. Προχωρούσαμε με δυσκολία γιατί φυσούσε δυνατός άνεμος από τον ποταμό και μ'ας πάλυνε ως το κόκκαλο. Το σκοτάδι, το χιόνι και το γλυστό παγωμένο χιόνι, όλα μαζί δυσκόλευαν την πορεία μας. 'Εγώ προχωρούσα μπροστά και με το φανάρι έφεγγα το δρόμο στη Μαίρη. Είχαμε φθάσει στη μέση σχεδόν της γεφύρας όταν ξαφνικά η Μαίρη άρπάχτηκε από το μπράτσο μου και φώναξε.

— Θεέ μου, Τζέιμ! Κιτάξτε εκείνο το φως! Θαρρώ πως το τραίνο έρχεται!

Στην αρχή το φως μου φάνηκε άληγο, αλλά σε λίγο, βεβαίως, φάνηκε ότι η Μαίρη είχε δίκιο. Δεν έληξε; άμφισβητώ ότι ήταν το τραίνο της επιστροφής.

— Γρήγορα Μαίρη!—φώναξε—το τραίνο θα περάσει απ' την πλευρά που βρισκόμαστε. Πρέπει να περάσουμε στα πέρα σιδερά....

Κι' άρπάζοντας τη Μαίρη από το χέρι την τραβήξα από την άλλη γραμμή. 'Αλλά καθώς κρατούσα τα χιονοπέδιλά μου και το φανάρι, δεν ξέρω πως το φανάρι έφυγε από το χέρι μου κ' έπεσε κάτω στο ποτάμι. Στο μεταξύ το τραίνο πλησίαζε ολοένα κ' έμοιαζε με θηρίο το οποίο σκόρπιζε φωτιά και καπνό. Φαντάζεστε όμως τη φρίκη μου όταν ξαφνικά είδα πως είχα κάνει λάθος και πως το τραίνο έρχόταν από την πλευρά στην οποία είχαμε καταφύγει. Αν είχαμε μείνει εκεί που είμαστε προτιγότερα, δεν θα είχαμε τίποτε να φοβηθούμε. Είχαμε άφισει την ασφάλεια, για ένα βέβαιο και φριχτό θάνατο... Δεν μ'ας έμενε καιρός να περάσουμε πάλι άπέναντι.

Ο θόρυβος της μηχανής που πλησίαζε άκουγόταν τρομαχτικός. 'Ισως αν ήμουν μόνος μου να προλάβαινα να περάσω, αλλά με τη Μαίρη και χωρίς φως ήταν αδύνατο. 'Εγώ γοργά της φώναξα. Καβαλλίκεψε το κιγκλίδωμα!... Εύτυχως εκείνη κατάλαβε άμέσως τη σκέψη μου και δρασκελίστηκε το κιγκλίδωμα. Στη στιγμή βρεθήκαμε κ' οι δυο έξω από τα κάγκελα κρεμασμένοι με-

— Τζέιμς φώναξε η Μαίρη το τραίνο έρχεται!...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Με 4 δελτία και 8 δραχμές αποκτάτε τα έξις άριστουργήματα:

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ"

ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

Στην «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται η γεμάτη πάθος έρωτική ιστορία της ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ και οι παθητικοί «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

Έπίσης με τα ίδια δελτία και δραχμές 8 αποκτάτε και την «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Όνορέ Μπαλζάκ και την «ΣΦΙΓΚΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ίουλιου Βέρν.

Έπίσης άρχισε η διανομή του νέου αίσθηματικού άριστου γήματος της ΝΤΕΛΛΥ

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ"

Προσεχώς θα κυκλοφορήσει το έργο

"ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ"

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατέρας) κλπ. κλπ.

Οι έν τφ Έξωτερικφ άναγνώστες των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έσοδα άποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λίαν επιτηρία διά τφ Γραφείον μας μία ταιατή επιβάρυνσις. Είς τας πόλεις του Έξωτερικφ όπου υπάρχουν Υποπράκτορεια του Κεντρικφ Πρακτορείου Άθηνών, ά άναγνώσται μας θα παραλάβουν τα βιβλία των από τούς π. κ. υπαπράκτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

Μην εκθέτεις την καρδιά σου στον κόσμο, αν θέλεις να είσαι άσφαλής, ότι δεν θα σου την πληγώσουν κάποτε.

Η ροδόσερατος

Οι γέροι είναι φίλοι μας, που αλίγο θα μ'ας άποχωρισθούν. Πρέπει να τούς σεβάσαστε όσο σχεδόν τούς γονείς μας.

Σόλων

Η φιλοδοξία πολλές φορές έμψυχώνει, αλλά τις περισσότερες φορές ματαιώνει τα άνώτερά των αισθημάτων μας.

Η φιλοσοφία και η ιστορία είναι γεννημένες από την ίδια μητέρα την αλήθεια.

Θουκυδίδης

τέωροι στο κενόν, σαν δυο νυχτερίδες από το δοκάρι μιας στέγης ενώ το τραίνο περνούσε δίπλα μας σαν δαιμονισμένο. Τα λίγα αυτά δευτερόλεπτα μ'ας φάνηκαν αιώνες. Μ' άνατριχίλα διέκρινα κάτω τα σκοτεινά νερά του ποταμού και άναρωτιόμουν αν θα γλύτωνα στη περίπτωση που θα έπεφτα κάτω... Μόλις πέρασε το τραίνο άνασφύθηκα άπάνω και ξαναπέρασα το κιγκλίδωμα...

— Θά δυσκολευτήκατε φαντάζομαι—είπε η Λαίδη "Ολίβερ" πειρακτικά.

— Σήμερα ασφαλώς δεν θά μπορούσα να το καταφέρω, γιατί με το πέρασμα του χρόνου βάρυνα πολύ. 'Αλλά τότε, πριν από τριάντα χρόνια, ήμουν ένας νέος λεπτός, άθλητής και καλά γυμνασμένος κ' αυτό ήταν παιχνίδι για μένα... Βοήθησα τη Μαίρη και βρεθήκαμε πάλι σε ασφάλεια. 'Από εκεί και πέρα συνεχίσαμε άπρόσκοπτα το δρόμο μας. Εύτυχως τα σύννεφα είχαν σκορπίσει κάπως και φθάσαμε εγκαίρως στο σπίτι...

— Κρίμα—είπε κάποιος—που η περιπέτειά σας δεν τελείωσε στο γάμο σας με τη Μαίρη.

Μι!...βλέπετε, οι γονείς της νέας ήδελαν για την κόρη τους έναν καλύτερο γαμπρό. Δεν τούς άδίκω, γιατί τότε ήμουν ένας νεαρός, άδέκαρος μηχανικός.Την επομένη έφτανα και δεν την συνάντησα πειά. Ήταν ένα φλέρι και τίποτε περισσότερο.

Η κόμισσα Ουίττινγκφορντ κι' η Λαίδη "Ολίβερ" έφυγαν μαζί από το σπίτι του Δημάρχου. Η δυο γυναίκες ήσαν φίλες από τα παιδικά τους χρόνια κ' η μια δεν είχε μυστικά από την άλλη. Κι' ενώ το αυτοκίνητό τους τις πήγαινε στο σπίτι, αυτές κουβεντιάζαν κ' έλεγαν τις έντυπώσεις τους από το γέμια του Δημάρχου.

— Διασκεδάσα έξαιρετικά άπόψε—είπε η Λαίδη "Ολίβερ"—Ο Σεο Τζέιμς είναι χαριτωμένος όταν διηγείται έπεισοδία της ζωής του.

— Φαντάζομαι πως μ'ας είπε ψευτιές από την αρχή ως το τέλος. Δεν μπορεί να φανταστώ τον χοντρό Σεο Τζέιμς ως ένα κομψό κ' εύληγο νεό, κρεμασμένο από το κιγκλίδωμα της γεφύρας πάνω στο κενό...

— Φαίνεται άπίθανο. Κι' όμως συνέβησαν αυτά, όχι όμως έντελως όπως τα διηγήθηκε. 'Αλλά πού να φαντασθή ο καημένος ότι έγω ήξερα...

— Ήξερες; Τι ήξερες;

— Ότι υπήρχε ένας μονάχα κρεμασμένος από το κιγκλίδωμα και όχι δυο, όπως είπαε έκείνος... Κι' ότι αυτός που κρεμόταν δεν ήταν ο Σεο Τζέιμς, αλλά έγω...

— Έω Μαίρη; Τι κάθεται και λές;

— Ναι, άκουσε. 'Ός εκεί που είπαε ότι περάσαμε στην άπέναντι πλευρά της γεφύρας συνέβηκαν πράγματι έτσι. 'Αλλά τη στιγμή που το τραίνο πλησίασε, ο Τζέιμς έμεινε μια φωνή και σαν τρελλός πέρασε πάλι άπέναντι, άφροντάς με μόνη μου, έκατεθειμένη στον φοβερό κίνδυνο, σε βέβαιο θάνα-Τζέιμς.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΝΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ!

Τ' ανατριχιαστικά εγκλήματα ενός πλάκωνος. Πώς εστραγγάλισε τ' άδωκα θύματά του 'Η εξαφάνισις του μικρού Χάνς Ζίμερμαν 'Η έρευνες των αστυνομικών. Το τσακισμένο πτώμα του Σέβερν. 'Η μυστηριώδης απαγωγή του Φράντς Ρόιτερ. 'Η μανία του άπιστου αδιστή. Πώς ανεκαλύφθη χάρις σε μία γυναίκα. 'Ο άνισόρροπος κλεπταποδόχος του Σέβερν. 'Ο κυνική όμολογία των εγκλημάτων του κλπ.

ΗΝ περασμένη εβδομάδα ή γερμανικές έφημερίδες έδημοσίευσαν μιά συνταραχτική ύποθεσιπού αναστάτωση στους κατοίκους του Βερολίνου. Πρόκειται για έναν άπαιστο εγκληματία, έναν τρομερό παράφρονα αδιστή ο οποίος κατώρθωσε να παραμείνη ασύλληπτος δυο δολοκλήρα χρόνια και να σκορπίση το θάνατο στο Σέβερν, στο Μάκλεμπουργκ και σε δυο τρεις ακόμη πόλεις. Είκοσι παιδιά εξακριβώθηκε ότι είχαν πέσει θύματα αυτού του άπαιστου αδιστή, ο οποίος τέλος έπεσε στα χέρια της αστυνομίας και πρόκειται τώρα να δικασθί για να παραδοθί στο δήμο. Μά'ς διηγηθούμε αυτή την τραγική ιστορία με κάθε λεπτομέρεια. 'Ας σ' αναφέρουμε το πρώτο έγκλημά του.

Τόν Φεβρουάριο του 1932 και ακριβώς το άπόγευμα της 2'ής αυτού του μηνός, μιά αρκετά εύπορος κυρία, ή φράου Γκέρθα Ζίμερμαν, έστειλε το μικρό γυιό της το Χάνς να της αγοράσι κάτι από ένα έμπορικό του Σέβερν.

Ο μικρός έγκατέλειπε τη μελέτη των μαθημάτων του κι έσπευσε πρόθυμα να έκτελέσει την παραγγελία της μητέρας του. Το έμπορικό δεν ήταν μακριά, ώστόσο ο Χάνς άργησε να γυρίσι. Πέρασαν μιά, δυο, τρεις ώρες, ήρθε ο πατέρας του κι ο μικρός δεν είχε επιστρέψι.

Τό παληόπαιδο, φώναξε θυμωμένος ο Ζίμερμαν, φαίνεται ότι αντί να πάη στο έμπορικό θά πήγε σε κανένα κινηματογράφο ή θά γυρίζε με τους φίλους του. 'Εννοία σου όμως κι' όταν θά επιστρέψι θά το έξεολήσω τ' αδιά.

Μά ο Χάνς δεν γύρισε. Τά μεσάνυχτα άρχισαν πάλι οι γονείς του ν' άνησυχούν. Μήπως του συνέβη κανένα δυστύχημα; Ρώτησε τρομοκρατημένη ή μητέρα του.

— Ξέρω κι' εγώ! 'Απόρησε ο πατέρας του, προσπαθώντας να κρύψι την ταραχήν του. 'Εσείς ή γυναίκες είσαστε δι' ακριβώς άνωλες! Στέλνεις ένα μικρό παιδί μέσα στους κεντρικούς δρόμους που υπάρχουν τόσα αυτοκίνητα! Θά πάω να ρίξω μιά ματιά στην άστυνομία. 'Ο Θεός να βάλι το

χέρι του, μά αλή ή άργοπορία του με τρομάζει. Καί πράγματι, ο πατέρας του Χάνς πήγε να ρωτήσι στο πλησιέστερο άστυνομικό τηφμα. Οι άστυνομικοί έψαξαν προσεχτικά το δελτίο των δυστυχημάτων αλλά πούθενά δεν βρήκαν κάτι σχετικό με το Χάνς. 'Ωστόσο κράτησαν την κατάθεσι του κ. Ζίμερμαν και άμέσως άρχισαν τις άναζητήσεις τους. 'Εκείνο όμως πού τους είχε κινήσει την περιέργεια ήταν ότι μέσα σε τόσες ώρες ο μικρός δεν είχε δείξει κανένα σημείο ζωής. Αυτό τους έκανε να υποθέσουν ότι ίσως να είχε πέσει θύμα κανενός εγκλήματος. 'Αλλά για πού λόγους θά μπορούσε κανείς να σκοτώσι εν άδωκο παιδάκι;

Η κυρία Γκέρθα Ζίμερμαν με το κακότυχο παιδάκι της.

Μ' αυτές τις σκέψεις άρχισαν τις έρευνές τους. 'Εψαξαν σ' όλους τους δρόμους, στα ύποπτα κέντρα πανταύ. Την τέταρτη μέρα τέλος σ' ένα έξοχικό δρόμο βρήκαν το πτώμα του μικρού Χάνς ριγμένο σ' ένα λάκκο. 'Ηταν δολογμένο κι έφερε καταφανή ίχνη κακώσεων. 'Εκείνο όμως πού τους άναστάτωσε ήταν το ότι ο εγκληματίας πριν να σκοτώσι τον μικρό Χάνς είχε πιεί το αίμα του! 'Επειτα τον σπάζναις και τέλος του είχε σπάζι τον τράχηλο στρίβοντας το κεφάλι του! Αυτό απέδειξε ή Ιατροδικαστική εξέταση!

Οι άστυνομικοί είχαν εξαγριωθί από τη φρίκη τους και είχαν μείνει κατάπληκτοι από την κτηνωδία του εγκληματίου.

— Πρέπει να είνε κανένας

άπαιστος τρελλός, έξήγησε τότε ο Ιατροδικαστής. Αυτό είνε το πρώτο έγκλημά του. Δεν άποκλείεται όμως να συνεχίσι τις δολοφονίες του. Καλόν θά είνε συνεπώς να φροντίσουμε να πέσι όσον το δυνατόν πιδ γρήγορ στα χέρια μας.

Κι' αλήθεια οι άστυνομικοί άναστάτωσαν κυριολεκτικώς το Σέβερν, μά χωρίς να φέρουν άποτέλεσμα. Δέκα μέρες μόνι μετά τον ανατριχιαστικό στραγγαλισμό του μικρού Χάνς, ένα παρόμοιο δόγμα ανεκαλύπτετο στην πόλι του Μάκλεμπουργκ.

Σ' έναν έξοχικό δρόμο είχε βρεθί πάλι το πτώμα ενός μικρού παιδιού, ενός κάπου ου Νιούμαν. 'Ηταν κι' αυτό στην ίδια κατάσταση με το πρώτον κι' έφερε τά ίδια ίχνη κακώ-

— Είχαμε φύγει όπως πάντα στις δέκα ή ώρα από το μέγαρο των Ρόιτερ. 'Ο καιρός ήταν θαυμάσιος κι' ο μικρός Φράντς γελούσε διαρκώς κι' έκανε άταξίες. Χαϊρόταν γιατί θά συναντούσε όλους τους φίλους του στο δημόσιο πάρκο και θά παίζαν ένα σωρό όμορφα παιχνίδια κάτω από τόν χειμωνιάτικο ήλιο. Πράγματι, μόλις φτάσαμε εκεί πέρα ο Φράντς με ξεφωνητά χαράς έτρεξε να παίξι με τ' άλλα παιδάκια. 'Εγώ, όπως πάντα, κάθησα σ' ένα πάγκο εκεί κοντά κι' άφωσιώθηκα στη μελέτη ενός βιβλίου. Κάθε τόσο όμως παρακολουθούσα το μικρό Φράντς για να μην άπομακρυνθί...

Σε μιά στιγμή, ώστόσο ύστερ' από λίγη ώρα, έψαξα ξαφνικά ν' ακούω τη φωνή του. 'Ανησυχη κύταξα γύρω μου, αλλά ο Φράντς είχαν εξαφανισθί. Οι μικροί φίλοι του προθυμοποιήθηκαν τότε να με πληροφορήσουν ότι ο Φράντς κυνηγώντας το τόπι του είχε χωθί μέσα στα πυκνά φυλλώματα των δέντρων. 'Εψαξα εκεί πέρα μήπως ήταν κρυμμένος έπίτηδες για να με φοβισί, τόν φώναξα, μά δεν τόν βρήκα πούθενά. 'Ο Φράντς είχαν εξαφανισθί. 'Εξαλλη τότε κατέφυγα στην άστυνομία και δεν τόλμησα πιά να γυρίσω στο σπίτι των Ρόιτερ.

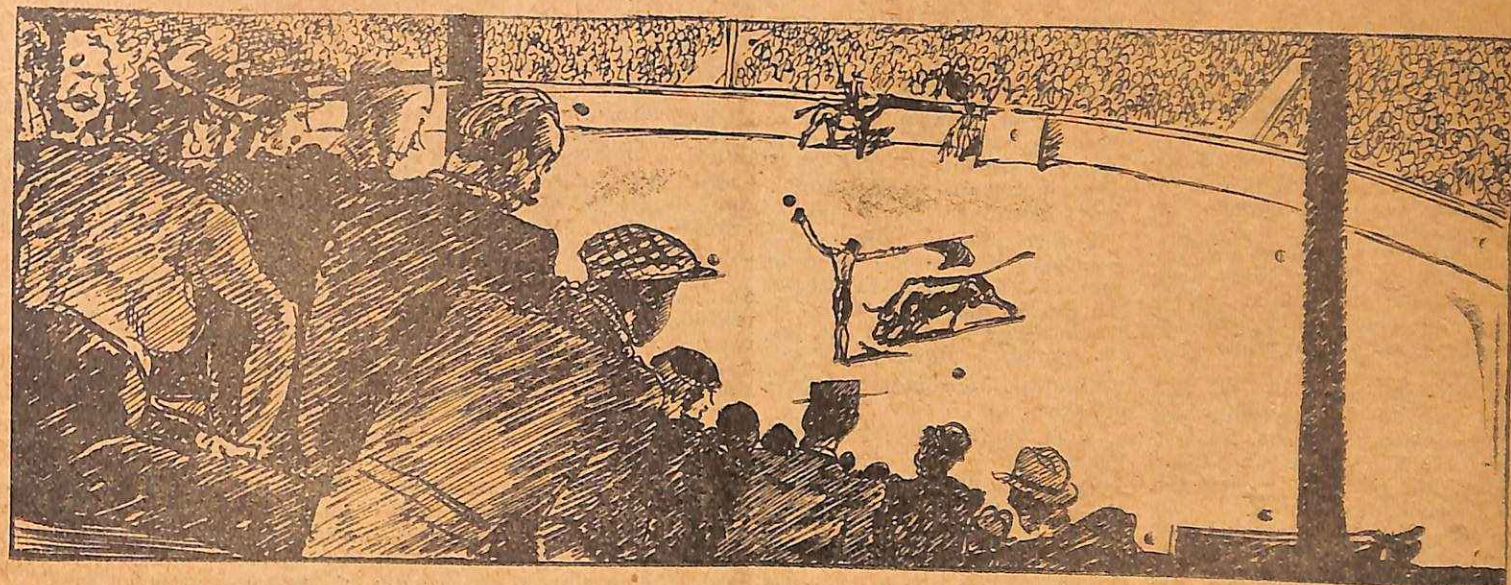
Η άστυνομία και πάλιν άρχισε να ψάχνι για τόν άπαιστο εγκληματία. 'Αλλά δεν μπόρεσε να κάνι τίποτε. Μόνι μετά λίγες μέρες εύρισκε το πτώμα του μικρού Ρόιτερ σε τρομερή χάλα και το παρέδιδε στους γονείς του, οι όποιοι κόντευαν να τρελλαθού από τη λύπη τους.

Κι' αυτά τά εγκλήματα εξακολουθούσαν σωστά δυο χρόνια ν' άναστατώνουν τους κατοίκους των γερμανικών πόλεων πού αναφέραμε. Καί τόσος ήταν ο φόβος τών γονέων ώστε είχαν πάψει να στέλνουν τά παιδιά τους στο σχολείο και τά φύλαγαν κλειδωμένα στο σπίτι τους.

Κι' ώστόσο είκοσι παδιά είχαν στραγγαλισθί στο μεταξύ αυτό, κατά τόν πιό άγριο τρόπο. Μά ο εγκληματίας ήταν μοιραίο μιά μέρα να πέσι στα χέρια της άστυνομίας. Μιά γυναίκα την έπομένη της εξαφάνισις του Τόμας Σνάιντερ, τού είκοστού θύματος του αδιστού, είχε αναφέρει τά έξής στην άστυνομία:

— Χθές το άπόγευμα είδα τόν μικρό Σνάιντερ νά συνοδεύεται από έναν ήλικιωμένο άνθρωπο, ο όποιος τόν κρατούσε από το χέρι και τού έ-

(Η συνέχεια εις την σελ. 1711)

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΝΤ' ΟΜΠΑΡΕΝΤ

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ

Μην περιμένετε από μένα να σ'ας πω τη γνώμη μου για τις ταυρομαχίες. Στο σπίτι, όποιος και πώς δεν μου άρέσουν ή ταυρομαχίες. 'Εκείνο πού καταλαβαίνω ό-στόσο είνε πώς δεν θά μπορούσω ποτέ να είμαι σ' αυτές ένας σοβαρός θεατής: δηλαδή ένα άφισιονάδο, όπως λένε οι Ισπανοί. 'Ε, τι θέλετε; Είχα κάποτε μιά παράξενη περιπέτεια μ' έναν άφισιονάδο, ο όποιος μάλιστα δεν ήταν Ισπανός. 'Οχι! 'Ηταν Μαρσεγιέ-

ζος. Μιά μέρα λοιπόν πήγα κι' εγώ, στις ταυρομαχίες του Πράντο. 'Εβλεπε κανείς εκεί πέρα τόν κόσμο να είνε σκαρφωμένος ακόμα κι' επάνω στους εδελύτους και στα πλατάνια πού στέλνιαν το άμφιθέατρο. 'Όσο για μένα, πήγα και κάθησα στην πιό ψηλή κερσίδα, για να μπορώ είνι να βλέπω και το στίβο και την πολυτάραχη και θυελλώδη θάλασσα του κόσμου.

Σε λίγο όμως έννοιασι την επιθυμία να στείλω στο διάβολο και τις ταυρομαχίες και τους ταυρομάχους, γιατί αυτό το θέαμα μου προκαλούσε ναυτία. Κι' έτσι όταν τ' άλογα τραβήξαν έξω από τη ματωμένη άρένα τόν πρώτο θυσιασμένο ταύρο, σηκώθηκα για να φύγω. Μά έσπευσε, για να περάσω, να ένοχλήσω τόν διπλανό μου, έναν χοντρό και κοίλαρο Μαρσεγιέζο, πού ξεφυσούσε σαν φώλια και πού δεν ένοσισε να τόν κουνήσι από τη θέσι του.

— Δεν θά μείνετε να δ'ητε τόν Μαρσεγιέζο; Μου είπε κατάπληκτος.

— Τόν Μαρσεγιέζο; 'Εκανε δειλά.

— Μά ναι, τόν περίφημο Μαρσεγιέζο! Μου έαναείπε. 'Α! Δεν έξερετε τόν Μαρσεγιέζο; και φεύγετε δίχως να τόν δ'ητε να σκοτώσι τόν ταύρο! Αυτό πιά είνε από τ' άπίστευτα!

Τό πρόσωπο του Μαρσεγιέζου ήταν κατακόκκινο από την άγανάκτησι, τη λύπη, τό θυμό και τη συμπόνια.

— Πάει καλά... ψιθύρισα. 'Ας μείνουμε για τόν Μαρσεγιέζο.

Και έανακάθησα στη θέσι μου. — 'Α, έτσι μπράβο! Φώναξε ο χοντόχοντρος κοίλαρος. Μά την αλήθεια, με στενοχωρήσατε...

Κι' όλόχαρος, άρχισε να μου διηγείται ένα σωρό ιστορίες για τά κατορθώματα του ταυρομάχου πού θά βλέπαμε σε λίγο.

Η φλυαρία του αυτές κόπησαν ξαφνικά, όταν άντήχσαν ή σάλπιγγες. Κι' άπότομα μέσα στη νεκρική σιωπή, ο ταύρος πού ήταν προωρισμένος για τόν σπαθί του Μαρσεγιέζο, χύμησε μέσα στην άρένα.

Ο Μαρσεγιέζο, ήταν πραγματικά άγιο ήρώματος: ήρωος, κομψός, είρωνικός, «δούλευε» πάντα στη μέση του στίβου, μπροστά στον επικίνδυνο αντίπαλό του. 'Επαίξε μαζί του, τόν έρέδισε, γλάνεσε «παρά τρία» από τά κέρατά του κι' έκανε τους θεατές να κρατάν την άναπνοή τους και να ανήνται από την άγωνία.

Τέλος ή σάλπιγγες άναγγείλαν τόν θάνατο — «λά μουέριε».

Ο ταυρομάχος τώρα «δούλευε» με μιά καταπληκτική ταχύτητα. Τό είδες του χόδησε άμέσως στα κέ-

ρατά του ταύρου ως τη λαβή! 'Αμέσως ο ταύρος άπόμεινε άκίνητος, βάφοντας με τόν ζεστό αίμα του την έανθηιά άμμο της «αρένας». 'Επειτα, έβγαλε από τόν στόμα ένα κύμα ραύρου αίματος. 'Ο Μαρσεγιέζο τότε, μ' ένα επίσημο βήμα, πήγε κοντά του, πίεσε με τόν δείκτη των χειρών του τά κέρατα του ταύρου κι' άνάγκασε τόν κεφάλι του να σκύβι, με μιά τραγική σοβαρότητα: αυτό ήταν ή όμολογία της ήττας...

— 'Εξαίρετα τότε το κεφάλι του ταύρου έγειρε λαξά, παράλυτο.

— Είδατε; Είδατε; Ψόφνος όρθιος! 'Ορθιος!.. Μου φώναξε κατακόκκινος ο Μαρσεγιέζος.

Μά ή φωνή του πνίγηκε γρήγορα μέσα στη θύελλα των φωνών του κόσμου πού έκανε σαν τρέλλος από τόν έξαλλο ένθουσιασμό του. Μέσα σ' αυτή την άπερίγραπτη φουρτούνα, οι βοηθοί έκομαν την οδρά και τόν ένα αντί του ταύρου και τά έδεχναν στους θεατές.

— 'Ε, τι λέτε τώρα για τόν Μαρσεγιέζο μου; 'Εκανε ο διπλανός μου. Είμαι βέβαιος πώς δεν χάσατε πού μείνατε!

Μά την πίστιν μου, όχι, δεν έχω χάσει. 'Ο Μαρσεγιέζο είχε ένθου-

σιάζει και μένα. 'Ηταν ένας δεξιό-τέχνης του σπαθιού! Ένας καλλιτέχνης.

— Είνε ύπερόχος! όμολόγησα. — Μόνι ύπερόχος; φώναξε ο Μαρσεγιέζος. Μά είνε καταπληκτικός, φίλε μου!

— 'Ο ύπερβολικός ένθουσιασμός του με πείραξε στα νεύρα.

— 'Ε, ναι, μά είνε λιγάκι καμπούρινος! τού είπα άπότομα.

— Καμπούρινος! 'Ο Μαρσεγιέζο καμπούρινος! Όφελιασε ο Μαρσεγιέζος με γουρλωμένα μάτια. Μά τι είνε αυτό πού λέτε; Πήτε καλύτερα πώς δεν μπορείτε να καταλάβετε τόν στίβο του! 'Α! είστε πολύ περίεργοι έσείς οι σημερινοί νέοι!

— Θεέ μου...

— Τι, Θεέ μου; Σ'ας άρέσουν καλύτερα ή κοούρες, ή;

Κι' εξακολουθώντας στόν ίδιο τόνο να κατηγορεί τις διασκεδάσεις της εποχής μας ως την ώρα πού χύμησε στην άρένα ο τρίτος ταύρος.

Ήταν ένας μικρός ταύρος από την Καταλάνη μ' ένα πελώριο κεφάλι, έρωτικό, μαύρο, πού κατίγωνε τά πλευρά του με τη φωνή της ούρας του. 'Η εξαφάνισις του στην άρένα σκώπησε πανταύ τόν πνιχτό. Μόλις τούλησαν να κάνουν μερικές «πάσες» οι βοηθοί του ταυρομάχου. 'Ο ταύρος έπαίξε διασκεδαστικά με τόν τόμο τους. Μ' ένα άνακάθο κι' άποφασιστικό κάλπαγμα και με χαμηλωμένα κέρατα γυμνός πάνω σ' αυτούς τους δειλούς αντίπαλους πού παρουτούσαν πάνω στην άμμο τις καπές τους.

— Νά πάρη ή δογή! ψιθύρισε ο Μαρσεγιέζος. Γυρνάει τόν άνθρωπό του.

— Δηλαδή, άπόρησα.

— Ναι, καμιά φορά, έτσι κάτω, στην Καταλάνη, μου έβλεπες ο διπλανός μου, οι αθηναϊστικοί «τορεόδοι» παίζουν με τους νοβίλλους. Καταλαβαίνετε λοιπόν; Αυτός ο ταύρος γυρνάει καπώ όλο του... 'Ασχημο αυτό! Πολύ άσχημο!

Οι «παιδαροί» προσάδθησαν να τόν έξερεβίσουν όσο μπορούσαν καλύτερα. 'Ο ταύρος όμως δεν ύστερεόταν και άνακάθο έξαί-

λιασε δυό αλογα.

Οι «παντεριλλέρος» κατόπιν δεν σταθήκαν πιά τυχεροί. Φαινόταν καθαρά ότι ο τρόμος βασίλευε στην «αρένα» κι' ότι όλοι είχαν πάθει ένα απεριόριστο «τράκ».

Όσο για τον ταυρομάχο, στεκόταν στην άκρη, κι' άφινε τους ανθρώπους του να κοράσσουν τον αντίπαλό του.

Αυτόν τον ταυρομάχο τον έλεγαν Ροδρίγο. Ήταν ένας κοντός καλοδωμένος άνθρωπάκος, που έτρεμε σύγκορμος κάτω από την πορφύρα και χρυσοστόλιστη στολή του.

Από ώρα έπρεπε να είχε μπη στο παγνίδι. Πολλοί θεαταί του το φώναζαν κάθε τόσο. Μά εκείνος δεν άκουγε κανένα. Τέλος, όμως, όταν χτύπησαν ή σάλπιγγες, ο Ροδρίγο αναγκάστηκε να προχωρήσει. Μά δεν έκοιλούσε από τον φόβο. Ήξερε πως αυτός ήταν η μόνη του προφύλαξη. Μία στιγμή, όστόσο, τράβηξε τον ταύρο πιά έξω κι' έκει, νευρικά, «χαντάωνε» μερικώς «πάσους» με τη «μουλέτα» που άφηναν αδιάφορο τον επικίνδυνο αντίπαλό του.

Ο ταύρος σέ λίγο άρχισε να σκάβη την άμμο με το δεξί πόδι του και να γέρνει το κεφάλι. Ο Ροδρίγο δεν θέλησε να χάσει την ευκαιρία. Τράβηξε νευρικά πάλι το σπαθί του και τρέχοντας, του το κάρφωσε στα πλευρά.

Το άμφιθέατρο ξέσπασε αμέσως σε βόρσιες.

— Φονιά! Δολοφόνο! Παληάνθρωπε! Χασάπη! Αντεροβγάλτη!...

— Σκοτώστε τον! Φώναζε μία γυναίκα!

— Τά λεφτά μας!

— Είνε σιγής!

Ο ταύρος όστόσο δεν είχε πάθει τίποτα. Μόνο που φαινόταν άγανακτισμένος. Σάν ένα ζώο που το πειράζουν οι μυγες, τινάχτηκε σύγκορμος και καρφώθηκε στο φράχτη, τρομοκρατώντας τους «βοηθούς» που είχαν μαζευτεί στο διάδρομο.

Οι θεαταί τότε ξέσπασαν σ' άκραντα γέλια και σε ζωηρές επευφημίες. Έπειτα άρχισαν να χειροκροτούν τον ταύρο.

Αυτή η ταπεινότητα έκανε τον «ματαδό» να τ'ά χάσει περισσότερο. Μόλις του έφεραν το δεύτερο σπαθί, έτρεξε άμεσως να το καρφώσει άδξεία στη ράχη του ταύρου. Κι' εκείνος, τ'ό πέταξε κι' αυτό «μαζού», όπως τ'ό πρώτο. Ο κόσμος τότε είδε τον άτυχο Ροδρίγο να βγάξει τ'ό μαντήλι του από τη μεταξωτή ζώνη του και να σκουπίσει τ'ό ιδρωμένο μέτωπό του.

Σ' αυτό τ'ό μεταξί, ο ταύρος μ' ένα ήσυχο τριποδισμό, έκανε τ'ό γύρο της «αρένας». Κάθε τόσο στεκόταν, μυρίζε τον άέρα και κίτταζε τριγύρω του. Κι' άξαφνα, χύμησε σάν άστραπή πάνω σ' ένα φρόφο αλγο. Ήταν έξαλλος από τ'ό θυμό του. Έσκυψε τ'ό κεφάλι και άγρια, με λύσσα, κάρφωσε τ'ά κέρατά του στο πάτωμα. Θάλαγε κανείς πως ήθελε να τ'ό ξεσκίσει. Ή γυναίκες στο άμφιθέατρο ξέσπασαν σε τρομαγμένες κραυγές.

Μά όχι. Μόλις ένιωσαν πως είχε να κάνει μ' ένα κούλο πάτωμα, ο ταύρος όπισθοχώρησε, άργά, έπισσημ, σάν να τ'ό είχε προσηνίσει σε βρωμιά ο θάνατος. Έπειτα κίτταζε τον κόσμο, κατόπιν πάλι τ'ό πάτωμα και γιά μία στιγμή στάθηκε σεσηπτός και άκίνητος.

Μία βαρεία σιωπή στενοχωρούσε

τώρα τον κόσμο. Ένα είδος πρωτογόνου φρίκης έσφιγγε την καρδιά των θεατών. Κι' έπειτα σιγά, σιγά, άπ' έδω κι' από κεί, ύψώθηκαν μερικοί ψίδυροι που άπλώθηκαν γρήγορα από τους διαδρόμους στις κερκίδες κι' από τ' άπάνω διαζώματα ως τ'ά πλατάνια που βράιναν από τον κόσμο.

Σέ λίγο, αυτό τ'ό μουρμουρητό, έγινε μία βόη βαρεία, άπειλητική, που όλο και μεγάλωνε. Κι' άξαφνα, όλα τ'ά στόματα, πρόφεραν τη λέξη που ξέφυγε κι' από τ'ό δικό μου. — Φτάνει!.. Φτάνει!..

Όμολογώ πως έτρεμα από τη συγκίνηση.

— Τι θά γίνει τώρα; Ρώτησα τ'ό Μαρσεγιέζο.

Ο «άφισιονάδο» ήταν κι' αυτός έξαλλος από τη συγκίνηση. Σεφυτούσε με δύναμη και κίτταζε την «αρένα» με γουρλωμένα μάτια.

— Τι θά γίνει; Έκανε. Μά δεν βλέπετε πως άνοιξαν;

— Άνοιξαν τί;

— Μά την πόρτα τ'ό διαδρόμου που βγάει στο σταύλο!..

Δέν καταλάβαινα τίποτα.

Μά κι' ο ταύρος δεν καταλάβαινε κι' αυτός πολλά πράγματα. Είχαν άνοιξει την πόρτα, που είχε κλειστή απότομα πίσω του, μόλις

είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

Είχε χυμώσει μέσα στην ήλιοφώτιστη «αρένα». Ήταν δυνατόν; Μπορούσε λοιπόν να ξαναγυρίσει στο σκοτεινό σταύλο του; Μήπως τ'ό είχαν στήσει καμιά παγίδα;

Γιά τελευταία φορά μύρισε τ'ό βαρύ άέρα της «αρένας». Έπειτα, μ' έναν άνόρεχτο τριποδισμό τράβηξε γιά την άνοιχτή πόρτα και κάθισε μέσα στο σκοτεινό διάδρομο.

μανία. Τ'ό άμφιθέατρο έμοιαζε μ' ένα δάσος που τ'ά αναταράζει ο βοριάς. Κι' άξαφνα, μία βροχή από πέτρες έπεσε μέσα στην «αρένα»!

Οι ταυρομάχοι όστόσο, κατά χλωμοί, περιμένα να κοπάση ή θύελλα. Ο Ροδρίγο, σκυφτός, κρατούσε σπασμωδικά τη «μαλέτα» του κι' είχε ένα ύφος σάν να βρισκόταν άλλοι. Ποιος ξέρει... Έβλεπε ίσως τ'ό θάνατό του. Τι τ'ό άπόμεινε να κάνει; Να τινάξει τ'ά μυαλά του ή να μείνει εκεί να λιθοβοληθή από τους έξαγριωμένους θεαταί; Μονάχα ο Μπαρρόε που έστεκε παράμερα, παρακαλούσε τον κόσμο, μ' άργές χειρονομίες να φανή έπιεικής. Μά ποιος συλλογίζονταν πιά τον Μπαρρόε;

Σας είπα, νομίζω, ότι είχα καθήσει ψηλά, στις τελευταίες θέσεις. Βρισκόμουν λοιπόν κοντά σ' ένα μισοσυγκραμένο τοίχο τ'ό άμφιθέατρου. Από αυτόν δέ, οι θεαταί που ήταν τριγύρω μου, έφωδίζονταν με μεγάλες και μικρές πέτρες.

Ο Μαρσεγιέζος τότε μου έφωδισε μία ματιά κι' ύστερα θέλησε να έμβη.

— Βρέ παιδιά, γιά σταθήτε! Φώναζε. Ένας «άφισιονάδο» πρέπει να κρατάει πάντα την ψυχραιμία του!..

Δυό από τους θεαταί, έκείνη τη στιγμή, είχαν ξεκολλήσει μία κορώνη από την ξερή λάσπη τ'ό παλιού τοίχου. Ο Μαρσεγιέζος, έτρεξε απότομα ύψος, μπροστά τ'ό θέα αυτής της πέτρας, άγρίεψε, πήδηξε όρθιος, άρπαξε την κορώνη από τ'ά χέρια των θεατών, τη γύρισε λιγάκι κι' έπειτα μ' ένα «άά» την έσφενδόνισε στην

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Η κορώνη, αντί να βαρέσει τον Ροδρίγο, έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ό Μπαρρόε.

Ο περίφημος ταυρομάχος, σωματώδης πάνω στην άμμο, σάν γερανόπληκτος.

Την άλλη μέρα έμαθα από τις εφημερίδες ότι ο Μπαρρόε είχε άστυνομία έδιδε χίλια φράγκα σ' όποιον ματωρούσε κείνον που είχε πετάξει την πέτρα...

Ένα μ' άβω τ'ό Μαρσεγιέζο μου, μά δεν μπόρεσα από τότε να

στιγμή, είχαν ξεκολλήσει μία κορώνη από την ξερή λάσπη τ'ό παλιού τοίχου. Ο Μαρσεγιέζος, έτρεξε απότομα ύψος, μπροστά τ'ό θέα αυτής της πέτρας, άγρίεψε, πήδηξε όρθιος, άρπαξε την κορώνη από τ'ά χέρια των θεατών, τη γύρισε λιγάκι κι' έπειτα μ' ένα «άά» την έσφενδόνισε στην

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Η κορώνη, αντί να βαρέσει τον Ροδρίγο, έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ό Μπαρρόε.

Ο περίφημος ταυρομάχος, σωματώδης πάνω στην άμμο, σάν γερανόπληκτος.

Την άλλη μέρα έμαθα από τις εφημερίδες ότι ο Μπαρρόε είχε άστυνομία έδιδε χίλια φράγκα σ' όποιον ματωρούσε κείνον που είχε πετάξει την πέτρα...

Ένα μ' άβω τ'ό Μαρσεγιέζο μου, μά δεν μπόρεσα από τότε να

στιγμή, είχαν ξεκολλήσει μία κορώνη από την ξερή λάσπη τ'ό παλιού τοίχου. Ο Μαρσεγιέζος, έτρεξε απότομα ύψος, μπροστά τ'ό θέα αυτής της πέτρας, άγρίεψε, πήδηξε όρθιος, άρπαξε την κορώνη από τ'ά χέρια των θεατών, τη γύρισε λιγάκι κι' έπειτα μ' ένα «άά» την έσφενδόνισε στην

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Η κορώνη, αντί να βαρέσει τον Ροδρίγο, έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ό Μπαρρόε.

Ο περίφημος ταυρομάχος, σωματώδης πάνω στην άμμο, σάν γερανόπληκτος.

Την άλλη μέρα έμαθα από τις εφημερίδες ότι ο Μπαρρόε είχε άστυνομία έδιδε χίλια φράγκα σ' όποιον ματωρούσε κείνον που είχε πετάξει την πέτρα...

Ένα μ' άβω τ'ό Μαρσεγιέζο μου, μά δεν μπόρεσα από τότε να

στιγμή, είχαν ξεκολλήσει μία κορώνη από την ξερή λάσπη τ'ό παλιού τοίχου. Ο Μαρσεγιέζος, έτρεξε απότομα ύψος, μπροστά τ'ό θέα αυτής της πέτρας, άγρίεψε, πήδηξε όρθιος, άρπαξε την κορώνη από τ'ά χέρια των θεατών, τη γύρισε λιγάκι κι' έπειτα μ' ένα «άά» την έσφενδόνισε στην

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Η κορώνη, αντί να βαρέσει τον Ροδρίγο, έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ό Μπαρρόε.

Ο περίφημος ταυρομάχος, σωματώδης πάνω στην άμμο, σάν γερανόπληκτος.

Την άλλη μέρα έμαθα από τις εφημερίδες ότι ο Μπαρρόε είχε άστυνομία έδιδε χίλια φράγκα σ' όποιον ματωρούσε κείνον που είχε πετάξει την πέτρα...

Ένα μ' άβω τ'ό Μαρσεγιέζο μου, μά δεν μπόρεσα από τότε να

στιγμή, είχαν ξεκολλήσει μία κορώνη από την ξερή λάσπη τ'ό παλιού τοίχου. Ο Μαρσεγιέζος, έτρεξε απότομα ύψος, μπροστά τ'ό θέα αυτής της πέτρας, άγρίεψε, πήδηξε όρθιος, άρπαξε την κορώνη από τ'ά χέρια των θεατών, τη γύρισε λιγάκι κι' έπειτα μ' ένα «άά» την έσφενδόνισε στην

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Η κορώνη, αντί να βαρέσει τον Ροδρίγο, έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ό Μπαρρόε.

Ο περίφημος ταυρομάχος, σωματώδης πάνω στην άμμο, σάν γερανόπληκτος.

Την άλλη μέρα έμαθα από τις εφημερίδες ότι ο Μπαρρόε είχε άστυνομία έδιδε χίλια φράγκα σ' όποιον ματωρούσε κείνον που είχε πετάξει την πέτρα...

Ένα μ' άβω τ'ό Μαρσεγιέζο μου, μά δεν μπόρεσα από τότε να

στιγμή, είχαν ξεκολλήσει μία κορώνη από την ξερή λάσπη τ'ό παλιού τοίχου. Ο Μαρσεγιέζος, έτρεξε απότομα ύψος, μπροστά τ'ό θέα αυτής της πέτρας, άγρίεψε, πήδηξε όρθιος, άρπαξε την κορώνη από τ'ά χέρια των θεατών, τη γύρισε λιγάκι κι' έπειτα μ' ένα «άά» την έσφενδόνισε στην

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Η κορώνη, αντί να βαρέσει τον Ροδρίγο, έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ό Μπαρρόε.

Ο περίφημος ταυρομάχος, σωματώδης πάνω στην άμμο, σάν γερανόπληκτος.

Την άλλη μέρα έμαθα από τις εφημερίδες ότι ο Μπαρρόε είχε άστυνομία έδιδε χίλια φράγκα σ' όποιον ματωρούσε κείνον που είχε πετάξει την πέτρα...

Ένα μ' άβω τ'ό Μαρσεγιέζο μου, μά δεν μπόρεσα από τότε να

στιγμή, είχαν ξεκολλήσει μία κορώνη από την ξερή λάσπη τ'ό παλιού τοίχου. Ο Μαρσεγιέζος, έτρεξε απότομα ύψος, μπροστά τ'ό θέα αυτής της πέτρας, άγρίεψε, πήδηξε όρθιος, άρπαξε την κορώνη από τ'ά χέρια των θεατών, τη γύρισε λιγάκι κι' έπειτα μ' ένα «άά» την έσφενδόνισε στην

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Η κορώνη, αντί να βαρέσει τον Ροδρίγο, έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ό Μπαρρόε.

Ο περίφημος ταυρομάχος, σωματώδης πάνω στην άμμο, σάν γερανόπληκτος.

Την άλλη μέρα έμαθα από τις εφημερίδες ότι ο Μπαρρόε είχε άστυνομία έδιδε χίλια φράγκα σ' όποιον ματωρούσε κείνον που είχε πετάξει την πέτρα...

Ένα μ' άβω τ'ό Μαρσεγιέζο μου, μά δεν μπόρεσα από τότε να

στιγμή, είχαν ξεκολλήσει μία κορώνη από την ξερή λάσπη τ'ό παλιού τοίχου. Ο Μαρσεγιέζος, έτρεξε απότομα ύψος, μπροστά τ'ό θέα αυτής της πέτρας, άγρίεψε, πήδηξε όρθιος, άρπαξε την κορώνη από τ'ά χέρια των θεατών, τη γύρισε λιγάκι κι' έπειτα μ' ένα «άά» την έσφενδόνισε στην

Με μία απεριόριστη άγωνία παρακολούθησα την τροχιά τ'ό βλήματος...

Η κορώνη, αντί να βαρέσει τον Ροδρίγο, έσπασε τ'ό κεφάλι τ'ό Μπαρρόε.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΙΕΡΟΣΥΔΙΑ

ΤΟΥ Α. Τ' SERSTEVENS

ΕΚΕΙΝΟΙ που παρακολούθουν τον Φαμπιάν, που τ'όνομα του είναι γραμμένο με χρυσά γράμματα στη μετώπη κάθε «κορρίντας». Δεν υπήρχε κανείς άλλος πιά επίδείξις τεχνίτης άπ' αυτόν στο σπαθί. Ή «πάσσο» του ήταν πάντα έπιεικώς δυνατός κι' έσφιγγαν την καρδιά και τ'ό πιά αδιάφορο θεατού. Κάθε φορά που τ'ό σπαθί του περνούσε πάνω από τη ράχη τ'ό ταύρου, ένα βροντόφωνο «Ολέ!» έξεστούσε στις κερκίδες, εις ένδειξη θαυμασμού γιά τ'όν ταυρομάχο που χαιρέτούσε τον κόσμο με τ'ά πόδια του σ' ένα «άα».

Ο αντίπαλός του έκείνο τον καιρό ήταν ο έπίσης περίφημος «Αλόντσο Φαμπιάν», ένας «άτολγχνος» από τη Σεβίλλη. Ήταν μ'ά την αλήθεια, ένας υ

πέρχοχος «ματαδό» και οι θεατρικοί τρόποι του, τ'ό έξασφάλιζαν πάντα τ'ά χειροκροτήματα τ'ό δχλου. Στ'ό «καλ-λέο» δεν είχε τον δμοίο του.

Τυλίγε την κόπα του γύρω από τα νεφρά του και τραβούσε πάνω στον ταύρο, άποφεύγοντας τ'ά κέρατά του με μ

κρά χορευτικά βήματα που έστρέλλαν τον κόσμο. Έ

Ε λ λ η ν ο α ι γ υ π τ ι α ν. Αλεξάνδρειαν. — Νά μ'ά βρέχετε τ'ά δάκτυλά σας πρωτίτως και τ'ά τ'ά άλείφετε με pâte de Zinc. Κατ'ά πάσαν πιθανότητα ή πάθησις όφειλεται εις έγκαυμα από την κατάρχησιν τ'ό eai oxygénée.

Σ. Τ. Άστρον. — Χρειάζομαι περισσότερας πληροφορίας και λεπτομερεστέρως. Από μακράν δεν μπορώ να σας είπω άλλο τί χωρίς να σας έξετάσω, παρ'ά να κάνετε τοπικά κούλα λουτρά. Τρέφεσθε έπίσης καλώς και φορτίτε άναρτήρα πρ'ός τ'ά έάνω.

Μ ι κ ρ ό ν. — Νά τρέφεσθε καλά. Σας συνιστώ έπίσης θαλάσσια λουτρά, άλλ'όχι με κοπιώδες κολύμβημα. Νά μ'ά περιπατήτε πολύ, και ν'ά άποφεύγετε τ'ους μεγάλους κόπους. Διά περισσότερας οδηγίας χρειάζεται ιατρική έξετασις.

Μ α κ ε δ ό ν α, Δράμαν. — Σας παραπέμπω εις τ'άς οδηγίας, τ'άς όποιας δίδω εις τ'ό φύλλον αυτό σήμερον εις τον ύπό τ'ό ψευδώνυμον «Χίον».

Ζ η τ α, Κάτω Άχαϊαν. — Είμαι πληρέστατα σύμφωνος καθ'όλα με τ'ους κ. κ. συναδέλφους μου και δεν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο, παρ'ά ν'ά έκείνοι τ'ό έγκρίνουν, οι όποιοι είνε καταλλήλοτεροι έμοι διά τ'ά παρακολούθησιν την κατάστασίν σας, να σας ύποβάλουν εις την θεραπείαν τ'ό Calceum επί 10

— 15 ήμέρας, με ίσοχρονον διακοπήν και επανάληψιν επί άσκεινών χυμών. Τίποτε άλλο.

Αντίπαλος τ'ό Άντρέ Παλμέρο, ήταν ο έπίσης διάσημος ταυρομάχος Άλόντσο Φαμπιάν...

Και τ'ό θά τ'ό κάνετε, κύριοι! Τους ρώτησε ο άρχιεπίσκοπος αστισμένος.

Γιά να τ'ό κρατήσουμε πάνω από τ'ό κεφάλι τ'ό Άλόντσο Φαμπιάν, τ'ό άπάντησαν, και να τ'ό δείξουμε έτσι τη μεγάλη λατρεία μας!

Ο άγιος άνθρωπος έγινε εαφνικά πιά κόκκινος από τ'ό ράσο του. Έφερε τ'ό χέρι στο λαιμό του σάν να πνιγόταν.

Καί τ'ό θά τ'ό κάνετε, κύριοι! Τους ρώτησε ο άρχιεπίσκοπος αστισμένος.

Γιά να τ'ό κρατήσουμε πάνω από τ'ό κεφάλι τ'ό Άλόντσο Φαμπιάν, τ'ό άπάντησαν, και να τ'ό δείξουμε έτσι τη μεγάλη λατρεία μας!

Ο άγιος άνθρωπος έγινε εαφνικά πιά κόκκινος από τ'ό ράσο του. Έφερε τ'ό χέρι στο λαιμό του σάν να πνιγόταν.

Η άλλες έπαρχίες λάτρευαν ή μισέσ τον Φαμπιάν κι'ή άλλες μισέσ τον Παλμέρο. Μά και σέ κάθε πόλη, ο καθένας από τ'ους δύο ταυρομάχους είχε τ'ους φανατικούς θαυμαστές του κι' αυτό τ'ό δημιουρνούσε άτελείωτους καυγάδες στις έφημερίδες, στα καφενεία και στις δημόσιες πλατείες. Έφταναν μάλιστα στο σημείο να λένε πως αν ο βασιλιάς άγαπούσε τον Παλμέρο, ή βασίλισσα προστάτευε τον Φαμπιάν.

Φαντάζεται λοιπόν κανείς τ'ά χαρά τ'όν Σεβιλλιάνων, όταν έμαθαν ότι ο άγαπημένος τους Άλόντσο θ'ά έρχόταν στ'ά Τρίανα γιά να φιλήσει τον πατέρα του και τη μητέρα του και να εύχαριστήσει τη «Βίρ-χεν», την παρθένου που τον έσωσε τ'όσες φορές και τ'ό έδωσε τ'όση δόξα.

Αυτή ή ιδέα ήταν τ'ό «άποδεαδό» τ'ό Φαμπιάν, δηλαδή όπως λέμε σήμερα τ'ό «μάνατζέρ» του. Ήθελε να ξεσηκώσει σ' όλη την Ισπανία μία θορυβώδη ρεκλάμα γιά τ'όν ταυρομάχο, γύρω από τ'ή θριαμβευτική ύποδοχή που θά τ'ό έκαναν οι Σεβιλλιάνοι.

Κι' αλήθεια, ένα δολέκληρο θεατρικό τρόποι του, τ'ό έξασφάλιζαν πάντα τ'ά χειροκροτήματα τ'ό δχλου. Στ'ό «καλ-λέο» δεν είχε τον δμοίο του.

Τυλίγε την κόπα του γύρω από τα νεφρά του και τραβούσε πάνω στον ταύρο, άποφεύγοντας τ'ά κέρατά του με μ

κρά χορευτικά βήματα που έστρέλλαν τον κόσμο. Έ

Ε λ λ η ν ο α ι γ υ π τ ι α ν. Αλεξάνδρειαν. — Νά μ'ά βρέχετε τ'ά δάκτυλά σας πρωτίτως και τ'ά τ'ά άλείφετε με pâte de Zinc. Κατ'ά πάσαν πιθανότητα ή πάθησις όφειλεται εις έγκαυμα από την κατάρ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΛΗΤΙΣ ΠΟΥ ΔΙΗΓΟΥΝΕ ΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ

(Η ζωή της λαοφιλήτης ευνουμένης του βασιλέως της 'Αγγλίας Καρόλου Β')

ΣΦΑΛΩΣ, δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἄλλη γυναῖκα σὸν κόσμο πὺν νὰ εἶχε τὴν καταιπληκτικὴν τύχη τῆς Ἐλενορ Γκουίν, τῆς μικρῆς ποιήτριας πορτοκαλιῶν, ἡ ὁποία σὲ ἡλικία δέκα ἐφτά χρόνων κυβερνοῦσε τὴν Βρεταννικὴν Αυτοκρατορίαν καὶ τὴν Ἰρλανδίαν, χάρις στὴν ἀναμνηστικὴν ἐπιδρασὶς τῆς ἑνῶς ἀπὸ τοὺς ἐξυπνότερους βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας...

Ὁ πατέρας τῆς Ἐλενορ ζοῦσε μὲ τὴν ἐπατεία. Ἡ μητέρα τῆς ἦταν σχεδὸν γυναῖκα τοῦ δρόμου. Ἡ Νέλλ—ὅπως φώναζαν χαϊδευτικὰ τὴν Ἐλενορ—ἦταν μόλις δύο χρόνων, ὅταν μιὰ μέρα ἡ μητέρα τῆς, ἀπάνω σὸν μεθῆσι τῆς, ἔβρισκε μέσῳ στὴ λίμνη τοῦ Τσέλσι καὶ πνίγηκε. Ἡ μικροῦλα μεγάλωσε, χωρὶς κανεὶς νὰ ἐνδιαφερόθῃ ἢ νὰ φροντίσῃ γι' αὐτή, ἀφημένη στὴν τύχη τῆς, πενιμαμένη καὶ ἐλεεινὴ. Ὁ ἀφελὴς πατέρας τῆς ποτε τὴν ἔδρανε καὶ ποτε τὴν καλότιανε γιὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ πωλᾷ πορτοκαλλία στὴν εἰσοδὸ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Ἐτοίχε σὲ ἡλικία ἑξῆς χρόνων, ἡ μικρὴ Νέλλ συντηροῦσε τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν ἑαυτὴ τῆς. Ἦταν ἕνα κοριτσάκι ἐξαιτίας ὡμορφίας καὶ τραβοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν ἡθοποιῶν τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου μὲ τὴ χάρι τῆς καὶ τὴς ἐξυπνῆς ἀπαντήσεις τῆς.

Μιὰ μέρα, ὁ Λόρδος τοῦ Ντόρσετ, ὁ ὁποῖος ἀφιμύζονταν ὡς προστάτης τοῦ δραματικοῦ θεάτρου, ἔβρισκε νὰ δὴ τὴν ὡμορφὴ πορτοκαλλίου, ἡ ὁποία μὲ τὸ καλαθάκι τῆς εἶχε πλησιάσει στὴν πόρτα τοῦ ἀρσιεῖο. Ἡ Νέλλ ἦταν τότε δέκα ἐφτά χρόνων, ἀπάνω στὴν ἀνθιστὶ μιὰς ἀσχημάτιστης ὡμορφίας, μιὰς ὡμορφίας τέτοιας, πού ὁ ἀλλοτρίως κοιμημένος δὲν τὴν εἶχε συναντήσει ἀκόμα οὔτε καὶ σ' αὐτὰ τὰ σαλόνια τοῦ παλατιοῦ. Στάθηκε γοητευμένος καὶ τὴ ρώτησε μὲ καλωσύνη, τί μποροῦσε νὰ κάνῃ γι' αὐτήν. Ἐξείνη δὲν ζήτησε χρηματικὴ βοήθεια, μόνο τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία τῆς ν' ἀνεβῇ στὴ σκηνή. Ἡ μικροῦλα τοῦ φάνηκε ἔξυπνη καὶ διακεταστικὴ καὶ μίλησε γι' αὐτὴν στὸν Κάρολο Χάρτ, τὸν τότε διευθυντὴ τοῦ θεάτρου. Μετὰ λίγες μέρες ἡ Νέλλ προσελήφθη σὸν θίασο γιὰ νὰ παίξῃ ἕνα μικρὸ ρόλο σὸν νεὸ ἔργο πού παιζόταν τότε.

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἡ σταδιοδρομία τῆς Νέλλ ὑπῆρξεν ἀληθινὰ καταιπληκτικὴ. Σὲ διάστημα δύο μηνῶν, ἡ ὡμορφὴ καὶ ἔξυπνη μικροῦλα εἶχε γίνει τὸ εἶδωλο τῶν Λονδρέζων. Ὁ Σαμουήλ Πέπες ἕως διασημὸς χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔγραψε: «Ποτέ δὲν παιζόταν μὲ τόσο τέχνη, ἕως κομικὸς ρόλος, ὅπως τὸν ἔπαιξε ἡ μικρὴ Νέλλ. Τόσο δὲ τὴν ἐπαινοῦσαν ὅλοι, ὥστε ὁ βασιλεὺς ἀπεφάσισε νὰ πᾶν ὁ ἴδιος σὸν θεάτρον γιὰ νὰ δῇ τὴ νεαρή ἡθοποιό, ἡ ὁποία εἶχε ξεπερνᾷ τοὺς ὑπάρχουσους.

Οἱ θεαταὶ ὑποδέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμό τὴν εἰσοδὸ τοῦ βασιλέως σὸν θεατρεῖο. Ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ ἐνθουσιασμός ἔγινε φρενίτικος ὅταν ἡ Νέλλ Γκουίν βγήκε στὴ σκηνή. Μ' ἀδιαφορία στὴν ἀρχὴ ὁ βασιλεὺς δὲν προσέχε πολὺ σὸν ἔργο πού παιζόταν, μόνο κουβεντάρισε μὲ τοὺς ἀντιπάλους του. Σὲ λίγο ὅμως τὸ πάξιμο τῆς Νέλλ τράβηξε τὴν προσοχὴ του. Ἀκούμπησε στὴν ἀκρὴ τοῦ θεατρεῖο του καὶ μὲ περιέργεια, κατόπιν μὲ καταιπληκτικὴ παρηκολούθησε τὸ ἀσχημάτιστο παιζίμιο τῆς νέας. Ἡ ἀρχικὴ ἀδιαφορία του ἔγινε εὐκρινὴς θαυμασμός καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἡ Α. Μ. δὲν ἀπαξίωσε νὰ πᾶν ὁ ἴδιος σὸν καμπαρίνι τῆς Νέλλ γιὰ νὰ τὴν συγχαρῇ...

Πολλὰ ἔχουν γοργῇ ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς διηγηματογράφους γιὰ τὴ «Πιστὴν πτέρυγα τῶν ἀνατόρων τοῦ Οὐάιτχολλ». Τὸ τμήμα αὐτὸ τοῦ παλατιοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ δαιδαλώδεις διαδρόμους καὶ αἰθούσες στίς ὁποῖες χάνεται κανεὶς. Κάποια Μίσσις Τσίφρινς εἶχε τὴν ἐποπτεία τοῦ τμήματος αὐτοῦ τῶν ἀνατόρων. Ἡ δουλειὰ τῆς ἦταν νὰ δὴγῃ στὸν λαβύρινθο αὐτὸ ὥς τὰ ἰδιαιτέρως διαμερίσματα τοῦ βασιλέως, τοὺς ἐπισκέπτας τοὺς ὁποῖους ἡ Α. Μεγαλειότης ἐπιθυμοῦσε νὰ δεχθῇ μυστικὰ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του. Ἐ.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος Β'

τοὶ κάποιο βράδυ, ἡ Μίσσις Τσίφρινς ἀνέλαβε νὰ εἰσαγάγῃ κρυφὰ σὸν παλάτι τὴ νεαρή ἡθοποιό τοῦ θεάτρου τοῦ Ντρέου Λέυν. Στὸ διάστημα τῆς πρώτης αὐτῆς συνεντεύξεως ἔγινε καὶ ὅλας ἡ τελεία ὑποταγὴ τοῦ ἰδιοτρόπου καὶ αἰσθηματικῆς βασιλέως στὴν γοητευτικὴ ἡθοποιό. Ἀπὸ τότε ἡ πρώην μικρὴ ἀλήτης τῶν δρόμων ἔγινε ἡ κυρίαρχος τῆς καρδίας τοῦ βασιλέως καὶ κυβερνοῦσε τὴν Ἀγγλία!

Ὁ Κάρολος ἐπέλυσε καὶ τὴς ἐλάχιστες ἐπιθυμίες τῆς. Δὲν ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του τὴν ὁποία εἶχε παντρευθῇ γιὰ πολιτικούς λόγους καὶ ἡ ὁποία δὲν τοῦ εἶχε δώσει παιδιὰ. Εἶχε πολλὰς ἐρωμένες μετὰ τὸν γάμον τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ τόπου, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν ἐξασκοῦσε σ' αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ὁποία ἐξασκοῦσε ἡ Νέλλ. Μονάχα μὲ τὴν ἀφιλοκερδῆ, τὴν ἀμόρφωτη, ἀλλὰ εὐκρινὴ καὶ μεγαλόφυχη φτωχοῦλα τοῦ Τσέλσι, ὁ βασιλεὺς συζητοῦσε γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους. Καὶ πάντοτε ἀκολουθοῦσε τὴ συμβουλὴ τῆς.

Ἡ νέα ἀγαπῶσα τὸν βασιλέα καὶ δὲν ζήτοῦσε τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς. Μολοντοῦ ἦταν ἀγαπώμενη—δὲν ἤξερε νὰ γράφῃ καὶ τ' ὄνομά της—ὡστόσο ἡ κορὴ τῆς ἦταν τόσο ὀρθὴ ὥς καὶ τοῦ πιο ἐμπειρομένου Προβυμπουργοῦ. Ἦξερε τὸ λαὸ γιὰ τὴν ἀνῆκε στὴν τάξιν του. «Εἰμαι μιὰ ἀτλή Ἀγγλίς», εἶπε γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς μὲ μετριοφροσύνη.

Μὲ τὴς πολυτίμες συμβουλὰς τῆς, ὁ ἀδίαφορος, χωρὶς θέλησι ἄλλα χαριτωμένος Ἡγεμὼν κατόρθωσε νὰ διευθετήσῃ τὴς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικῆς διχονοίας, ἡ ὁποία εἶχαν στείλῃ τὸν πατέρα του στὴ λαίμητομο καὶ ἐμπελον νὰ στείλουν κατόπιν τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἰάκωβο στὴν ἐξορία.

Τὸ πρῶτον παιδί πού ἡ μικρὴ Νέλλ ἔφερε σὸν κόσμο, σερεῶσε, ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Βασιλικοῦ ἔραστον τῆς. Παρὰ τὴς ἀντιτάσεως τῆς ὁ βασιλεὺς ἔδωσε σὸν παιδί τὸν τίτλον τοῦ Δουκὸς τοῦ Σαίντ Ἀλμπαν. Ταυτοχρόνως βασιάνισε πολὺ τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βρῇ τί τιμὲς μποροῦσε νὰ δώσῃ στὴν μικρὴ φίλιν του. Ἐξείνη ὅμως δὲν θέλησε νὰ δεχθῇ τίποτε. Ὁ Κάρολος δυσχερῆσθηκε θέλησε νὰ τὴν ὀνομάσῃ Δουκίσσαν καὶ νὰ τῆς δώσῃ ἕνα μεγάλον ἀξίωμα μέσῳ στὴ Βασιλικὴ Αὐλή. Ἐξείνη ἀρνιήθηκε. Ἐνοῦσε νὰ μείνῃ ἡ «Νέλλ Γκουίν» καὶ τίποτε ἄλλο. Τότε ὁ βασιλεὺς θύμωσε. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐξέφρασε τὴν δυσανεξία του καὶ ἐπὶ ἐξομολογῶν δολοφονίας δὲν δέχτηκε τὴ φίλιν του. Ἡ Νέλλ μὲ βαρεία καρδιά ἀποτραβήχθηκε, μὰ δὲν ὑποχώρησε. Κ' ἐπέστρεψε σὸν θεάτρον. Ἐκεῖ εἶχε νέους θιασίμους, ἔγινε πρωταγωνίστρια. Τὸ κοινὸν τὴ λάτρευε καὶ κάθε βράδυ τὴν ἀποθεῖνε.

Πρῶτος τέλος ὁ βασιλεὺς ὑπέκυψε. Δὲν μποροῦσε πια νὰ ζήσει χωρὶς τὴν γελοστή, ἔξυπνη, μικροὺ συμβουλό του. Ἐτοίχε ἡ Α. Μεγαλειότης καὶ δὲν ἡ μικρὴ ἀλήτης ζήτησε πρῶτος τὴν συμπύλινσιν. Ἡ ἐλάνοδος τῆς στὴν Βασιλικὴ εὐνοία ἔγινε δεκτικὴ μ' ἐνθουσιασμό ἀπὸ τὸν κόσμο. Ὁ λαὸς ἦταν ἀγανακτισμένος μὲ τὴς συμπεριφορὰς τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία περιτριγυρίζαν τὸν βασιλέα. Ἐνῶ ἡ Νέλλ, ὅπως ἤξερε ὅλοι, δὲν ζήτοῦσε τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτὴ τῆς. Μοναδικὸ μέλημά της ἦταν ἡ εὐθυμία τοῦ λαοῦ.

«Ὅταν ἀνέβηκε τὴ βασιλικὴ εὐνοία ἡ Νέλλ, ἐξαφάνθη ἐντατικῶς ἐξ ἰδίας πείρας τὰ βάσανά της, τὴ δυστυχία τους, ἤξερε ὅτι ἦσαν οἱ σκλάβοι τῶν πλουσίων γαιοκτημόνων. Ἐπεισε τὸν βασιλέα νὰ χρίσῃ λαϊκὰς κατοικίας νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ Νόμου τὴν ἀμοιβή τῆς ἐργασίας καὶ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴς ἀσθενεῖς καὶ συχνὰ ἀδικεῖς τιμωρίες μὲ τὴς ὁποῖες βασανίζονταν ὁ φτωχὸς λαός.

Τὸ δνερὸν τῆς Νέλλ ἦταν νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιον πολίτευμα ὥστε κανεὶς Ἀγγλὸς νὰ μὴ βορῇ χωρὶς τὸ φρονίμιο του. Σκέψις δική της ἦσαν καὶ τὰ λαϊκὰ συσσίτια.

Κανεὶς ὑπονοεῖ δὲν εἶχε τόσο ἐπιβολὴ ἑλάνω σὸν Κάρολο ὥς ἡ Νέλλ. Ὁ βασιλεὺς ἦταν ἕνας ἀνεκτικός, καλοκαρδὸς ἄνθρωπος καὶ χάρις στίς φρονίμες συμβουλὰς τῆς Νέλλ, ἀφροσύνη σὸν καλὸ τοῦ λαοῦ του. Ἐτοίχε ὁ Ἐδμόνδος πρίγκιψ Τσάρλς—ὅπως τὸν εἶχαν ὀνομάσει ἔγινε ὁ πῶς λαοφίλης ἀπ' ὅλους τοὺς Ἀγγλῶν βασιλεῖς.

Ὡστόσο ὁ Κάρολος δὲν ὑπῆρξε

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώσται μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειρὰν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλυτέρων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτάς ὥστε νὰ γίνουν κάτοχοι ὅλης τῆς παλαιᾶς σειρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς δόσους προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσαρα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μὲ πέντε μόνον δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἑξ δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΔΡΘΟΥΡΟΥ
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ
Η ΜΟΝΜΑΡΤΗ
Η ΣΟΝΙΑ

(δύο τόμοι ἑκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας

καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πού τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. ἑκαστὸν διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Ἐποφελήθητε ὅλοι τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιῶνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ἕνα δὲν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ἀπὸ αἰῶνων ἐφορᾶται στὴ Κίνα, μιὰ πολὺ περίεργη αἰγίσ, ἡ «αἰγίσ» τῶν πιστῶν τοῦ «κόσμου».

Οἱ ὁδοὶ τῆς αἰγίσσεως αὐτῆς, στίς ὁποῖες συγκαταλέγονται καὶ πολλὰς Κινέζες, τυφλώνονται μόνοι τους, μ' ἕνα μικρὸ δὲν ὄργανον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσχημένον, τὸ ὁποῖον πυροῦν στὴ φωτιά καὶ ὡς μυστήριον.

Τὸ ὄργανον αὐτὸ τῆς τυφλῆς αἰγίσσεως θεωρεῖται ὡς ἱερὸ φέτα, καὶ ἔχον δὲ πάντοτε οἱ τυφλοὶ αὐτοὶ καλὸν ὄργανον, καὶ ἀνοίγει καὶ τὸ φθινόπωρον.

πάντοτε πιστὸς στὴ Νέλλ. Ἀλλὰ καὶ οὔτε ἀγάπησε πραγματικῶς ἄλλαν γυναῖκα. Ἡ ἀστιάθειά του ὀφείλεται ἴσως σὸν ἔκφυλο περιβάλλον σὸ ὁποῖο ζοῦσε. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ κάθε ἀπιστία του πήγαινε ταπεινὰ καὶ τῆς ζήτησε συνγάμην. Καὶ γύρευε κοντὰ τῆς τὴ παρηγορίαν καὶ τὴς συμβουλὰς πού μονάχα αὐτὴ μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ.

Ὁ Κάρολος Β' πέθανε σὲ ἡλικία πενήντα πέντε χρόνων μετὰ μιὰ σύντομη ἀρρώστεια κατὰ τὴν ὁποία ἡ Νέλλ τὸν νοσηλεύεσε μέρα καὶ νύχτα μὲ ἀφοσίωσιν, ἀκούραστη καὶ ὑπομονητικῇ. Ἡ τελευταία σκέψις τοῦ ἦταν γιὰ τὴν μικρὴ φίλιν του. Λίγες στιγμὲς πρὸ τοῦ πεθάνει, ψιθύρισε σὸν ἀδελφὸ του, τὸν μέλλοντα βασιλέα.

— Μὴν ἀφήσεις τὴν μικρὴ μου Νέλλ νὰ δυστυχίσῃ!

Ἐτοίχε στίς τελευταῖες στιγμὲς του, οὔτε τὴς εὐκόλες ἐρωτικῆς κατακτήσεις του σκέφθηκε, οὔτε τὴς σοβαρῆς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Ἡ καρδιά του ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἀφιλοκερδῆ φίλιν του, ἡ ὁποία εἶχε ἀρνιθῇ νὰ δεχθῇ χρήματα, τίλους καὶ τιμὲς.

Ἡ Νέλλ δὲν ἔζησε πολὺ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Ἐνας χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς τῆς γράφει σχετικῶς: «Ἀπὸ τότε πού ὁ βασιλεὺς ἀρρώστησε, ἡ Νέλλ γίνεται ὁλοένα καὶ πῶς χλωμὴ, θαρρετὴ καὶ πῶς δὲν μπορεῖ νὰ χλωμαῖσῃ περισσότερο καὶ ὅμως αὐτὸ συμβαίνει κάθε μέρα πού περνᾷ... Τὸ γέλιο τῆς πού μᾶς χαροποιᾷ οὖν δὲν ἀκούγεται πια. Ἡ Νέλλ δὲν βγαίνει πια ἐξω, οὔτε συναναστρέφεται μὲ κανέναν καὶ στὴν Αὐλὴ λένε δὲν θὰ τὴν ἔχουμε πια μαζί μας γιὰ πολὺν καιρὸν».

Μιὰ μέρα, μετὰ τὸ θάνατον τοῦ βασιλέως, ἡ Νέλλ περνοῦσε μὲ τ' ἀμάξι τῆς ἀπὸ τὸ Τσέλσι, ὅταν κάποιος διαβάτης ἐξεστόμενος μιὰ ὑβριστικὴ λέξι γι' αὐτήν. Ἀμέσως ὁ ἀμαξίας σταμάτησε τ' ἄλογά του, κατέβηκε ἀπ' τὴ θέσιν του καὶ ἔβρισκε νὰ δὲσῃ ἀλύπητα τὸν ὑβριστή. Ἡ Νέλλ τὸν διέταξε νὰ σταματήσει καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ θέσιν του.

— Μήπως δὲν εἶμαι μιὰ τέτοια; εἶπε μὲ πονεμένο χαμόγελο!

— Πιθανὸν εἶπε ὁ ἀμαξίας, ἀλλὰ δὲν ἐπιδόξω νὰ λέγεται ὅτι εἶμαι ὁ ἀμαξίας μιᾶς... τέτοιας!

Ὁ Ἰάκωβος Β' κράτησε πιστὰ τὴν ὑπόσχεσιν πού εἶχε δώσει σὸν ἐτοιμοθάνατον ἀδελφόν του. Πλήρως τακτικὰ τὰ μικρὰ χρέη τῆς Νέλλ ἀπ' τὸ ἰδιαιτέρον μυστικὸν ταμεῖον καὶ τῆς παρεχώρησε ἕνα κτήμα, τὸ ὁποῖον θὰ κληρονομοῦσε ὁ γιὸς τῆς Δούξ τοῦ Σαίντ Ἀλμπαν μετὰ τὸ θάνατό της.

Τὸ κορίτσι περιμένει, ἡ γυναῖκα ἀπολαύει καὶ ἡ γοργὰ ἀναπολεῖ.

Ἡ ἀγάπη μοιάζει μὲ τὸ φεγγάρι. Ὅταν δὲν μεγαλώνει ἀρχίζει νὰ μικραίνει.

Ὅ,τι βρίσκεται τὸ μυαλό σὸν σκοτάδι, ἡ καρδιά δὲν μπορεῖ νὰ τὸ βρῇ οὔτε σὸν ἥλιον.

Ἡ Νέλλ ζοῦσε τώρα μιὰ ἡσυχὴ ζωὴ, ἀποτραβηγμένη ἀπὸ τὸν κόσμο φορῶντας βαρὺ πένθος γιὰ τὸν Βασιλικὸ ἔραστον τῆς. Ὅλη ἡ φροντίδα τῆς εἶχε συγκεντρωθῇ σὸν νοσοκομεῖον τοῦ Τσέλσι τὸ ὁποῖο ὁ Κάρολος εἶχε ἰδρύσει ἐπ' ὀνόματι τῆς. Ἦταν τὸ πρῶτον νοσοκομεῖον τὸ ὁποῖο εἶχε συσταθῇ κατ' ἐμπνευσίν τῆς, γιὰ τὴς φτωχῆς γυναῖκες. Ἡ Νέλλ ζήτησε νὰ χτισθῇ κοντὰ στὴ λίμνη στὴν ὁποία ἡ ἀμοιρὴ μητέρα τῆς εἶχε βρῇ τὸσο τραγικὸ θάνατον.

Δυὸ χρόνια μετὰ τὸν Κάρολον πέθανε καὶ ἡ Νέλλ. Δὲν ἦταν ἀκόμα σαράντα χρόνων. Ἡ κηδεὶα τῆς ἔγινε μεγαλοπρεπής. Καμμιὰ ἀπὸ τὴς ἀντιζήλεις τῆς, οὔτε αὐτὴ ἡ βασίλισσα, δὲν τόλμησαν ποτὲ νὰ γράψουν ἢ νὰ ἐκφραστοῦν μὲ δυσμένεια γιὰ τὴν ὁμόφροτον παιδοῦλα τῶν δρόμων. Γεγονὸς πού ἀσφαλῶς δὲν συνέβη ποτὲ γιὰ καμμιὰ ἄλλη βασιλικὴ εὐνοομένην! Ἐς καὶ αὐτὸ τὸ κόμμα τῶν ἀσθηρῶν Πουριτανῶν, τὸ ὁποῖο λίγα χρόνια κατόπιν ἔστειλε τὸν Ἰάκωβο Β' στὴν ἐξορία, δὲν βοήθη νὰ πῇ τίποτε ἐναντίον τῆς Νέλλ, τὴν ἀφελή, τὴν γεμάτην εὐκρινείαν καὶ ἀφιλοκερδίαν μικρὴ ἀμαρτωλή. Ἀλλὰ βλέπετε δὲν τὴν ἀγαποῦσε μονάχα ὁ βασιλεὺς, τὴν ἀγαποῦσε δολοφονοῦ τὸ Κράτος!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Οἱ περισσότερες καλὲς εἰνε γένους θηλυκοῦ.

Ὅταν ἡ καρδιά δὲν πάλει, τότε μόνο σκέπτεται ὁ νοῦς.

Ὁ ἀρραβωνιαστὴς κυττάζει τὴς σέψεις τοῦ πεθεροῦ, καὶ ἡ κῆφ πῶς φιλῶνται.

Ὅταν ἡ καρδιά δὲν πάλει, τότε μόνο σκέπτεται ὁ νοῦς.

Ὁ ἀρραβωνιαστὴς κυττάζει τὴς σέψεις τοῦ πεθεροῦ, καὶ ἡ κῆφ πῶς φιλῶνται.

Ὅταν ἡ καρδιά δὲν πάλει, τότε μόνο σκέπτεται ὁ νοῦς.

Ὁ ἀρραβωνιαστὴς κυττάζει τὴς σέψεις τοῦ πεθεροῦ, καὶ ἡ κῆφ πῶς φιλῶνται.

Ὅταν ἡ καρδιά δὲν πάλει, τότε μόνο σκέπτεται ὁ νοῦς.

Ὁ ἀρραβωνιαστὴς κυττάζει τὴς σέψεις τοῦ πεθεροῦ, καὶ ἡ κῆφ πῶς φιλῶνται.

Ὅταν ἡ καρδιά δὲν πάλει, τότε μόνο σκέπτεται ὁ νοῦς.

Ὁ ἀρραβωνιαστὴς κυττάζει τὴς σέψεις τοῦ πεθεροῦ, καὶ ἡ κῆφ πῶς φιλῶνται.

Ὅταν ἡ καρδιά δὲν πάλει, τότε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

του Πίτσαμπουργκ, όταν άφαινα άκουσαν ένα πυροβολισμό. Είχε πέσει μια πιστολιά, μα δεν είχαν καταλάβει σε ποιο μέρος άκριβώς. Προχώρησαν ώστόσο και σε λίγο συνάντησαν ένα καμινόνι, με μερικούς εργάτες που πήγαιναν σ' ένα εργοστάσιο. Όλοι τους είχαν άκουσει τον παράξενο και ξηρό κρότο, σαν να είχε σκάσει κανένα γονιό λάστιχο, μα δεν είχαν σταματήσει, γιατί βιαζόντουσαν να φτάσουν γρήγορα στο εργοστάσιό τους. Εκείνο ώστόσο που μπορούσαν να πουν ήταν ότι ο κρότος αυτός είχε άκουστεί κοντά στο Ντόρμοντ. Οι πόλισμαν άφησαν το καμινόνι να συνεχίσει το δρόμο του κι έτρεξαν γρήγορα προς το Ντόρμοντ.

Το Ντόρμοντ ήταν ένας μικρός συνοικισμός, στον οποίο καθόντουσαν εύποροι άστυς ή ώμορφες βίλλες. Ο Μοδερναι λειπόν και ο Μπόντν έφτασαν στην πρώτη από αυτές τις βίλλες που ήταν πού περά από τις άλλες και φαινόταν σαν ένα άλλο κομμάτι και άκωϊκτο σπίτι. Εκεί τότε, μπροστά στην πόρτα της βίλλας είδαν καταγής έναν άγνωστο που έπλεε μέσα σε μια λίμνη αίματος. Ο δύστυχος αυτός ήταν πεσμένος μπροστά, με μια σφαίρα κατάστηθα. Αυτή ήταν ή πιστολιά που είχαν άκουσει οι πόλισμαν κι' οι εργάτες. Ο άγνωστος είχε χτυπηθεί από πολύ κοντά κι' ο θάνατός του ήταν κεραυνόβολος.

— Το πιο περίεργο απ' όλα ώστόσο είνε, πρόσθεσε ο Μοδερναι ότι πάνω στον τοίχο, και δίπλα στην πόρτα, στο κατώφλι της οποίας είχε πέσει ο άγνωστος, ήταν κορφωμένη μιά ταμπέλλα που είδοποιούσε ότι το κήρυμα έκείνο ήταν ιδιωτικό κι' ότι όποιος έμπαινε εκεί περά θα έδιώκετο σύμφωνα με το νόμο...

— Ολβερό σύμπαινε! Έκανε ο άστυνόμος. Κι' ύστερα, τί έκάνατε;

— Εγώ, συνέχισε ο πόλισμαν, χτύπητα την κλειστή πόρτα της βίλλας, μα δεν μου άνοιξε κανείς. Μονάχα ένας σκύλος, που ήταν δεμένος στο πίσω μέρος του σπιτιού, γαύγιζε με λύσσα... Σε λίγο, ώστόσο, έφτασαν διάφοροι περιεργοί από τις γειτονικές βίλλες κι' έτσι μπορούσαμε να μάθουμε μερικώς πληροφορίες. Ο άγνωστος που είχε σκοτωθεί λεγόταν Ουίλλιαμ Κάλβιν και καθόταν κι' αυτός στο Ντόρμοντ. Ήταν ένας έξηντάρης Αμερικανός κι' είχε δουλέψει άλλοτε ως άρχιεργάτης σ' ένα μεταλλουργείο του Πίτσαμπουργκ. Κανείς όμως δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς είχε βρεθεί εκεί πέρα, τέτοια ώρα.

— «Δεν ήρθε, βέβαια, για να κάνει επίσκεψη» στο Νάντο!...»

— «Μπορεί όμως νά'ρθε για την κόρη του, τη Μάριον...» Πρόσθεσε ένας άλλος.

— Ποιος είνε αυτός ο Νάντο; Ρώτησε τότε μ' ένα άδιόφορο ύφος ο ντέντεκτιβ Ρίντλι, παίρνοντας με μια ματιά την άδεια από τον άστυνόμο.

— Ο Νάντο αυτός είνε ο ίδιος της βίλλας... Έξήγησε ο πόλισμαν. Από αυτό μάλιστα που μάθαμε, ο Μπόντν κι' εγώ, καταλάβαμε ότι ο Νάντο δεν χώνευε τον Ουίλλιαμ Κάλβιν, γιατί ο έξηντάρης αυτός Δόν Ζουάν κυνηγούσε την κόρη του, τη Μάριον.

— Άκόμα μιά έρώτηση, Μοδερναι, έκανε ο άστυνόμος. Δεν ήταν κανείς μέσα στη βίλλα;

— Κανείς, απάντησε ο πόλισμαν. Όλες ή πόρτες και όλα τα παράθυρα ήταν ερμητικά κλειστά. Έπειτα, πολλοί γείτονες μας βεβαίωσαν ότι είχαν δει τον Νάντο και την κόρη του να φεύγουν με το αυτοκίνητό τους για την Κοροάπολι, όπου είχαν κάποια δουλειά με τους συγγενείς τους.

— Δηλαδή, δεν είνε ο Νάντο έκείνος που σκότωσε τον ένοχλητικό Δόν Ζουάν; παρατήρησε ο άστυνόμος. Αυτό είνε πολύ περίεργο! Τι λές εσύ, Ρίντλι;

— Ο ντέντεκτιβ συλλογίστηκε μια στιγμή κι' ύστερα απάντησε:

— Περίεργο, μα την αλήθεια!... Αυτός ο Νάντο μήπως είνε 'Ιταλός;

— Μάλιστα, είνε από την Κορσική, του απάντησε ο πόλισμαν Μοδερναι.

— Είνε, άρα, έκδικητικός άν-

θρωπος, ψιθύρισε ο Ρίντλι.

— Δοιπόν, αναλαμβάνεις την υπόθεση; Έκανε στον ντέντεκτιβ ο άστυνόμος. Μιά και υποψιάζεσαι τον 'Ιταλό...

— Ω, δεν υποψιάζομαι άκόμα κανένα! Διαμαρτυρήθηκε ο ντέντεκτιβ Ρίντλι. Μα όμολογώ πως θα έπιθυμούσα πολύ να διαφωτισω αυτή τη σκοτεινή υπόθεση.

Κι' έπειτα, χώνοντας το καπέλο του ως τα φρύδια, βγήκε νευρικά από το γραφείο του άστυνόμου.

Ο ντέντεκτιβ Ρίντλι, τραβώντας για το Ντόρμοντ, συλλογίζοταν ότι ο θάνατος του Ουίλλιαμ Κάλβιν ήταν ένα άλλοκοτο και άλυτο αίνιγμα.

Όταν έφτασε στη βίλλα του Νάντο, βρήκε κεί-

νή πέρα τον πόλισμαν Μπόντν που ύφύλαγε από το πρωί. Ο πόλισμαν αυτός μπόρεσε να του δώσει μερικές καινούργιες πληροφορίες. Ο Μάριον, ήταν μιά φρόνιμη γήρα εικοσιπέντε χρόνων που λάτρευε τον πατέρα της κι' απέφυγε τις έρωτικές περιπέτειες. Έδειχνε πάντα μεγάλη ψυχρότητα στον έξηντάρη Δόν Ζουάν και πολλές φορές του είχε πει καθαρά πως έκανε άδικα τον καιρό του. Μα έκείνος ήταν πεισματάρης, γιατί όπως έλεγαν την άγαπούσε παράφορα κι' άψηφούσε το θυμό του πατέρα της.

Ο Ουίλλιαμ Κάλβιν δέχτηκε μιά σφαίρα κατάστηθα και σωριόστηκε μπροστά στην πόρτα του Νάντο.

Ο ντέντεκτιβ Ρίντλι έκανε κατόπιν το γύρο της βίλλας και στάθηκε έξω από την αυλή, όπου ήταν δεμένος ο σκύλος του Νάντο, ένας μολοσσός, που μπορούσε να κατασπαράξει, όποιον θα τολμούσε να μπει εκεί μέσα. Μα γιατί ήταν δεμένος, αφού ο Νάντο έλειπε; Αυτή ή λεπτομέρεια έκανε μεγάλη έντύπωση στο Ρίντλι.

Μπροστά στην πόρτα της βίλλας, ο ντέντεκτιβ είδε τη μικρή κόκκινη λίμνη που είχε σχηματίσει το αίμα του Κάλβιν. Ο Ρίντλι τότε μ' ένα διασκέλισμα, μέτρησε την απόσταση που χώριζε τη θέση όπου είχε πέσει ο Δόν Ζουάν από τη πόρτα της εισόδου δίπλα στην οποία ήταν κορφωμένη πάντα ή ταμπέλλα με την απαγόρευση.

— Περίεργο! Έκανε ο Ρίντλι. Για κύτταξε Μπόντν. Ή άρα της ταμπέλλας σκεπάζει την κλειδαριά και το πόμολο της πόρτας, ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

ΤΟΥ ΤΕΟ ΤΟΥΡΝΕΡ

Μήπως δεν είνε κορφωμένη και στις τέσσερες άκρες της;

Κι' άμέσως έσπρωξε λοξά την ταμπέλλα για να ξεσκεπάσει την κλειδαριά. Άξαφνα όμως αντίχρησε ένας πυροβολισμός από μέσα από τη βίλλα!

— Νά πάρε ή όργη! Ουάγιαξε ο Ρίντλι. Κάποιος διάβολος μάς έβριζε από μέσα! Εύτυχώς που δεν μάς πέτυχε! Μή κουνιέσαι από εκεί που είσαι, Μόντν!...

Ο ντέντεκτιβ κατόπιν έσκυψε σαν άστραπή, πλίσσιας στην πόρτα και σηκώνοντας το χέρι του, παραμέρισε πάλι την ταμπέλλα. Την ίδια στιγμή αντίχρησε ένας δεύτερος πυροβολισμός.

— Τώρα καταλαβαίνω! Φώναξε ολόχαρος ο Ρίντλι.

Και με το δάχτυλό του έδειξε μιά μικρή τρύπα που ήταν στον τοίχο, κάτω από την ταμπέλλα.

— Βλέπεις, Μπόντν! Από εκεί πέρασε ή σφαίρα που σκότωσε τον Κάλβιν. Από εκεί πάλι πέρασαν ή δυο σφαίρες που λίγο έλειπε να μάς σκότωναν κι' έμεις!...

Ο Μπόντν είχε γονιλώσει τα μάτια του από τον τρόμο και δεν μπορούσε ν' άνοιξη το στόμα του. — Μα πώς πέφτουν αυτές ή πιστολιές; Ψιθύρισε ύστερ' από λίγο.

— Να σου εξηγήσω, του απάντησε ο ντέντεκτιβ. Αυτός ο σατανικός 'Ιταλός έχει τοποθετήσει πίσω από αυτήν την τρύπα ένα μηχανήμα έφοδιασμένο μ' ένα πιστόλι. Το παρμηρίσμα λοιπόν της ταμπέλλας προκαλεί το τραβήγμα της σκανδάλης. Κι' έτσι, όποιος έπιχειρήσει ν' άνοιξη της πόρτα με άντικλειδί, παραμερίζοντας την ταμπέλλα για να ξεσκεπάσει την κλειδαριά, δέχεται μιά σφαίρα κατάστηθα, όπως την έπαθε κι' ο άδιόρθωτος Κάλβιν!

Ή έρευνα που έκανε κατόπιν μέσα στη βίλλα ο ντέντεκτιβ, απέδειξε ότι είναι δίκιο. Το μηχανήμα του Νάντο ήταν σατανικό. Κι' ήταν όπως άκριβώς το είχε φαντασθεί ο ντέντεκτιβ. Ο έκδικητικός Κορσικανός είχε έπινοήσει αυτό το αυτόματο πιστόλι, για να στείλει στον άλλο κόσμο τον έξηντάρη Δόν Ζουάν που ένοχλούσε την κόρη του, δίχως να κινδυνεύσει να καθήση πάνω στην ήλεκτρική καρέκλα.

Μα δεν την γλύτωσε ο κακούργος Κορσικανός. Δικάστηκε, καταδικάστηκε σε θάνατο και κάθησε στην ήλεκτρική καρέκλα, πληρώνοντας έτσι τη ζωή του θύματος του με την ίδια του τη ζωή!..

ΤΕΟ ΤΟΥΡΝΕΡ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

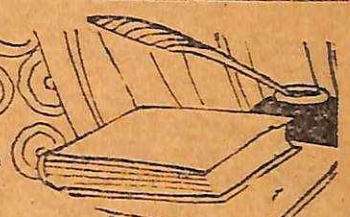
Κάνετε όσον ήμπεριτε οικονομίας, έστο μικράς, αν δεν σας περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αυτός εις το Ταμειευτήριο της Έθνικης Τραπεζής. Έτσι ασφαλίζετε με τους τόκους, σχηματίζετε σιγά σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιον άπαραιτητόν διά τα γράμματα και ζωής σας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΦΟΥΡΙΡ

— Ή μοναξιά. Τι τραγικό πράγμα πού είνε ή μοναξιά! Θα μπορούσε κανείς να πεθάνει, να τον θάψουν κι' ο κόσμος έξω από την κάμαρά του άκόμη να διασκεδάσει, να τραγουδήσει και να είνε εύτυχισμένος. Μόνο σε κάτι τέτοιες στιγμές καταλαβαίνει ο άνθρωπος πόσο μόνος είνε στη ζωή, πόσο οι άλλοι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για λογαριασμό του... Οι φίλοι του, οι γνωστοί του, ή τρυφερές γνωριμιές του, κι' αυτοί οι συγγενείς του άκόμα μόλις θα φύγουν από το δωμάτιό του, εγκαταλείπουν το μελαγχολικό ύφος τους και γίνονται πάλι εύθυμοι και ζωηροί.

Αυτό σκεφτόταν ο Πόλ Σουλβέστρ καθώς ήταν έσπλωμένος κι' άκουγε τις εύθυμες νότες ενός κομματιού του πιάνου που κατέβαιναν ως αυτόν από το επάνω πάτωμα του σπιτιού. Ναι, το ήξερε καλά αυτό το τραγούδι. Είχε χορεύει άπειρες φορές υπό τους ήχους του και το είχε ψιθύρισει σ' ένα σωρό τρυφερά αυτιά γυναικών. Και τώρα ήταν μοιραίο αυτό το ίδιο το τραγούδι να 'του χρησιμεύσει για πένθιμο έμβλημα.

— Για όνομα του Θεού, γλυτώστε με απ' αυτό το βραχνά! Παραδέχστε με δάχρυα τη νοσοκόμα μιά αγαθή χωρική που τον άκουγε χωρίς να τον καταλαβαίνει. Έκείνη του έφτιαξε με προσοχή τα μαξιλάρια και τον ρώτησε με καλωσύνη:

— Πονεί το τραύμα σας; Πονάστε. Σε λίγο θα σας δώσω πάλι το νοσητικό σας και θα ήσυχάσετε.

— Όχι, όχι! φώναξε μ' όλη του τη δύναμη ο Πόλ. Εκεί, εκεί πάνω, πέστε να σταματήσουν αυτό το κομμάτι! Άς παρήσει κι' ή μουσική! Τόσο άναίσθητη λοιπόν είνε αυτή ή γυναίκα;

Η νοσοκόμος βγήκε γρήγορα από το δωμάτιο. Έχοντας σπληνόμενο τ' αυτό του στην άνοιξη πόρτα ο Πόλ, την παρακολούθησε που ανέβαινε τη σκάλα κι' αναγνώρισε τα βήματά της καθώς τάκουσε σε λίγο στο επάνω δωμάτιο. Ύστερα το πιάνο σταμάτησε. Ο Πόλ Σουλβέστρ έβγαλε ένα στεναγμό ανακουφίσας. Έχωσε το κεφάλι του μέσα στα μαξιλάρια, προσπαθώντας να γλυτώσει από τον πονοκέφαλό.

Η νοσοκόμος ήρθε πάλι στο δωμάτιο. Της έβριζε ένα περιεργό βλέμμα. Την είδε ότι χαμογελούσε μ' ένα πονηρό κι' ήλιθιο τρόπο και στο χέρι της κρατούσε ένα λουλούδι. Τ' άκούμπησε προσεχτικά στο προσέφαλό του, μέσα σ' ένα βάζο.

— Τι είνε αυτό; ρώτησε ο Σουλβέστρ. Η νοσοκόμος δίστασε μιά στιγμή.

— Ή μοναξιά. Τι τραγικό πράγμα πού είνε ή μοναξιά! Θα μπορούσε κανείς να πεθάνει, να τον θάψουν κι' ο κόσμος έξω από την κάμαρά του άκόμη να διασκεδάσει, να τραγουδήσει και να είνε εύτυχισμένος. Μόνο σε κάτι τέτοιες στιγμές καταλαβαίνει ο άνθρωπος πόσο μόνος είνε στη ζωή, πόσο οι άλλοι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για λογαριασμό του... Οι φίλοι του, οι γνωστοί του, ή τρυφερές γνωριμιές του άκόμα μόλις θα φύγουν από το δωμάτιό του, εγκαταλείπουν το μελαγχολικό ύφος τους και γίνονται πάλι εύθυμοι και ζωηροί.

Αυτό σκεφτόταν ο Πόλ Σουλβέστρ καθώς ήταν έσπλωμένος κι' άκουγε τις εύθυμες νότες ενός κομματιού του πιάνου που κατέβαιναν ως αυτόν από το επάνω πάτωμα του σπιτιού. Ναι, το ήξερε καλά αυτό το τραγούδι. Είχε χορεύει άπειρες φορές υπό τους ήχους του και το είχε ψιθύρισει σ' ένα σωρό τρυφερά αυτιά γυναικών. Και τώρα ήταν μοιραίο αυτό το ίδιο το τραγούδι να 'του χρησιμεύσει για πένθιμο έμβλημα.

— Για όνομα του Θεού, γλυτώστε με απ' αυτό το βραχνά! Παραδέχστε με δάχρυα τη νοσοκόμα μιά αγαθή χωρική που τον άκουγε χωρίς να τον καταλαβαίνει. Έκείνη του έφτιαξε με προσοχή τα μαξιλάρια και τον ρώτησε με καλωσύνη:

— Πονεί το τραύμα σας; Πονάστε. Σε λίγο θα σας δώσω πάλι το νοσητικό σας και θα ήσυχάσετε.

— Όχι, όχι! φώναξε μ' όλη του τη δύναμη ο Πόλ. Εκεί, εκεί πάνω, πέστε να σταματήσουν αυτό το κομμάτι! Άς παρήσει κι' ή μουσική! Τόσο άναίσθητη λοιπόν είνε αυτή ή γυναίκα;

Η νοσοκόμος βγήκε γρήγορα από το δωμάτιο. Έχοντας σπληνόμενο τ' αυτό του στην άνοιξη πόρτα ο Πόλ, την παρακολούθησε που ανέβαινε τη σκάλα κι' αναγνώρισε τα βήματά της καθώς τάκουσε σε λίγο στο επάνω δωμάτιο. Ύστερα το πιάνο σταμάτησε. Ο Πόλ Σουλβέστρ έβγαλε ένα στεναγμό ανακουφίσας. Έχωσε το κεφάλι του μέσα στα μαξιλάρια, προσπαθώντας να γλυτώσει από τον πονοκέφαλό.

Η νοσοκόμος ήρθε πάλι στο δωμάτιο. Της έβριζε ένα περιεργό βλέμμα. Την είδε ότι χαμογελούσε μ' ένα πονηρό κι' ήλιθιο τρόπο και στο χέρι της κρατούσε ένα λουλούδι. Τ' άκούμπησε προσεχτικά στο προσέφαλό του, μέσα σ' ένα βάζο.

— Τι είνε αυτό; ρώτησε ο Σουλβέστρ. Η νοσοκόμος δίστασε μιά στιγμή.

— Ή μοναξιά. Τι τραγικό πράγμα πού είνε ή μοναξιά! Θα μπορούσε κανείς να πεθάνει, να τον θάψουν κι' ο κόσμος έξω από την κάμαρά του άκόμη να διασκεδάσει, να τραγουδήσει και να είνε εύτυχισμένος. Μόνο σε κάτι τέτοιες στιγμές καταλαβαίνει ο άνθρωπος πόσο μόνος είνε στη ζωή, πόσο οι άλλοι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για λογαριασμό του... Οι φίλοι του, οι γνωστοί του, ή τρυφερές γνωριμιές του άκόμα μόλις θα φύγουν από το δωμάτιό του, εγκαταλείπουν το μελαγχολικό ύφος τους και γίνονται πάλι εύθυμοι και ζωηροί.

Αυτό σκεφτόταν ο Πόλ Σουλβέστρ καθώς ήταν έσπλωμένος κι' άκουγε τις εύθυμες νότες ενός κομματιού του πιάνου που κατέβαιναν ως αυτόν από το επάνω πάτωμα του σπιτιού. Ναι, το ήξερε καλά αυτό το τραγούδι. Είχε χορεύει άπειρες φορές υπό τους ήχους του και το είχε ψιθύρισει σ' ένα σωρό τρυφερά αυτιά γυναικών. Και τώρα ήταν μοιραίο αυτό το ίδιο το τραγούδι να 'του χρησιμεύσει για πένθιμο έμβλημα.

— Για όνομα του Θεού, γλυτώστε με απ' αυτό το βραχνά! Παραδέχστε με δάχρυα τη νοσοκόμα μιά αγαθή χωρική που τον άκουγε χωρίς να τον καταλαβαίνει. Έκείνη του έφτιαξε με προσοχή τα μαξιλάρια και τον ρώτησε με καλωσύνη:

— Πονεί το τραύμα σας; Πονάστε. Σε λίγο θα σας δώσω πάλι το νοσητικό σας και θα ήσυχάσετε.

— Όχι, όχι! φώναξε μ' όλη του τη δύναμη ο Πόλ. Εκεί, εκεί πάνω, πέστε να σταματήσουν αυτό το κομμάτι! Άς παρήσει κι' ή μουσική! Τόσο άναίσθητη λοιπόν είνε αυτή ή γυναίκα;

Η νοσοκόμος βγήκε γρήγορα από το δωμάτιο. Έχοντας σπληνόμενο τ' αυτό του στην άνοιξη πόρτα ο Πόλ, την παρακολούθησε που ανέβαινε τη σκάλα κι' αναγνώρισε τα βήματά της καθώς τάκουσε σε λίγο στο επάνω δωμάτιο. Ύστερα το πιάνο σταμάτησε. Ο Πόλ Σουλβέστρ έβγαλε ένα στεναγμό ανακουφίσας. Έχωσε το κεφάλι του μέσα στα μαξιλάρια, προσπαθώντας να γλυτώσει από τον πονοκέφαλό.

Η νοσοκόμος ήρθε πάλι στο δωμάτιο. Της έβριζε ένα περιεργό βλέμμα. Την είδε ότι χαμογελούσε μ' ένα πονηρό κι' ήλιθιο τρόπο και στο χέρι της κρατούσε ένα λουλούδι. Τ' άκούμπησε προσεχτικά στο προσέφαλό του, μέσα σ' ένα βάζο.

— Τι είνε αυτό; ρώτησε ο Σουλβέστρ. Η νοσοκόμος δίστασε μιά στιγμή.

— Ή μοναξιά. Τι τραγικό πράγμα πού είνε ή μοναξιά! Θα μπορούσε κανείς να πεθάνει, να τον θάψουν κι' ο κόσμος έξω από την κάμαρά του άκόμη να διασκεδάσει, να τραγουδήσει και να είνε εύτυχισμένος. Μόνο σε κάτι τέτοιες στιγμές καταλαβαίνει ο άνθρωπος πόσο μόνος είνε στη ζωή, πόσο οι άλλοι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για λογαριασμό του... Οι φίλοι του, οι γνωστοί του, ή τρυφερές γνωριμιές του άκόμα μόλις θα φύγουν από το δωμάτιό του, εγκαταλείπουν το μελαγχολικό ύφος τους και γίνονται πάλι εύθυμοι και ζωηροί.

Αυτό σκεφτόταν ο Πόλ Σουλβέστρ καθώς ήταν έσπλωμένος κι' άκουγε τις εύθυμες νότες ενός κομματιού του πιάνου που κατέβαιναν ως αυτόν από το επάνω πάτωμα του σπιτιού. Ναι, το ήξερε καλά αυτό το τραγούδι. Είχε χορεύει άπειρες φορές υπό τους ήχους του και το είχε ψιθύρισει σ' ένα σωρό τρυφερά αυτιά γυναικών. Και τώρα ήταν μοιραίο αυτό το ίδιο το τραγούδι να 'του χρησιμεύσει για πένθιμο έμβλημα.

— Για όνομα του Θεού, γλυτώστε με απ' αυτό το βραχνά! Παραδέχστε με δάχρυα τη νοσοκόμα μιά αγαθή χωρική που τον άκουγε χωρίς να τον καταλαβαίνει. Έκείνη του έφτιαξε με προσοχή τα μαξιλάρια και τον ρώτησε με καλωσύνη:

— Πονεί το τραύμα σας; Πονάστε. Σε λίγο θα σας δώσω πάλι το νοσητικό σας και θα ήσυχάσετε.

— Όχι, όχι! φώναξε μ' όλη του τη δύναμη ο Πόλ. Εκεί, εκεί πάνω, πέστε να σταματήσουν αυτό το κομμάτι! Άς παρήσει κι' ή μουσική! Τόσο άναίσθητη λοιπόν είνε αυτή ή γυναίκα;

Η νοσοκόμος βγήκε γρήγορα από το δωμάτιο. Έχοντας σπληνόμενο τ' αυτό του στην άνοιξη πόρτα ο Πόλ, την παρακολούθησε που ανέβαινε τη σκάλα κι' αναγνώρισε τα βήματά της καθώς τάκουσε σε λίγο στο επάνω δωμάτιο. Ύστερα το πιάνο σταμάτησε. Ο Πόλ Σουλβέστρ έβγαλε ένα στεναγμό ανακουφίσας. Έχωσε το κεφάλι του μέσα στα μαξιλάρια, προσπαθώντας να γλυτώσει από τον πονοκέφαλό.

Η νοσοκόμος ήρθε πάλι στο δωμάτιο. Της έβριζε ένα περιεργό βλέμμα. Την είδε ότι χαμογελούσε μ' ένα πονηρό κι' ήλιθιο τρόπο και στο χέρι της κρατούσε ένα λουλούδι. Τ' άκούμπησε προσεχτικά στο προσέφαλό του, μέσα σ' ένα βάζο.

— Τι είνε αυτό; ρώτησε ο Σουλβέστρ. Η νοσοκόμος δίστασε μιά στιγμή.

— Ή μοναξιά. Τι τραγικό πράγμα πού είνε ή μοναξιά! Θα μπορούσε κανείς να πεθάνει, να τον θάψουν κι' ο κόσμος έξω από την κάμαρά του άκόμη να διασκεδάσει, να τραγουδήσει και να είνε εύτυχισμένος. Μόνο σε κάτι τέτοιες στιγμές καταλαβαίνει ο άνθρωπος πόσο μόνος είνε στη ζωή, πόσο οι άλλοι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται για λογαριασμό του... Οι φίλοι του, οι γνωστοί του, ή τρυφερές γνωριμιές του άκόμα μόλις θα φύγουν από το δωμάτιό του, εγκαταλείπουν το μελαγχολικό ύφος τους και γίνονται πάλι εύθυμοι και ζωηροί.

Αυτό σκεφτόταν ο Πόλ Σουλβέστρ καθώς ήταν έσπλωμένος κι' άκουγε τις εύθυμες νότες ενός κομματιού του πιάνου που κατέβαιναν ως αυτόν από το επάνω πάτωμα του σπιτιού. Ναι, το ήξερε καλά αυτό το τραγούδι. Είχε χορεύει άπειρες φορές υπό τους ήχους του και το είχε ψιθύρισει σ' ένα σωρό τρυφερά αυτιά γυναικών. Και τώρα ήταν μοιραίο αυτό το ίδιο το τραγούδι να 'του χρησιμεύσει για πένθιμο έμβλημα.

— Για όνομα του Θεού, γλυτώστε με απ' αυτό το βραχνά! Παραδέχστε με δάχρυα τη νοσοκόμα μιά αγαθή χωρική που τον άκουγε χωρίς να τον καταλαβαίνει. Έκείνη του έφτιαξε με προσοχή τα μαξιλάρια και τον ρώτησε με καλωσύνη:

— Πονεί το τραύμα σας; Πονάστε. Σε λίγο θα σας δώσω πάλι το νοσητικό σας και θα ήσυχάσετε.

— Όχι, όχι! φώναξε μ' όλη του τη δύναμη ο Πόλ. Εκεί, εκεί πάνω, πέστε να σταματήσουν αυτό το κομμάτι! Άς παρήσει κι' ή μουσική! Τόσο άναίσθητη λοιπόν είνε αυτή ή γυναίκα;

Η νοσοκόμος βγήκε γρήγορα από το δωμάτιο. Έχοντας σπληνόμενο τ' αυτό του στην άνοιξη πόρτα ο Πόλ, την παρακολούθησε που ανέβαινε τη σκάλα κι' αναγνώρισε τα βήματά της καθώς τάκουσε σε λίγο στο επάνω δωμάτιο. Ύστερα το πιάνο σταμάτησε. Ο Πόλ Σουλβέστρ έβγαλε ένα στεναγμό ανακουφίσας. Έχωσε το κεφάλι του μέσα στα μαξιλάρια, προσπαθώντας να γλυτώσει από τον πονοκέφαλό.

Η νοσοκόμος ήρθε πάλι στο δωμάτιο. Της έβριζε ένα περιεργό βλέμμα. Την είδε ότι χαμογελούσε μ' ένα πονηρό κι' ήλιθιο τρόπο και στο χέρι της κρατούσε ένα λουλούδι. Τ' άκούμπησε προσεχτικά στο προσέφαλό του, μέσα σ' ένα βάζο.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Μετά φίλικων χειρουργιών
Α. ΜΠΟΥΚΟΥΡΑΣ

Ο κ. Α. ΜΠΟΥΚΟΥΡΑΣ (Παρά-
μυθία) μας γράφει:

Κύριε Διτά,
Ίδανική σύζυγος για μένα θα είναι ψηλή, ξαν-
θιά, ώμορφη και
πολύ καλή νοι-
κοκυρά.
Εγώ, κάπως άρρο-
πορμένος, να άπαντήσω στο προ-
τότυπο έρωτήμά σας περί της Ίδα-
νικής συζύγου, άφου πρώτα σας
διαβεβαιώσω ότι είσθε άξιοι κά-
θε έπαίνου για την πρωτοβουλία σας
να θέσετε ένα τέτοιο έρώτημα.
Ποιά είναι η Ίδανική σύζυγος; Προ-
τά πρώτα άφου πρόκειται για έ-
δ α ν ι κ ή δεν πρέπει να την ζή-
τήσουμε άνάμεσα στις γυναίκες που
υπάρχουν, αλλά να την δημιουρ-
γήσουμε με τα φερά της φαντασίας
μας. Λοιπόν, κατά την γνώμη μου, η
Ίδανική σύζυγος πρέπει να είναι λί-
γο μελαχροινή, με μαλλιά μαύρα
και κυματιστά, με ρόδινα μάγουλα,
χείλη τριανταφυλλένεια, δόντια λευ-
κά και κανονικά, μάτια μαύρα με-
γάλα και μέτωπο χωρίς ρυτίδες και
περήφανο. Όσον άφορά το ύψο-
λοπο σώμα, να έχη επιδεριμίδα
λεπτή και χνουδωτή, άνάστημα μά-
λλον ψηλό και πλαστικότητα και ά-
ναλογίες Αφροδίτης.

Θέλω επίσης να είναι πιστή, άπο-
σωμένη, και υπάκουη στον άνδρα
της. Να τον σέβεται, να μην τον
κατηγορεί για τα έλαττώματά και
τις ιδιοτροπίες του, αλλά να της
φαίνεται ως ο τελειότερος και ο
πιο άξιαγάπητος άπ' όλους τους
άνδρες, να καταλαβαίνει τον πόνο
του και να τον άνακουφίζει από
τους καθημερινούς κόπους με την
σοφική και την αγάπη της χωρίς
ποτέ να θυμώνει. Να είναι καλή
και στοργική μητέρα με άριστη ά-
νατροφή για να την μετάδοση και
στά παιδιά της. Να είναι έξαιρεσι-
κό έξυπνη και μορφωμένη, αλλά
να ξέρει να μεταχειρίζεται τα προ-
σόντα της αυτά και πάντα με την
άδεια του άνδρα της, για το καλό
και την ευτυχία της οικογένειας.
Να είναι ποιετική και με ηνική γε-
μάτη από αγάπηση και ευστα-
νία για τους άτυχους και κείνους
που πάσχουν, αλλά να κάνει τις γε-
ναιοφρονίας της με σοφισμένη και
χωρίς επιδεικτικότητα.

Είπε τώρα δυνατόν να υπάσχη
μια τέτοια γυναίκα; Αμφιβάλλω.

Με τιμή
ΓΕΩΡ. ΠΑΝΤΖΕΛΟΥΔΑΚΗΣ

Ο κ. Α. ΧΑΡΑΡ... (Εββία) μας
γράφει:

«Αγαπητή μου «Οικογένεια»,
Είπε πράγματι πολύ πρωτότυπη
και επίκαιρη η έρώτησή που θέ-

Ποιόν είναι η Ίδανική σύζυγος;

ΛΕ.

(Τι άπαντευν οι νέες μας)

λα τα καλά του κόσμου.

Με έκτιμησι
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α. ΥΜΗΤΤΟΣ

Φίλος μας με το ψευδώνυμο
«Απόστολος 12ος» μας γράφει:

«Αγαπητή μου «Οικογένεια»,
Ίδανική σύζυγος για μένα θα
είναι μια μελαχροινή κοπέλλα με
μαύρα όρατα γλυκά ματάκια, με-
τρίου άναστήματος χωρίς κομπένα
μαλλιά στην ηλικία της δικής μου
μέχρι 25 ετών.

Επίσης τη θέλω να αγαπά πολ-
λύ τα οικιακά, να σέβεται τους με-
γαλύτερους της και να είναι οικονό-
μος και όχι πολύ άπαιτητική. Ε-
πίσης τη θέλω καλόκαρδη και να
φέρεται με ευγένεια στην κοινωνία
μας.

Με έκτιμησι
Απόστολος 12ος

Φίλος μας με το ψευδώνυμο
«ΑΛΩΝΙΣ» μας γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Μια γυναίκα για να είε Ίδα-
νική πρέπει να είναι ήμεσάτη, τί-
μια και ευγενής, να αγαπά τον άν-
δρα της, να είναι εύσεβης, νοικοκυ-
ρά, να άποκτήσει δώδεκα τέκνα άρ-
σενικά, να άντέχει στη φτώχεια και
τον πλούτο και να αγαπά τα παιδιά

Με έκτιμησι
ΑΛΩΝΙΣ

στην Κοινωνική σας έρευνα περί
Ίδανικής Συζύγου.

Η γυναίκα που θα πάρω δεν
πειράζει αν είναι χωριστοπούλα ή
άπο πρωτεύουσα. Άρχει να είναι
συμπαθητική και να έχη το γνό-
φι σ' αυτόν. Κατά τα άλλα, έχει
σταν στον άνδρα να την κάνει καλή
και βέβαια με το ξύλο, αλλά με
τα λόγια.

Την γυναίκα που θα πάρω κα-
νείς πρέπει να τη σέβεται, για να
τον σέβεται κι' αυτή και να την έ-
κτιμά για να τον εκτιμά κι' αυτή.

Με τιμή
Τ. Κ. Μ.

Ο κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α. ΥΜΗΤ-
ΤΟΣ (Αθήνα) μας γράφει:

«Αγαπημένη μου «Οικογένεια»,
Ως τακτικός αναγνώστης σου
σου άπαντώ κι' εγώ για την Ίδα-
νική Σύζυγο.

Για μένα Ίδανική σύζυγος θα
είναι η αγάπη μου. Άννα την ά-
ποϊν λατρεύω και η όποια άνα-
ποκρίνεται πλήρως στην αγάπη
μου.

Είπε άμορφη, άναστήματος με-
τρίου, έχει μαλλιά ξανθά και μά-
τια γαλάνα. Με δυό λόγια έχει ά-

Αυτός είναι ο ευτυχής γάμος.
Με τιμή
ΑΛΩΝΙΣ

Ο κ. ΜΙΑΤΩΝ ΚΟΥΡΤ (Κον-
πολις) μας γράφει:

«Αγαπημένη μου «Οικογένεια»,
Ω! πόσο ευτυχισμένος θα είναι
έκείνος που θα κατορθώσει να βρή
μια Ίδανική σύζυγο. Η ευτυχία
τον θάχει για ήλιο το προσώπκι
της αγαπημένης του, γυναικούλας
και για ούρανο τα γαλάνα ματάκια
της. Θάχει για άσράκι της τη μυ-
ρωμένη άνάσα της, που θα γεμίζει
το είναι με καινούργιο θάρος για
τη ζωή. Θάχει για φως τον ήλιο
μοιρία έκτίμησι κι' εμπιστοσύνη
που θα φωτίζει τα στενά μονοπά-
τια της ελκρινείας και της αλή-
θειας. Θρησκεία του θα είναι μια
και μόνη η θ ο η σ κ ε ι α της
ά γ α π η σ, σύμβολο της ή πστι-
και η άφοσίωσι.

Ω! μια τέτοια ευτυχία, μια τέ-
τοια ζωή, σπρηγμένη σε τόσο γε-
ρό πνεύμα, δεν έχει άνάγκη του
πλούτου για να υπάσχη. Φτάνουν
τα χέλια μου που άκούραστο θα
δουλεύουν και το χαρούμενο πρό-
σωπό της και η περιποιήσεις της,
μαζί με τα φίλια και τα χάδια

Με έκτιμησι
ΜΙΑΤΩΝ ΚΟΥΡΤ.

Ο κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΥ-
ΠΑΙΩΤΗΣ (Αθήνα) μας γράφει:

«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Κατά τη γνώμη μου, μια γυναί-
κα για να γίνει Ίδανική σύζυγος
πρέπει να έχη τα παρακάτω δέκα
χαρακτήρια:

1) να είναι όραία και ξανθή,
2) να είναι Παρθένος, 3) να είναι
Τιμιά, 4) να είναι καθαρή, 5) να έ-
χη καλή καρδιά, 6) να αγαπά τον
σύνυγό της και τα παιδιά τους, 7)
Να μην είναι ζηλιάρα, 8) Να μην
είναι τεμπέλα, 9) να μην είναι γλωσ-
σοφ και 10) να μην είναι σπάταλη
και να φροντίζει ώστε να υπάσχη
πάντα στο σπίτι γαλήνη και αγάπη.

Με τιμή
Π. ΝΑΥΠΑΙΩΤΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες άπαντί-
σεις.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΙ - ΤΑΜ

(Άνναρίτικο διήγημα)

Μέσ' άπ' τα νερά τα γαλή-
νια που λαμποκοπάνε άσημο-
γάλανα η νέες φυτείες ξεπρο-
βάλλουν καταπράσινες, σπαρ-
μένες με μαργαρίτια...

Εκεί, στις φυτείες, πάνω
σε «μραντόρ», ψηλές και στε-
νές σκοπιές καυμένες από
καλάμι, τα παλληκάρια και τα
κορίτσια του χωριού, φυλά-
ντα τα κτήματα, όσον καιρό κρα-
τάει η πρώτη βλάστησι.

Μένουν εκεί μονάχοι τέσσα-
ρες ως έξη εβδομάδες κι' ούτε
κατεβαίνουν καθόλου όλον αυ-
τό τον καιρό, γιατί έχουν στη
σκοπιά τους, ό,τι χρειάζεται
για να ζήσουν: νερό, λίγο ρύζι,
λίγο τσάι, παστά ψάρια, σκε-
πάσματα, κτλ.

Συχνά μάλιστα στο Άνναμ
στέλνουν δυό άρραβωνισμέ-
νους νέους σε δυό ξεχωριστά
«μραντόρ» για να δοκιμάσου-
ν την άρετή τους. Άν κατό-
πιν, όταν περάση ο καιρός του
φυλάγματος, δεν βρουν άνα-
μεσα στα δυό «μραντόρ» ούτε
φυτά σπασμένα ούτε πατημα-
σιές, γράφουν τα δνόματα των
δυό νέων στο πινάκι της τι-
μής που κρεμασμένος στην
παγόδα κι' ο γάμος τους γί-
νεται μ' έξοδα του χωριού...

Η Τι-Τάμ και ο Νάι γνω-
ρίζοντοσαν από παιδικία...
Μαζί φύλαγαν τα βουβάλια
και μαζί έδιωχναν τα πουλιά
άπ' τις ουκιές...

Ετσι είχαν αγαπηθί άπ'ι
μικροί. Εκείνο το χρόνο μάλι-
στα—ο Νάι ήταν πειά δέκα ό-
χτώ χρόνων και η Τι-Τάμ δε-
κάξη—οι προσοίτοι τους άρρα-
βώνισαν μπροστά στο συμβό-
των προγόνων και συμφωνή-
σαν να τους παντρεύουν με-
τά το μάζωμα του ριζιού. Προ-
ηγουμένως όμως τους έστει-
λαν να φυλάξουν τις φυτείες
σε δυό γειτονικά «μραντόρ».

Με σφιγμένη καρδιά άποκαί-
ρέθηκε η μικρή Τι-Τάμ τον
άρραβωνιστικό της και τρά-
βηξε για το «μραντόρ» της.

Ηταν η πρώτη φορά που θα

ΕΡΑ, μα-
κρύα, ως έ-
κει που φτά-
νει το μάτι,
ή φυτείες
του ριζιού
άπλώνονται
άπ' έρ αντες
σ' όλοκλη-
ρο το Άν-
νάμ.

Κ'είν' ά-
πίστευτη η
όμορφιά που
παρουσιάζ-
ουν την έ-
ποχή που
άρχίζει να
φυτρώνη το
ρύζι, όταν
ό τοπος είν'
άκόμα σκε-
πασμένος με
νερά...

Όταν νύχτωσε, άναψε τα
χλωματιστά φαναράκια της και
ξαπλώθηκε άκουμπώντας το
κεφάλι της στο μαξιλάρι της.

Πέρα, μακριά, έν' άλλο μι-
κρό φός είχε άνάψει: το φα-
ναράκι του Νάι, στο «μραν-
τόρ» του.

Μα τις νύχτες ξυπνάνε η
φυτείες. Άπ' τα νερά περνούν
ήχοι αλλόκοτοι... τα φυτά θρο-
ίζουν, ό άέρας άναστενάζει...
Μια ζωή παράξενη, κρυφή,
τρομαχτική ξυπνάει τις νύχτες
και τριγυρνάνε πνεύματα κα-
κά, σκιές πιο πηχτές κι' άπ' το
σκοτάδι.

Μέσ' στις νοσηρές άναθυμιά-
σεις του νερού, όταν το χλιαρό
και βαρύ φάσμα του περυστού
βράινει τα στήθη σαν έφιάλ-
της, ή μικρούλα Τι-Τάμ με το
μέτωπο νοτισμένο από άγανία
έμενε ακίνητη, με τα μάτια
κλειστά, κρατώντας κι' αυτή
την άναπνοή της...

Αξαφνα μια γλυκερά με-
λαδία άρραξε τη σ.γαλιά.
Σάν ένα παράπονο ουρτό,
άργό, σαν ένα άπαλό χάδι
φτάσανε στ' αυτιά της Τι-Τάμ
οι ήχοι της φλογέρας που παίζε
ο Νάι για να της πώς την
συλλογίζονταν...

Η μικρή σηκώθηκε και κύ-
ταξε έξω. Το νερό κάτω άπ' το
σεληνόφωτο έφεγγε σαν μέ-
ταλλο στιλπνό και το φανα-
ράκι του άγαπημένου της έ-
μοιαζε σαν μια καρδιά φλο-
γερή, άκοίμητη, που έμενε άνα-
μένη μέσα στο σκοτάδι.

Η Τι-Τάμ και ο Νάι γνω-
ρίζοντοσαν από παιδικία...
Μαζί φύλαγαν τα βουβάλια
και μαζί έδιωχναν τα πουλιά
άπ' τις ουκιές...

Ετσι είχαν αγαπηθί άπ'ι
μικροί. Εκείνο το χρόνο μάλι-
στα—ο Νάι ήταν πειά δέκα ό-
χτώ χρόνων και η Τι-Τάμ δε-
κάξη—οι προσοίτοι τους άρρα-
βώνισαν μπροστά στο συμβό-
των προγόνων και συμφωνή-
σαν να τους παντρεύουν με-
τά το μάζωμα του ριζιού. Προ-
ηγουμένως όμως τους έστει-
λαν να φυλάξουν τις φυτείες
σε δυό γειτονικά «μραντόρ».

Με σφιγμένη καρδιά άποκαί-
ρέθηκε η μικρή Τι-Τάμ τον
άρραβωνιστικό της και τρά-
βηξε για το «μραντόρ» της.

Ηταν η πρώτη φορά που θα

Πήρε κι' αυτή την κιθάρα
της με τις τρεις χορδές που
μοιαζε με φέρετρο κι' άρχισε
παίζη. Σε λίγο τα δαχτυλά
της κάναν τις χορδές να
κλαίνε...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

Ετσι μιλούσαν κάθε νύχτα
ο Νάι και η Τι-Τάμ για την
αγάπη τους και την ήμερα για
να διώχνουν τους βουβάλους
και τ' άγριοπούλια άπ' τις φυ-
τείες άπολούσανε μεγάλους
χαρταετούς που συχνά ενώ-
νονταν στα ύψη σαν σ' ένα
άέρινο φίλημα...

τόν χαρταετό της... τον είδε
να πέφτη άδοξα μέσα στα
νερά... και το βραδυ στο κά-
λεσμα της φλογέρας του άγα-
πημένου της δεν βρήκε τη δύ-
ναμι ν' άπαντήσει, παρά με τη
χονδρή χορδή της κιθάρας της
που ό ήχος της έμοιαζε με
λυγμό δίχως τέλος...

Την άλλη μέρα δεν μπόρεσε
να σηκωθεί και σαν σκοτελίας-
σε μέτρησε πόσες φορές έκρα-
ξε η κοικοβράγια... έκραξε
τρεις φορές, προήγνυμα θανά-
του...

«Ω! ήταν τρομερό να πεθα-
νη έτσι, ολομόναχη μακριά
άπό τον άγαπημένο της...

Με μιάς δώσε όλη η άγανία
χάθηκε... Μιά άγνωρη χαρά
την πλημύριζε, μια εδύχια
πρωτογνώριστη... Όλα έγιναν
φωτεινά, όλα λούζονταν σ' ένα
ξανθό φως...

Τό φεγγάρι γνέθει άσπρη
και η θεία η γλαμή των έραστών
προσάτισσα της χαμογελάει
με άπειρη καλωσύνη... Σιγά-
σιγά κάτι ξεκολλάει άπ' τον
ούρνο πέφτει άπάνω της, την
σκεπάζει δολόκληρη!... Κάτι σαν
χαρταετός, κάτι σαν φεγγάρι,
κάτι που χιεί τη μορφή του Νάι,
ένω μια υπερκόσμια μουσική
άκούγεται, το τραγούδι της
φυτείας που ψάλλει τον έπιθα-
λάμιο.

«Υστερα από δυό μέρες που
πήγαν οι προσοίτοι να έλευθε-
ρώσουν τους φύλακες, στο
«μραντόρ» της Τι-Τάμ βρήκαν
τη μικρούλα πεθαμένη κι' ένα
τεράστιο χαρταετό από πάνω
της.

«Ο Νάι, τρελλός από λύπη,
έξήγησε πώς μη βλέποντας το
φαναράκι της Τι-Τάμ άναμένο
του, της έστειλε τον χαρταετό
του, έδωσε στον όποιο είχε
ζωγραφισμένη την όμη του, να
της κρατήσει συντροφιά...

«Όλοι θαύμασαν τη μικρού-
λα που πέθανε δίχως το παρα-
μικρό παράπονο και τ' άνομά
της γράφτηκε με μεγάλα γραμ-
ματα στην Παγόδα... ένω ό ά-
γαπημένος της την έθαψε μο-
νάχος του κοντά στο «μραν-
τόρ». Εκεί άνάμεσα σε δυό
έθλα, μπηγμένα στη γή, στε-
ρέωσε τον χαρταετό του και
τούβαλε ούρα από καλαμιές.
Ετσι περνώντας ό άέρας άπ'
τη φυτεία άφίνει ν' ακούγεται
κάτι σαν παράπονο... το κλά-
μα του Νάι που θρηνεί αιώνια
το χαμό της άγαπημένης του...

ΜΥRTIAM HARRY

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύ-
τως λικανοποιητικές τιμές, πα-
λαιά διάφορα βιβλία, παντός
είδους και πάσης γλώσσας,
καθώς και όλόκληρες βιβλιο-
θήκες. Γράψατε: «Οικογέ-
νεια», Λέκκα 7, Αθήνας.

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
«Όροι συνδρομών «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Έσωτερικού δι' Έν έτος Δρχ. 200 11 Έξωτερικού Δολλάρια 6
Έξαμηνος » 100 11 » 3
και δι' έλην την Άφρικήν και Βελγικήν Κογκό έτησια συνδρομή σελίνια 30
Αι έπιστολαι και τα χρηματικά έμειδίσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τον
Ιδιοκτήτην της «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκκα 7
Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4
Γενικός άντιπρόσωπος της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Έν Άμερική, διά την έγγραφιστή συνδρομητικήν και διά την
κατά φύλλον πώλησιν η Έταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, έκπροσωπώμενη παρά
του κ. Κ. Καλοποπούλου.

Η Σελήνη και η Γυναικεία

Η ΜΟΔΑ

μέρα μόνον για την νύφη.

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

ΤΑ ΓΙΑΚΑΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

(Τα καλλυντικά ή μόδα, το σπιτί, ή κουζίνα κλπ.)

όπως.

Είνε ωρισμένη γυναικεία, την οποίαν πρέπει να κάμνουμε ανελλιπώς για να διατηρούμε το νεκροτόμιο μας σε άνηρη κατάστασι.

Μα σ' α' ζ' του λαιμού. — Τό μασάζ του λαιμού, το οποίον δεν πρέπει να παραλείψουμε κάθε πρωί γίνεται ως εξής:

Πρώτη κίνησις. — Ακουμπήστε το χέρι σας στους ώμους όπως όταν κάνετε γυμναστική. Έπειτα φέρνεται το χέρι αργά — αργά πίσω από τον αυχένα, ανεβοκατεβαίνοντας τα χέρια σας. Αυτό το κάνετε 3—4 φορές.

Δεύτερη κίνησις. — Ακουμπήστε το δεξί χέρι στον αριστερό όμο και φέρετέ το κάτω από το σαγόνι, ορίζοντας πίσω το κεφάλι να τεντωθεί το δέρμα.

Τό ίδιο κάνετε με το άλλο χέρι 2—3 φορές.

Τρίτη κίνησις. — Ακουμπήστε το δεξί σας χέρι στον αριστερό όμο και φέρετε το στον δεξί, ακολουθώντας τη σειρά του λαιμού. Τό ίδιο κάνετε με το άλλο χέρι, 3 φορές.

Τετάρτη κίνησις. — Τοποθετήστε τα χέρια πίσω στον αυχένα. Έκει ακριβώς που σχηματίζεται το ψωμάκι σε τρόπο ώστε να ακουμπούν τα άκρα των δακτύλων, ύστερα αραιώνετε τα χέρια, ώσπου να φθάσουν σε ίση γραμμή με τους ώμους, 3 φορές.

Πέμπτη κίνησις. — Πιάστε με μέσα στα χέρια σας το σαγόνι σας σε τρόπο ώστε η άκρη των παλαμών να σμίγουν, τα μεσαία δάκτυλα να σκεπάζουν τα αυτιά και οι αντίχειρες να βλέπουν πίσω.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Τρία γιακαδάκια από πού ντ' ανς (ίδες το κείμενο).

Ός γνωστόν, το φόρεμα της νύφης είνε το παροπαράδοτο λευκό και όλες ή απόπειρες πού έγιναν για να καθιερωθούν άλλα χρώματα δεν «έπιασαν». Γι' αυτό δεν θα μιλήσουμε πιά για το ντύσιμο της νύφης, αλλά θα πούμε πώς πρέπει να ντύνονται όσοι παρευρίσκονται σε γάμους. Κι' εν πρώτοις ας μιλήσουμε για τες «ντεμοναζέλ ντ' όνερ». Αυτές θα είνε επίσης ντυμένες στα κάσαστρα και ή τουαλετίτισες τους θα είνε παρευρίσκοντες από μουσελίνα, οργαντίνα ή άλλο παρόμοιο λεπτό ύφασμα. Όπως τα νυφικά, έτσι προσπάθησαν και τα φορέματα αυτά να τα παρουσιάσουν σε άλλα χρώματα, αλλά πού ενδεδειγμένο φαίνεται το λευκό χρώμα, χωρίς έντονο ντ' απολείεται έντελώς το ρός πάλι, το μπλέ σιέλ, το ιβουρό, το βέρο — νιλ.

Σ' ένα Παριζιάνικο γάμο από τους πού άριστοκρατικούς μόνον ντεμοναζέλ ντ' όνερ φορούσε τουαλετίτισα από κρέμ μάτ ιβουρό με μεγάλο καπέλλο από λεπτότατο φέτρ σε χρώμα «παιν μπλυνέ» ζωή ομοιόμορμη καθώς και γάντια και υποδήματα. Ένα μεγάλο άνθος μαρδών συμπλήρωνε το σύνολο. Τα κορίτσια όμως και τ' αγοράκια πού έκτελούν χροή ακολουθούν στη γαμήλιο κομπή φορών άναρραίτως άσπρα σε σχήμα Ντιρεκτουά.

ΠΩΣ ΝΤΥΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ

Οι κύριοι πού παρευρίσκονται σε γάμο πού φορέσουν επίσημο ένδυμα δηλαδή φράκο ή ζακέττα. Η ζακέττα γίνεται από λεπτό ύφασμα μάλλινο μαύρο με μακροά «πάν». Τό γιλέκο είνε από τό ίδιο ύφασμα σταυρωτό και τό πανταλόνι είνε από ύφασμα γκρι μονόχρωμο ή φανταζί. Τό υποκάμισο είνε λευκό, τό φουλ ίσιο με τις δυο τσακισμένες γωνίες εμπρός, γραβάτα — πλαστρόν από μεταξωτό φανταζί με λίγο γκρι για να θυμίζει τό πανταλόνι. Τα υποδήματα είνε «βερνί», ή καλύτερες μαύρες μεταξωτές ή γκρι, τό γάντια λευκά ή γκρι πέφλ.

Τόσο με τη ζακέττα, όσο και με τό φράκο τό καπέλλο είνε ψηλό. Κάποτε την χρυσωγαίν κορδέλλα του την αντικαθιστούμε με μία μπάντα από ντύα μάτ. Τέλος ή κυρίες πού παρευρίσκονται σε γάμο φορούν ότι τουαλέττα θέλουν άποφύγοντας μόνον τό λευκό χρώμα πού είνε ένδεδειγμένο αυτή την ή-

Στη στάσι αυτή κλείνετε όσο μπορείτε τα χέρια σας σφιγγοντας τα κόκαλα της σιαγόνος.

Όλες αυτές ή κινήσεις θα γίνονται δύο και πού πολύ κάθε μέρα, ώσπου να φθάσετε τις 15 φορές. Άν θέλετε αλείψετε τα χέρια σας με λίγη κρέμα ή τάλκ.

Με τό μασάζ αυτό δεν θα πάσχετε ποτέ από νευραλγίες, ημικρανίες και πονοκέφαλο.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Πώς γίνεται μιιά μετακόμισις

Μερικοί έχουν τη μαγία ν' αλλάζουν συχνά σπιτί· άλλοι πάλι μοιάζουν με διστάρα και όταν συνηθίσουν ένα σπιτί δεν φεύγουν εύκολα. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις πού ή άλλαγή του σπιτιού επιβάλλεται για τόν ένα ή για τόν άλλο λόγο κι' έτσι ή μετακόμισις είνε άναρραίτη, είτε εύχρηστη είτε είτε δυσάρεστη.

Τό πρώτο λοιπόν πού έχουμε να κάνουμε, για να καταστήσουμε λιγώτερο κουραστική ή μετακόμισις, είνε ν' απευθυνθούμε στις οργανώσεις αυτές πού έγιναν και έχουν αυτοκίνητα μεγάλα μεταφορών και εργατάς ειδικούς πού ξέρουν καλά τη δουλειά τους και τα αναλαμβάνουν όλα. Έρχονται πού της μετακόμισις, ορίζουν μιιά ματιά στα έπιπλα, και αναλόγως κανονίζουν τί θα στοιχίση. Μιά μετακόμισις μετρίου σπιτιού κυμαίνεται μεταξύ 1000 και 1500 δραχμών.

Προετοιμασίες μετανοήσεως

Για να διευκολύνουμε τους εργατάς στη μετακόμισις και για να είμαστε ασφαλείς πώς όλα θα γίνουν έν τάξει κάνουμε τις εξής προετοιμασίες: Τοποθετούμε όλα τα γυαλιά, πιατικά και εϋθραυστα είδη έν γένει σε μεγάλα πανέρια, διπλώνοντας ένα-ένα σ' έφημερίδες, σκεπάζοντας καλά από πάνω με 2—3 έφημερίδες και δένοντας με σπάγγο. Βγάζουμε τα συρτάκια των έπιπλων και τοποθετούμε μέσα πράγματα.

Όσα συρτάκια μένουν στα έπιπλα τα έχουμε κλειδωμένα και αβάνουμε ελάχιστα αντικείμενα μέσα, ώστε να μή είνε βαρύνά στο σήκωμα. Τα βιβλία τα τοποθετούμε σε μικρά κασόνια στερεά, διότι ή μεγάλες κάσες είνε πολύ βαρείες και δυσκολεύουν τους εργατάς και άν δεν έχουμε κασόνια τότε θα άναγκασθούμε να τα τυλίξουμε στίβες — στίβες σε κουβέρες δένοντας τις καλά. Πάν τες τα σχοινιά και οι χονδροί σπάγγοι πρέπει να υπάρχουν σε άφθονία.

Τα χαλιά θα είνε τυλιγμένα και κλωσμένα καλά καθώς και ή κουρτίνας. Άν λάβουμε όλα αυτά τα μέτρα μπορεί ή μετακόμισις να γίνη άρκετά άκόπως.

Αις ΛΙΑΝΑ

Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1683)

πάνησε ή μαύρη.

«— Α, είνε στ' αλήθεια πολύ όμορφο, πρόσθεσε ή «μίσσες» Μίλλερ. Μά πιανού μοιάζει λοιπόν: Τού πατέρα του, δίχως άλλο!

«— Δεν ξέρω, κυρία, της απάντησε ή Ντίκα με άξιο-πρέπεια, για' γνώρισα τόν πατέρα του...» Ένα χορό μεταμφιεσμένων!

Ο Έδισων, κάθε φορά πού έλεγε αυτή την ιστορία, ξεκαρδίζονταν από τό γέλιο.

Άλλοτε π' α'ι, όταν ο Έδισων τελείωνε καμιά έφευρεσί του έκανε ένα ιαχιδάκι στον Ατλαντικό, για να ξεκουραστή. Τού άρεσε τότε να γραβή κι' επί πλέον να διασκεδάση πειράζοντας τούς φίλους του πού υπέφεραν από νευρία. Τί έκανε λοιπόν; Κρεμούσε από ένα σπάγγο ένα όρεκτικό χοιριόερι και τό τάλαντενε κάτω από τη μύτη τους!..

Η μεγαλύτερη όμως χαρά του ήταν να παίξη φάρσες στους ένοχλητικούς έπισκέπτες του, πού άδιαφορούσαν άν τού τάραζαν τη δουλειά.

Μιά μέρα, ένας βαθύπλοτος Άγγλος τόν έπισκέφθη στο έργαστήριό του κι' άρχισε να τόν ένοχλή άνυπόφορα με τις άνόητες έρωτήσεις του. Ο Άγγλος αυτός ήταν ντυμένος με μεγάλη έξζητησι, πράγμα πού κατά τόν Έδισων ήταν τό καλύτερο γνώρισμα της κονταμάρας.

Για να απαλλαγή λοιπόν από την παρουσία του, συνενόηθη με τούς βοηθούς του κι' άφησαν, από κάποιο μικρό άνιχνάρι, ο Άγγλος βρέθηκε μέσα σ' ένα λάκκο με άπρηχο άκόμα γήφο. Περιών ν' αναφέρη κανείς ότι ο Έδισων.

ταν βγήκε ο Άγγλος από εκεί μέσα είχε μεταμορφωθή σε... άγαλμα!

Ο Έδισων είχε τόσο κέφι, ώστε έπαψε φάρσες άκόμη και στους βασιλείς. Μιά μέρα πού τόν έπισκέφθηκε ο βασιλεύς και ή βασίλισσα της Σουηδίας, ο Έδισων παρουσάσθηκε μπροστά τους με τα ρούχα της δουλειάς και με τό αλόνιο κασκέτο στο κεφάλι.

Έπειτα, την τελευταία στιγμή, ιού ήρθε ή τέλλια να παίξη μιιά φάρσα στους βασιλείς. Έστειλε λοιπόν την πολυτελή λιμουζίνα της γυναίκας του σε κάποιο φίλο του και ζήτησε να τού έτοιμάσουν την παλιά του «φόρτη», πού ήταν δίχως άλλο, ή πρώτη μηχανή πού είχε έφευρε ο φίλος του Φόρντ. Κι' έτσι, μ' αυτό τό σκουριασμένο και θορυβώδες αυτοκίνητο, πού κινδύνευε να διαλυή από τη μιιά στιγμή στην άλλη, έκανε Ένας «μικρό περίπατο» με τόν βασιλέα Γουσταύο-Αδόλφο.

Ο Έδισων ήταν άκούραστος. Σε ηλικία 82 έτών δούλευε άκόμα νυχθημερόν στο έργαστήριό του. Προσπαθούσε να βελτιώση τόν κινημα οργάφο και να γτιάξη τό συνθετικό καον σούκ.

Δεν μπορείτε να φανταστήτε, έλεγε, πόσο ιδιότροπο είνε αυτό τό καοντσούκ. Ένας τενόρος, είνε λιγώτερο ιδιότροπος με τόν διενθυτήν τού μελοδράματος...

Και πέρασε δίχως να πετύχη την έφευρεσί αυτή. Άφησε όμως ένα τόσο τεράστιο έργο, ώστε να μπορεί ο αιώνας μας να διομοσθή αιώνας τού Έδισων.

ΤΩΝ ΦΟΡΕΣΤΕΡ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1676)

σάν αυτά πού έχυσες προηγουμένως έδω στον ούρανό...

— Τ' όρκίζομαι!... έλεπε τότε ο Έρωτας στο μεγάλο Θεό...

Ο Ύψιστος δεν έαναμίλησε, αλλά χάθηκε μέσα στα σύννεφα και πίσω του κλείστηκαν με μιās πάλι οι ούρανοι.

...Και από τότε ο Έρωτας

ο οποίος ζή έδω στη Γη, δεν έδωσε ποτέ στους ανθρώπους φίλημα χωρίς δάκρυ, δεν γλύκανε ποτέ του, χωρίς να πικρόνη την έδωχία, χωρίς να έχει χύσει από πρίν μέσα τους κρυφές σταγόνες πίκρας και λύπης, πού ματώνουν άκόμα ως σήμερα τόσες και τόσες καρδιές.

ΟΙ ΜΑΓΙΑΛΣ, ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΛΙΘΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1677)

λείφθηκαν με κόκκινη λάσπη, ένδειξες της έπίσημης άποστολής τους, και πήραν τό κατόπι τών έρωτευμένων. Τό κυνήγι κράτησε τρεις δλόκληρες μέρες. Την τετάρτη, έφεραν πίσω τούς φυγάδες, πεινασμένους κι' έξαντλημένους από την κόυρασι. Ο νέος τότε υπέστη την έγγχείρησι πού παθαίνουν οι φυλάκες τών χαρεμιών κι' ή νέα, της βίας, παντρεύτηκε τό γέρο πού την είχε διαλέξει.

...

Παρ' όλη όμως την άφάνταστη αυτή ζωή τους για την εύρεσι της καθημερινής τροφής, οι Μάγιαλς κάνουν κάθε τόσο μαγικές γιορτές, στις οποίες «μυούν» μερικούς νέους και τούς παίρνουν στην τάξη τους.

Μιά τέτοια μαγική γιορτή παρακολούθησα ύστερ' από λίγες μέρες στη «Σπηλιά με τ' άκόκκινα Χέρια». Είνε μιιά σπηλιά σ' ένα έρημο μέρος, όπου οι Μάγιαλς από τα παλιά χρόνια άρνουν στα τοιχώματά της τό άποτύπωμα τού χεριού τους, τό οποίο έχουν αλείψει μ' ένα είδος κόκκινης λάσπης. Οι νέοι λοιπόν έξω από τη σπηλιά αυτή πρέπει να δείξουν άν είνε άξιοι να μνησούν στα μυστήρια της ζωής. Πρέπει,

παραδείγματος χάριν, να σκοτώσουν ένα πουλί μ' ένα μονάχα πέταγμα τού «μπουμ-ράγκ», τού σπαθιού τους, ή να καρφώσουν τό δόρυ τους σ' ένα ζώο, πού περνάει σε μιιά άπόστασι είκοσι μέτρων από αυτούς. Έπειτα κι' από μιιά άλλη σειρά δοκιμασιών, οι νέοι μπαίνουν στη σπηλιά, άπ' όπου δεν ξέρουν άν θα βγούν άξιοι για παντρεία ή σάν τούς φυλάκες τών χαρεμιών!

Ο νόμος τών Μάγιαλς είνε σκληρός σάν τη ζωή τους κι' οι γέροι πρέπει να προσέχουν να μη μεγαλώνη ή φυλή, γιατί τό κυνήγι είνε λίγο...

Κι' αλήθεια, από τη μέρα πού θ' γεννηθή μέχρι τη μέρα πού θ' πεθάνη, ο ίθαγενής της Μαύρης Αυστραλίας δεν κάνει τίποτε άλλο παρά μιιά άπευκταμένη πάλη για να ζήση, να βρή τροφή. Η πρώτη λέξις πού προφέρει ένα μωρό τών Μάγιαλς, είνε: «παπ!» Την ίδια λέξι προφέρουν κι' όλα τα παιδιά τού κόσμου πού φανάζουν έτσι τόν πατέρα τους. Μά στη γλώσσα τών ανθρώπων της λιθικής έποχής αυτή ή λέξις σημαίνει: «πα-γνήτο»!

ΦΕΡΡΙ—ΠΙΖΑΝΙ

Ο ΚΑΧΟΥΡΓΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΝΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1698)

κανε ένα σορό άστεία. Μά δεν ήταν συγγενής του γιατί έέρα καλά την οικογένεια Σνάιντερ.

Οι άστονιμοί πήγαν να τρελλαθούν από τη χαρά τους. Έπιτέλους κάποιος τούς έδινε μιιά συγκεκριμένη πλη-οφορία. Παρακάλεσαν τη γυναίκα να τούς πη τα χαρακτηριστικά τού άγνωστου κι' έπειτα της έδειξαν ένα πλήθος φωτογραφίες τού Τμήματος Σημάτων, μήπως τυχ'ν άναγνωρίση σ' αυτός τόν έγκληματία.

Και πράγματι, ή γυναίκα τούς δήλωσε ότι μιιά άπ' αυτές τις φωτογραφίες τών κατοικιών έμοιαζε καταπληκτικά με τόν άγνωστο. Αυτή ή φωτογραφία ήταν ενός κάποιου Άδόλφου Σήφελντ, ενός γέρου κλεπταποδόχου τού Σέβερν!

Οι άστονιμοί έσπευσαν άμέσως να τόν συλλάβουν. Και

δεν άργησαν, φυσικά, να εξακριβώσουν ότι είχαν να κάνουν μ' έναν έπικίνδυνο άνισόροπο. Ο Σήφελντ όμολόγησε με τρομερό κυνισμό τα έγκλημάτα του, δηλώνοντας ότι αυτό τό έκανε για να έθαναιώσει!

Η τρυφερή σάρκα και τό αίμα τών μικρών παιδιών καταλάβαινα ότι μού έδιναν πάλη τη δύναμη και τη ζωηρότητα μου! έξήγησε στους άστονιμοί.

Ο Άδόλφος Σήφελντ, ο πιο άπαίσιος έγκληματίας της έποχής μας, κλείστηκε φυσικά στις φυλάκες και γρήγορα πρόκειται να πα-αδοθή στο δήμιο. Έτσι ήσυχάσαν κι' οι κάτοικοι τού Σέβερν και τού Μάκλεμ-πουργκ πού είχαν τρομοκρατηθή από τα «συγερά έγκλημάτα αυτού τού άπαίστου σαδι-στή της Γερμανίας».

ΖΕΟ ΤΚΟΥΑΣΚΟ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σε μιιά σχολή ύπηρετιών στο Βερολίνο διδάσκεται μιιά ώρα την εβδομάδα, ένα ειδικό μάθημα, τό όποιο λέγεται: «Χαμόγελο της προθυμίας».

Στό μάθημα αυτό οι μέλλουσες ύπηρετίες διδάσκονται πώς να έχουν πάντοτε στο πρόσωπό τους ένα χαμόγελο έκαρπαστικό της προθυμίας τους, τό όποιο όμως πρέπει να πικρύνει αναλόγως τών προσώπων πού ύπηρετούν.

Σε πολλές έγκλησεις της Νοτίου Αμερικής... έπιτρέπεται τό καπνισμα πλύν της ώρας πού ο παπας διαβάσει τό ευαγγέλιο!

Ένας Αμερικανός ιδιωτικός πάλιπλος πού πέθανε πού όλην μνημόν στην Νέα Υόρκη άφησε διά διαθήκης στη γυναίκα του... ένα δολάριο για ν' αγοράση μ' αυτό... τόια μέτρα σχοινι τό όποιο, όπως γράφει ή διαθήκη του έλπίει ν' χρησιμοποιήση γρήγορα όπως ή έπει.

Ο καθένας φαντάζεται τι θα είχε τραβήξει όμακαφίτης στη ζωή του από τό τρυφερό του ήμιο.

ΜΕ 4 τοιαύτα δελτία μπορείτε να πάρετε εκτός του βιβλίου «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» και οϊονδή ποτε άλλο βιβλίο της βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» της έκλογής σας.

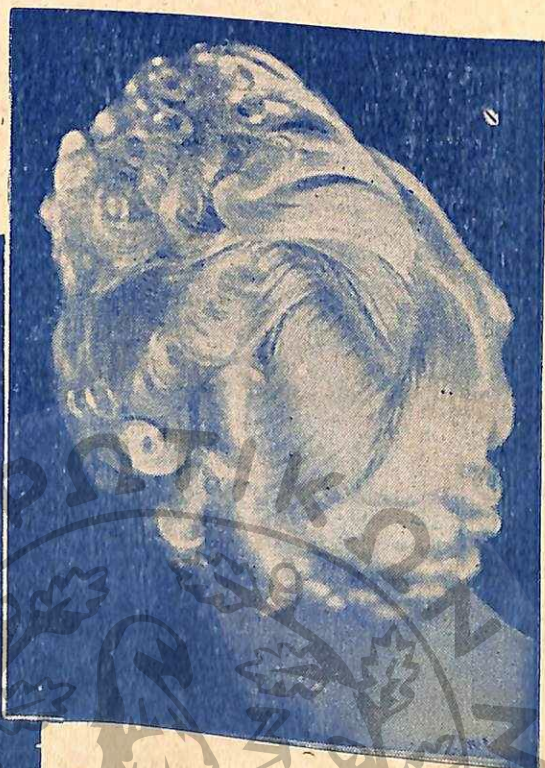
Αποκόπτετε και κρατείτε το παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἡ νέα PERMANENTE EUGENE, εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζητούσατε νὰ κατορθωθῇ διὰ νὰ πάψουν νὰ γίνωνται πλέον τὰ κατσαρά, τὰ ἀγρία μαλλιά πού βλέπετε στοὺς δρόμους καὶ σὰς προκαλοῦν τὴν φρίκη.

Κομμώσεις PERMANENTE.
ἐκτελεσθεῖσαι μετὰ μηχανήμα
EUGENE.

Κάμετε μίαν PERMANENTE EUGENE καὶ θὰ δῆτε πόσον διαφορετικὴ εἶνε ἡ νέα τέχνη εἰς τὴν ONDULATION PERMANENTE.

Μίαν δοκιμὴν σὰς κάμομεν ΔΩΡΕΑΝ. Ἐπίσης δωρεὰν μπορείτε νὰ ἐξακριβώσετε ἂν τὰ μαλλιά σας εἶνε ἐπιδεκτικά διὰ PERMANENTE.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 (ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΗΦΙΣΙΑΣ: ΚΕΦΑΛΑΡΙ Κάτωθεν ξενοδοχείου «Παλλὰς» Τηλέφ. 01-302.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 25-208